

Ale já jim neřekla, aby ho zabili...

Detektivní povídky

napsal: Vladimír Samiec

Obsah:

Musela zemřít

Případy oběšenců

Řidič pancéřového vozu

Snad osud...

Ted', když zbývají vteřiny

Osamělý muž

Něco hezkého...

Kdo za tím vězí?

Záhada zmizelé mrtvoly

Já ho znám!

Fet'ačka

MUSELA ZEMŘÍT

Šla potemnělou ulicí. Bylo celkem teplo, na to, že byl teprve duben. Jaro se už konečně hlásilo o slovo. Za chvíli odbočí a dojde na hlavní a pak už je to k metru jen pár kroků. V hlavě měla hádku se svým klukem. Odpoledne ji viděl si povídat s jedním kamarádem a hrozně žárlil a pak ještě ta scéna s jeho matkou. Té se na ní asi nelíbí vůbec nic. „Snad si to zítra vyříkáme.“ Skákali jí myšlenky hlavou neuspořádaně. V tu chvíli ucítila za sebou kroky. Pak jí někdo chytil za rameno. Prudce se otočila. Lekla se, ale když viděla známou tvář, tak se jí ulevilo.

–„To jsi ty?“

V té chvíli přišel prudký, nečekaný úder. Svalila se k zemi.

*

Podporučík Josef Krejdl měl tu noc službu, když mu telefonem sdělil operační důstojník o zavraždění ženě v Pobřežní ulici. Zároveň dostal informaci o připravenosti posádky výjezdového vozidla a tak spěchal, jak nejrychleji mohl. Byl na kriminálce Prahy 8 služebně nejmladší a teď se mu naskytla příležitost ukázat, že je opravdu schopný.

Přijeli na místo činu. Prvorepublikový dům. Na schodech vedoucích do sklepa ležela mrtvá, asi dvacetiletá dívka. Sukni měla vyhrnutou a roztržené kalhotky ležely o dva schody níž. Na první pohled to byl klasický sexuální čin. Dívka byla také zjevně uškrcena šňůrou na prádlo, kterou měla utaženou okolo hrdla. Také přivolaný lékař opatrně potvrdil příčinu smrti, ale jako vždy se jistil známou klauzulí o tom, jak budou chytřejší po pitvě. Na schodech kromě mrtvé a jejích kalhotek ještě ležela kabelka. Byly tam i doklady, takže její totožnost bylo snadné zjistit. Nebylo nic horšího, než mrtvola beze jména. Tahle ho měla. Jmenovala se Jana Cihlářová, trvale hlášená ve Zlíně. Bylo nutné zjistit, co tu vůbec dělala, jestli do Prahy přijela náhodou, nebo tu pracuje. Těch otázek však bylo daleko víc. Hlavní zůstávala. Kdo, jak a hlavně proč ji zabil a zřejmě i znásilnil.

*

Na Bartolomějské v kanceláři náčelníka pražské kriminálky se sešli, tak jako každé ráno ke krátké poradě. Na pořadu dne byla nejprve svodka událostí. V té bylo mimo jiného také hlášení o vraždě mladé ženy v Karlíně. Čerstvým náčelníkem, který se ujal funkce teprve před necelým měsícem, byl padesátiletý major Hajnuk. Po třicetileté službě u policie byl všemi velice respektován, i když si zachovával jistý otcovský přístup. Právě označení náčelník, které převzal po svém předchůdci, bylo jedním z charakteristických rysů. V žádném případě mu to však neubíralo na respektu, který k němu jeho podřízení cítili. Jedním z nich byl také nadporučík Petr Saxl. Sedmadvacetiletý černovlasý policista s knírkem a bradkou. Ten byl určen, aby se podílel na případě, který měla přidělena kriminálka Prahy 8.

*

Podporučík Krejdl vešel do budovy a hned ho oslovil uniformovaný kolega ve vrátnici.

–„Ty seš ten co má na starosti ten mord z Karlína, vid’?“

–„Jo, je snad něco novýho.“

-„Nojo. Je tady nákej frajer z města, kterej to prej bude vyšetřovat, takže ti to asi seberou.“

-„Cože?“

-„Nojo, už je to tak. To víš je to zajímavý, kdyby klepli nákou důchodkyni, tak to klidně nechaj zelenáčovi z obvodu, ale tohle je mediálně zajímavý“.

Krejdl mávl rukou a vystoupal po schodech do prvního patra. Tam na něj, v kanceláři velitele, čekal o pár let starší muž v kožené bundě a světlých džínách.

-„To je nadporučík Saxl z celopražské kriminální služby. Zajímá se o ten případ Cihlářové, tak ho seznamte s tím, co zatím víte.“ Oznámil mu stručně velitel.

-„Takže mi ten případ berete?“ Zeptal se dotčeně Krejdl.

-„Jen jsem vám řekl, abyste tady kolegu z města seznámil s tím, co máte.“

-„Promiňte...“ vložil se do hovoru Saxl, „ale v podstatě mám s vámi spolupracovat. Byl jsem pověřen, abych se na tom podílel, pro případ, že by se nám v nejbližší době objevila další oběť. Pokud by se tak stalo v jiném pražském obvodu, pak bychom případ oficiálně převzali.“

Přerušila je sekretářka, která právě přinesla zprávu ze Zlína. Bydliště zavražděné. Místní policisté navštívili její rodiče. Krejdl i Saxl byli rádi, že tentokrát nepadla na ně ta smutná povinnost, sdělovat rodičům, že jejich dítě již nežije, a co víc bylo brutálně zavražděno a pachatele teprve hledáte.

Ze zprávy se dozvěděli několik zajímavých poznatků. Zejména kde vlastně Cihlářová pracovala, ale hlavně, že chodila více než rok s jistým Karlem Pánkem. Krejdl okamžitě, aniž by mu kriminalista z městské správy musel radit, zjistil přes počítačovou databázi všechny osoby stejného jména. Jeden z nich dokonce bydlel v Karlíně, v Pobřežní ulici. Krejdl se Saxlem se na sebe podívali. Že by to byl jejich člověk?

*

I když jeden Karel Pánek bydlí asi dvě stě metrů od místa činu, nejprve se policisté vypravili na její pracoviště. Cihlářová byla zaměstnaná jako referentka u firmy zabývající se výzkumem trhu. Krátce promluvili s jejím přímým nadřízeným, ale nic moc jim to nepřineslo. Evidentně se jednalo o člověka, který své podřízené úkoloval a přijímal od nich výsledky. Jeho komunikace s nimi byla převážně přes počítač a jinak ho podřízení příliš nezajímali. Proto požádali, aby si mohli popovídat s jejími kolegy v kanceláři. Bylo jich tam pět, ale jak zjistili, ani tam se jeden o druhého moc nezajímali. Každý civěl do svého počítače a staral se o svou práci.

„Ty vole, jak to ty lidi můžou vydržet. Dyt' tady se stará každej jenom vo sebe.“ nevydržel Krejdl nekomentovat, co právě zjistili, když vyšli z kanceláře na chodbu. „Sorry já se omlouvám, ale tohle se nedá.“

„Nic se neděje,“ odpověděl Saxl.

„Vždyť ty lidi málem nevědí, že vedle nich seděla nějaká Cihlářová,“ dodal Krejdl.

Právě kolem nich procházela nádherná zrzka. Na první pohled se nesla jak dáma, zřejmě jako tady v té firmě všichni, ale náhle se zastavila a otočila se k nim. Oběma sjel pohled do jejího výstřihu, který těsně obepínal velká pevná ňadra, jen tak, tak, že z něj nevyskočila. Okamžitě se však vzpamatovali.

„Pardon pánové, ale mluvili jste o Janě Cihlářové?“ zeptala se.

„Ano. Znáte ji? My jsme od policie. Kriminální služba,“ zareagoval Krejdl.

„Nadporučík Saxl a podporučík Krejdl,“ doplnil ho Saxl a oba se prokázali služebními průkazy.

„Věra Malá. Víte, my jsme byli kamarádky. Občas jsme spolu zašly na dvě deci.“

„Konečně alespoň někdo. Mysleli jsme, že v téhle firmě se nikdo s nikým ani nezná,“ poznamenal Krejdl.

„To víte, tady to tak chodí. Tady se nějaké kamarádíčkování moc netrpí. Ale já dělám na jiném oddělení a spolu jsme se bavily spíše po práci.“

„Takže tady v práci se Cihlářová s nikým jiným už nebavila?“

„V podstatě ne. Jen zrovna ten den.“

„Který den?“ zeptal se Saxl.

„No ten den co byla v práci naposledy. Právě ten den se tady dala do řeči s jedním kolegou. Ani nevím jak se jmenoval, on totiž tady byl z Brna na nějakém školení. Právě tady se spolu bavili, když za ní najednou přišel Karel.“

–„Jaký Karel?“ zeptal se Krejdl, i když samozřejmě tušil odpověď.

„No Karel Pánek. Ten co s ním chodila. Víte, oni se měli brát, jenže ten den, když je tu Karel viděl, jako by se mu zatemnilo před očima a hrozně se pohádali.“

Oba policisté jí poděkovali a požádali jí, aby se dostavila na oddělení, kde s ní sepíše to, co jim sdělila.

*

Vydali se na adresu Pánkova trvalého bydliště. Pro začátek se rozhodli vyzkoušet to nejpravděpodobnější, tedy Pobřežní, Karlín. Ve chvíli, kdy projížděli okolo domu, kde byla oběť nalezena, pokynul Krejdl Saxlovi, aby tu zastavil.

„Nechcete se podívat na to místo činu, když už jsme tady? Sice tam bude už všechno uklizený, ale...“

„Nenecháme už toho vykání. Já jsem Petr. A na to místo se určitě rád mrknu. Zatím jsem to viděl jen na fotce. Teda co se týče tohoto případu.“ zasmál se Petr a přistavil vůz k chodníku.

„Já jsem Pepa.“ podal mu ruku Krejdl.

*

„Ahoj mami. Stalo se něco?“ ozval se do telefonu Pánek.

„Ahoj. Jsou tady nějakí pánové od policie. Chtějí s tebou mluvit. Přijdeš domů, nebo mají jet za tebou do práce?“

„A o co jde?“

To mi nechtějí říct, ale nějak to souvisí s tou tvou holčičkou.“

„Hned jedu. Řekni jim, ať tam počkají.“

*

Paní Pánková nabídla policistům kávu. Oba přijali. Byla hrozná, přesto ji oba pochválili. Saxl poprosil o trochu sodovky. Krejdl okamžitě pochopil, na co ji kolega potřebuje. Chtěl si vypláchnout ústa od toho kafe. K žádosti se připojil. Dostali vodu.

Ukázali jí fotku Cihlářové. Bez mrknutí oka potvrdila, že se jedná o známou jejího syna, který však momentálně není doma, a dokonce tu byla před pár dny na návštěvě. Den návštěvy se shodoval s datem její smrti. Požádali ji o rozhovor s jejím synem Karlem. Paní Pánková zavolala synovi telefonem a pak policisty ubezpečila: „Chvilku vydržte pánové. Karel hned přijde. On pracuje nedaleko.“

Po chvíli se ozvali v zámku klíče. Do dveří vešel svalnatý, asi dvacetiletý mladík. Policisté se mu prokázali služebními průkazy a zeptali se ho na Cihlářovou. Překvapení však byli, když zjistili, s kým mluví. Nejednalo se o Karla, ale o Filipa Pánka. Jeho mladšího bratra. Starší z bratrů přišel asi po dalších deseti minutách.

Karel pánek potvrdil svou známost s Cihlářovou. Prý se divil, když se mu od té návštěvy neozvala, ani mu nebrala telefon, ale prý se trochu neshodli s jeho matkou. Ona se naštvála a odešla sama. Hned po Janině odchodu se prý zavřel v pokoji a pustil si hlasitě hudbu. Na otázku proč nešel za ní, jim nedokázal odpovědět. Teprve poté se rozhodli kriminalisté jim sdělit co se Cihlářové stalo. Karel zbledl a klesl do křesla.

„Ježišmarja. To není možný. Byla to určitě ona? Kdo jí to udělal?“ Jeho pohled byl najednou vystrašený a nepřítomný.

„Ano je to možné a byla to skutečně ona. Dokonce se to stalo pár metrů od vašeho bydliště. Chvíli po tom co zřejmě odtud odešla,“ osvětlil ji více Saxl.

„To není možný,“ opakoval Karel Pánek.

Víc z něj v tu chvíli nedostali.

„To je hrozné.“ Řekla poněkud chladně jeho matka. V jejím hlasu bylo znát spíše komentování situace, než nějaký cit. Prý se ta holka, ten večer, najednou z ničeho nic urazila a práskla za sebou dveřmi. Na otázku co se dělo potom, odpověděla, že si chtěla promluvit s Karlem, ale ten se zavřel v pokoji, pustil si hudbu a nehodlal s ní komunikovat. Druhý syn, podle jejího tvrzení, byl také ve svém pokoji a poslouchal také hudbu, což Filip také potvrdil.

*

Něco se jim na těch výpovědích nezdálo. Nabízelo se hned několik otázek. Proč nešel Karel za svou přítelkyní, když tak náhle ukončila svou návštěvu? Proč jeho matka reagovala na její smrt tak chladně a odměřeně? Proč okamžitě poskytla oběma synům alibi? A samozřejmě kdo zabil Janu Cihlářovou?

Prošli dům a pozeptali se sousedů, kteří byli doma, na rodinu Pánkových. Zjistili poměrně zajímavé informace. Bez otce bydlí asi deset let. Oba synové byli na matku dost fixovaní až do doby, kdy se Karel poprvé objevil s tou dívkou. To bylo zhruba před rokem. Od té doby chodil Karel pryč mnohem častěji. Když ale byla u nich na návštěvě, což se stalo za ten rok opravdu jen párkrát, vždy to tam skončilo hádkou. Dokonce naposledy, v den kdy došlo k vraždě, jeho matka prý na Cihlářovou křičela a nadávala jí do kurev a děvek.

*

„Tak pro dnešek končíme,“ řekl Saxl.

„Zejtra zase v osm tady?“ zeptal se Krejdl.

„V osm musím bejt na Bartáku na svodce, takže tady tak na devátou.“

„Dobrá. Tak zatím ahoj.“

„Počkej. Máš teď něco?“

„Co jako?“

„No jako rande, nebo tak něco. Protože jestli ne, tak by jsme mohli skočit někam na pivko.“ Nabídl Petr.

„Tak jo,“ souhlasil Pepík.

*

Nadporučík Saxl ráno vstoupil do kanceláře, kde Krejdl zrovna četl zprávu ze soudního. „Ahoj. Co čteš hezkýho?“ pozdravil Petr. „No. Moc hezký to není. Pitevní zprávu,“ ukázal mu dokument Krejdl. „To záleží na tom, co v ní je.“ „Tomu nerozumím.“ „No kdyby tam bylo něco, co by nám zásadně pomohlo, pak by to bylo hezký ne?“ „Aha. Tak v tom případě tu něco zajímavého je. Co se týče toho znásilnění. Bylo sice do ní vniknuto, ale až po smrti a nedošlo k vyvrcholení. Nikde ani stopy po ejakulátu. Možná do ní bylo vniknuto spíše nějakým předmětem, aby to vypadalo jako znásilnění. Co se týče příčiny smrti, tak se jednalo o zadušení. Jak víš, a jak pitva prokázala, byla způsobena škrcením prádelní šňůrou.“ „No vidíš. To není tak špatná zpráva. Když pomínu, že se jedná o zprávu pitevní. Ale co je teď jasný? Vrah fingoval znásilnění. Chtěl, aby jsme hledali sexuálního maniaka, který ji přepadl vlastně náhodou a nemá k ní žádný vztah. Přitom ona svého vraha nejspíš znala.“ „Vím, na co myslíš. Možná Pánek žárlil a matka ho v tom utvrdila. Vyběhl za ní, ale pak se znovu pohádali a on jí uškrtil. Pak to chtěl zakamuflovat, tak jí roztrhl kalhotky a něčím do ní vnikl.“ „Zní to logicky, ale má to trhliny. Kde vzal tu šňůru. Pokud by to bylo vyprovokovaný hádkou,“ upozornil ho Saxl. „Aha. To je pravda,“ přiznal Krejdl. „Nebo za ní vyrazila rozparáděná maminka. Nechtěla se vzdát svého syna. Ten se zavřel v pokoji, tak popadla šňůru a vyběhla za ní,“ rozvinul Saxl další teorii. „Pak je tady ještě další možnost,“ znovu promluvil Krejdl. „Myslíš mladšího bratra?“ „Jo přesně. Karel se zavřel v pokoji. Rozparáděná, naštvaná matka zašla do pokoje za svým hodnějším a fixovanějším mladším synem a řekla mu ať to sní nějak vyřídí, že už jí tu nikdy nechce vidět a nepřeje si, aby se scházela s Karlem. No a on to pochopil tak, že ona musí zemřít, protože on nechtěl, aby matka byla nešťastná a tak popadl šňůru na prádlo a vyrazil za ní.“ „Musíme si je všechny tři pozvat sem a po jednom si je vyslechnout,“ rozhodl Saxl.

*

Karel Pánek se při výslechu znovu zhroutil tak jako doma. Pouze mumlal, jak ji miloval a chtěl s ní odejít z domova. Už ho rozčilovalo, jak ho matka stále citově vydírala. Vždy když chtěl jít za Janou, tak dostávala jeho matka záchvaty, motolice a vyprávěla, jak brzy zemře a obzvláště pokud on odejde z domova. Pokud zůstal na její naléhání doma, vše jí jako zázrakem přešlo a nic jí nebylo. Občas mu to vyčítal i jeho bratr. Prý matku trápí a přeje si, aby zemřela. Sám bratr žádnou známost neměl, a když tak velice povrchní. Všechny peníze dával matce, stejně s nimi neuměl sám hospodařit. Byl prý sobecký a myslel jen na sebe a na maminku. Sám Karel však chtěl takovýto život opustit. Možná, měl povahu spíše po otci Dnes už jasně chápal, proč je otec tehdy opustil.

*

Paní Pánková, podle svého tvrzení, nechápala proč je vůbec předvolána. Cihlářové prý nikdy nic neudělala. Neměla ji sice ráda, ale jí nic špatného neřekla. Slova jako kurva a děvka, nikdy

neužívá. V životě by takové nechutnosti nevyslovila, tak proč by tak měla častovat synovu snoubenku. K inkriminovanému večeru uvedla: „Když Jana odešla, tak jsem si naopak oddychla, jelikož mi ten večer nebylo dobře, byla jsem ráda a ulevilo se mi. Šla jsem se pak dívat na televizi. Oba synové byli ve svých pokojích a já byla spokojená, neboť tak byla zase rodinná pohoda.“

*

Filip Pánek vypověděl, že jeho vztah k oběti byl v podstatě lhostejný. Co se jí stalo je hrozné, ale jeho to nechává chladným, tak jako by se jednalo o dočista cizí osobu. Bratr se, podle něj, z toho nějak vzpomíná, ale hlavně bude doma zase klid. Těší se, jak budou zase oni tři spokojeně žít. Vždyť jim takhle nikdy nic nescházelo. Cihlářovou považoval za jakéhosi vetřelce, který naopak jejich rodinnou pohodu narušoval a stále popouzel Karla proti matce, Prý pokud Karel s Janou nesouhlasil a zastal se matky, tak mu Jana ztropila scénu. To se také prý odehrálo ten večer. Jana se pak urazila a odešla.

*

Saxl s Krejdlm si vyžádali povolení k prohlídce bytu Pánkových. Nenašli tam však nic zvláštního. Až do chvíle, než Krejdl napadlo se podívat na balkon v mezipatře. Byl mimo byt. Ukázali mu, které klíče k němu patří. Tam se se Saxlem přesvědčili, že jedna ze šňůr byla nedávno přerušena a znovu navázána novější. Když se na to ptali paní Pánkové, tak tvrdila: „ta šňůra se nedávno přetrhla a tak Filip koupil novou a pak mi ji navázal, ale to je už nejméně měsíc.“

Krejdl se rozhodl vzít provaz sebou a nechat ho prozkoumat mechanoskopy, kteří přesně určí, zda se přetrhla, nebo byla přerušena a přibližně jak je to dlouho.

*

„Slyším,“ zvedl Krejdl telefon.
„Je tady člověk z domu, kde bydlí ti Pánkovi. Prý nebyl doma, když jste mluvili s jeho manželkou a má pro vás důležitou informaci,“ oznámil mu dozorčí.
„Pošlete ho nahoru. My si ho vyslechneme,“ odpověděl Krejdl, na kousek papíru napsal co se právě dozvěděl a přisunul ho Saxlovi, jenž vyslychal Filipa Pánka. Potom přivolali policistu v uniformě, aby Pánka ohlídal a vydali se do vedlejší místnosti, kde se setkali se sousedem rodiny Pánkových Oldřichem Radimským.
„Tak pane Radimský, co jste nám přinesl?“ zeptal se Saxl, když se prošedivělý pán posadil na židli.
„No. Víte, manželka mi říkala na co, jste se jí ptali a v jaké souvislosti.“
„Co tím myslíte?“ promluvil Krejdl.
„Prý se jedná o tu zabitou holku. Tu jak našli kousek od nás.“
„Ano. A co vy o tom víte?“ znovu promluvil mladší z policistů“
„No víte, já jsem ten večer, co se to stalo, přišel domů právě v té chvíli, co ta dívčina od Pánkových s pláčem vyběhla. Ona totiž chodila s tím starším. S Karlem. Ale to vy vlastně víte, že,“
Saxl pouze přikývl a posunkem naznačil, aby pokračoval.

„Tak tedy, ona proběhla kolem mne, ani se neotočila a zamířila ven z domu. Já pak vešel do dveří a sotva jsem je za sebou zavřel, tak jsem zaslechl z chodby bouchnutí dveří. No říkal jsem si, to nic, asi za ní Karel vyběhl, ale nedalo mi to. Znáte to. Když je člověk u dveří a něco se na chodbě děje, tak vám to nedá, abyste se nepodívali. A tak jsem se podíval kukátkem. A tak jsem viděl kluka Pánkovic, jak právě sbíhá ze schodů.“

„Pane Radimský. A víte, který z nich to byl?“ polohlasně promluvil Saxl, jako by svědkovi dával ještě čas na rozmyšlenou.

„No jasně že to vím. Vždyť ty kluky znám vod malička. Byl to ten mladší. Je vyšší a svalnatější. Byl to určitě Filip.“

„Jste si naprosto jistý?“

„Ano. Určitě.“

„Tak my vám moc děkujeme. Moc jste nám pomohl, pane Radimský. My sem teď zavoláme jednoho kolegu, vy mu to všechno nadiktujete do protokolu a podepíšete. Ano? A ještě jednou, moc děkujem.“

*

Vrátili se do kanceláře, kde seděl Filip Pánek.

„Tak co přemýšlel jste, jestli nám přeci jen ještě nechcete něco říci?“ Vyzval ho Saxl.

„Ne. Už opravdu nevím, co bych vám řek,“ zakroutil hlavou Pánek.

„No... víte, možná jste na něco zapomněl,“ trpělivě pokračoval nadporučík.

„Ne, nevím už nic,“ zvýšil trochu hlas Pánek, načež Krejdl vyskočil ze židle a bouchl dlaněmi do stolu.

„Ty hajzle! Tak ty nevíš?! Ale my víme. Víme, že si toho večera vyběhl hned za Janou Cihlářovou.“

„Držte si ho, nebo mě napadne,“ řekl klidně a posměšně Pánek, i když v první chvíli se lekl změny tempa výslechu, úderu do stolu, ale i nové okolnosti. Jak se tohle mohli dozvědět.

„Nebojte se, on vás nenapadne,“ řekl klidně Saxl, „ale odpovězte.“

„Já za ní nešel,“ odpověděl stručně.

„A kdo tedy?“

„To brácha.“

„My máme ale svědka, který vás viděl a také bezpečně poznal.“

„To blafujete.“

„Ale ne. Opravdu vás někdo viděl,“ pokračoval v klidném tempu Saxl.

„Já byl doma. Mě to dosvědčí máma.“

„To ti věřím ty mamánku,“ řekl prudce a s pohrdáním Krejdl.

Filipa Pánka znervózňovaly změny tempa, i to, že se policisté nepravidelně střídají v pokládání otázek, přičemž jeden sedí proti němu a ten druhý, klidnější, se mu prochází za zády. Nemohl se pořádně soustředit, na co se ho už ptali a na co ne.

„Víte co, tak my se zeptáme vašeho bratra. Přímo tady. Zavoláme ho sem a vy mu to povíte rovnou do očí. Ano? Řeknete mu, že to on vyběhl za Cihlářovou a že on ji zabil. Jo?“ nabídl Saxl.

„Ne, to ne. Já s bráchou nechci mluvit.“

„Ale, a proč ne?“ pousmál se Krejdl. „Protože si mu zabil jeho přítelkyni. Člověka, kterýho miloval. Chtěl s ní žít.“

„Právě proto, že chtěl odejít od nás, tak s nim nechci mluvit. Ne. Nechci.“

„Protože ty máš rád jenom sebe a maminku vid’? Co ti záleží na tom, jestli má někdo někoho rád, tak jako tvuj brácha měl rád jí. Von vám chtěl rozbourat tu vaší hráz před lidma, co? Přidával ted’ Krejdl, tak jako pes, který při hrabání cítí kost stále silněji. Přidával a rozdmýchával Pánkovi emoce. Cítil, že je zralý na výbuch, při kterém se neovládne a přizná se.

„Máma byla nešťastná. Von chtěl s tou flundrou vodejít a bylo mu jedno, jak je máma nemocná. Vždyť by jí to zabilo...“

„A tak jste raději zabil hrozící nebezpečí a tím pro vás byla Cihlářová. Říkal jste si, když nebude, tak bude zase všechno jako dřív. Budeme žít s maminkou a bráškou. Co?“ opět klidně převzal iniciativu Saxl.

Byla chvíle ticha. Pánek se díval do země. Oba policisté ho bedlivě sledovali.

„Ona se mi ještě vysmála,“ ozval se po chvíli Pánek.

„Kdo?“

„Jana. Byla to svině. Chtěla Karla vodvléct, aby rozbila naší rodinu. Prej je máma zlá a nic jí není. Prej tu nemoc jenom hraje. Ale to není pravda. Máma je chudák. Táta jí mlátil a pak vod nás utekl úplně. Vykašlal se na nás a máma nás vychovávala sama. Nezaslouží si to, aby o ní takhle někdo mluvil. Ona nám dala všechno.“

„Takže jste za Janou Cihlářovou vyběhl, dostihl ji a mluvil jste s ní,“ shrnul to Saxl.

„Jo“

„Kde jste vzal tu šňůru na prádlo,“ znovu se zeptal, o poznání klidněji, Krejdl.

„Uřízl jsem jí na balkóně v mezipatře.“

„Takže jste za ní vyběhl, abyste ji zabil?“

„Ne, to ne. Chtěl jsem jí pohrozit. Chtěl jsem, aby se na bráchu vykašlala. Nechala ho bejt.“

„A co ona?“

„Vysmála se mi. Prej jsem blázen a zamiloval jsem se do mámy. Říkala, že prej jsem jako Oidipus, nebo co.“

„Oidipus“

„Jo.“

Takže jste to nevydržel a začal jste ji škrtit.“

„Jo.“

„Proč jste ji znásilnil?“

„Ne, já ji neznásilnil.“ Na moment se zmohl jakoby k obraně, ale už rezignoval.

„Ale měla roztržené kalhotky a bylo do ní vniknuto,“ upřesnil Saxl.

„Najednou se přestala bránit, tak jsem se lekl. Ale když jsem viděl, že nedýchá, tak jsem chtěl, aby to vypadalo, jako přepadení. Jako by si jí vybral někdo náhodou. Tak aby to vypadalo jako znásilnění, tak jsem jí roztrhl ty kalhotky, pak jsem jí v kabelce vyhrabal nějaký takovej ten spray, snad Fáčko, a tím jsem jí to udělal. Ten jsem pak venku někde zahodil.“

*

„Je to síla,“ poznamenal Krejdl, když byli se Saxlem zase sami v kanceláři.

„To jo. A víš co je nejhorší?“

„Co?“

„Že ho takhle zdeformovala a prakticky i donutila k vraždě jeho matka. Jenže právně je nepostižitelná.“

„Ale potrestaná bude stejně,“ poznamenal Krejdl.

„Jak to?“

„No. Filip bude teď zavřenej a pochybuju o tom, že by Karel, po tom všem, zůstal bydlet s ní. Takže se jí vlastně zhroutí celej svět. A bude sama.“

„To máš pravdu. Hele, byla to dobrá práce. Fakt se mi s tebou dobře dělalo. Co by jsi řekl tomu, kdyby si přešel k nám na město,“ nabídl nadporučík Saxl.

„No mě se s tebou taky dělalo dobře. V první chvíli jsem si myslel, že vy tam jste samej frajírek, a myslíte si, jak my tady na obvodech nejsme schopný něco vyřešit. Ale... To by fakt šlo?“

„Já bych to zkusil zařídit. Nám se tam uvolnilo jedno místo, tak bych se u náčelníka přimluvil. Navíc tenhle případ je v podstatě tvoje umístěnka, ne?“

„V tom případě. Taková nabídka se neodmítá. Dík.“

KONEC

Případy oběšenců

Poručík Krejdl vešel do kanceláře. Jeho kolega nadporučík Saxl byl po noční a seděl za stolem. Krejdl ho měl vystřídat.

„Nazdar. To je paráda sloužit v sobotu. Cestou do práce nikde ani živáčka. Prostě pohoda.“

„No, moc se neraduj.“ Odpověděl Saxl.

„Co je?“

„No nikde ani živáčka, ale v Tróji máme mrtváčka.“

„Cože? Vo co de? Zarazil se Krejdl.

„Oběšenec. Teď akorát volal operační, takže si ani neseď a jedem. Výjezdovka už nás čeká.

*

Služební felicie dorazila na břeh Vltavy v pražské čtvrti Trója, kousek od jezdeckého oddílu. Na místě byl zelenobílý favorit, patřící místním policistům a nějaký důchodce s holí. Přímo nad favoritem, respektive pár centimetrů za ním, visel oběšenec. O kousek dál stálo civilní auto kriminálky Prahy 7. Jeden z policistů v civilu přistoupil k felicii. Saxl mu ukázal svůj průkaz, dřív než je stačil oslovit.

„Tak co tu máme?“ Vyzval ho nadporučík k hlášení o události.

„Zdravím. Já jsem podporučík Málek ze sedmičky. Hlídka nám nahlásila mrtvého, oběšeného. Je tu také místní občan, který mrtvého objevil.“

„A můžete mi říct, proč ten favorit stojí přímo pod nebožtíkem. To chtěli chlapci zničit všechny stopy, nebo co?“ Spustil našťvaně Krejdl, sotva vystoupil z auta.

„No víte. Vono to bylo tak. Kluci z místního oddělení se sem jeli v noci trochu zašít. Zajeli tam do toho křoví a trochu si zdřímli...“

„Tak to maj hoši docela pěkněj průser.“ Neodpustil si poznámku Krejdl.

„...no a ten důchodce je vzbudil s tím, jestli prej ho tady hlídaj. No to víte. Čuměli na něj jak puci. Jenže už se nedalo nic dělat. Tak to nahlásili. S autem už radši nehejbali, aby to nepodělali eště víc. Chcete si ho taky vomrknout, nebo ho už maj odříznout?“ dokončil hlášení podporučík.

„Tak to je hezoučký. To si teda hoši nevybrali nejlepší flek, co? A vědí alespoň, jestli už tady visel, anebo se jim v noci voběsil přímo nad hlavou? Zeptal se Saxl.

„No to je právě to co vůbec netuší.“

„Tak to je super. Ustelou si pod mrtvolou... , a nebo ještě lépe, možná ten neznámej v noci přišel, vylez jim po haubně, tam se zavěsil na strom a voni si v klidu snili o lepších zítčích.“

„Tak to snad ne.“ Snažil se bránit své kolegy podporučík Málek.

„Tak jinak. Von sem v noci přišel a začal je budit. To je nasralo a tak ho za trest oběsili, aby jim dal pokoj.“ Zažertoval Krejdl.

*

„Ti pitomci by měli příště šlapat ulici. To by je snad nenapadlo si ustlat pod mrtvolou!“ Komentoval případ našťvaně náčelník pražské kriminální služby, major Hajnuk, po té, co vyslechl všechny podrobnosti od svých podřízených, nadporučíka Saxla a poručíka Krejdlu, při ranní poradě.

„S těma si musej poradit na sedmičce. Doktor tvrdí, že už tam musel viset. Takže si zaparkovali opravdu pod nim. Ale ne zas tak dlouho. Sotva pár hodin.“ Doplnil Saxl.

„A cizí zavinění?“ Zeptal se náčelník.

„Není vyloučeno. Taky zničili hlavní stopu. O kus dál sice byl nějakej pařez, nebo co, ale ten voni tím favoušem vodstrčili.“ doplnil Krejdl.

„Třeba ho podtrhli, když tam zacouvávali.“ Zasmál se nadporučík Cepl a šťouchl loktem do kolegy Mareše.

„No to by byl taky dobrej fór.“ Poznamenal právě nadporučík Mareš.

„Tak jsme se zasmáli a teď si to shrňme.“ Rozhodl se ukončit diskuzi major Hajnuk. „Pracujte na tom. Musíte zjistit hlavně, kdo byl ten mrtvý, jaká byla jeho situace a tak dál. Však vy víte. Co máte kdo dalšího?“ Vyzval náčelník ostatní, aby informovali o svých případech.

*

Nadporučík Petr Saxl, osmadvacetiletý, černovlasý policista, jehož tvář zdobil mušketýrský knírek s bradkou, se prohraboval hlášeními, která přišla na výzvu ohledně oběšence z Troje, ale stále nic co by je posunulo dál. Co by je přivedlo k objasnění totožnosti mrtvého a potažmo k příčině jeho smrti.

O pár let mladší, hnědovlasý Josef Krejdl zase hledal v pohřešovaných osobách, ale ani tam nenašel nikoho, na koho by se hodil popis mrtvého.

„Nazdárek chlapi. Něco vám tady nesu.“ Ozval se jim za zády příjemný ženský hlas, patřící náčelníkově sekretářce Petře.

„A co to je Pěťo? Zeptal se Saxl.

„Hádej, Pěťo“ Zažertovala.

„No tak nás nenapínej.“ Odpověděl Petr.

„Určitě na to toužebně čekáte. Zpráva od studenech chirurgů.“ Zakývala obálkou před svým obličejem, jako by se za ni schovávala.

„Ukaž“ Vytrhl jí obálku z ruky Krejdl.

„Taky bys mohl poprosit.“ řekla naoko ublíženě, ale věděla, jak jsou kluci na tyto zprávy zvídaví, obzvláště když se nemůžou hnout z místa.

„Tak promiň.“ Pohládl ji Krejdl po tváři, a jak se otočila k odchodu, tak ji plácl po zadečku. Potom roztrhl obálku a naklonil se k Saxlovi, aby mohli číst současně.

*

„No tak alespoň něco.“ Poznamenal Krejdl po přečtení.

„Co myslíš?“ Zeptal se kolega.

„No aspoň to, že si to udělal sám a dobrovolně. To je na odložení. No a totožnost sebevraha si už můžou zjistit na sedmičce sami.“ Vysvětlil svůj názor Krejdl.

„Tak to by mohli, ale tady není napsaný, že si to udělal sám a dobrovolně, ale jenom, cituji, nebyly nalezeny žádné známky cizího zavinění.“ Oponoval Saxl.

„Počkej Petře. To je snad jedno, ne?

V tom zazvonil telefon. Saxl ho zvedl a po chvíli odložil s tím, že rozumí a jedou.

„Tak to tak docela jedno není, Pepčo.“

„Co se děje?“ Zeptal se Pepa rozčileně a zvědavě zároveň.

„Máme dalšího.“ Pronesl Saxl tiše.

„Cože?!“ Téměř vykřikl Krejdl.

„Jo. Dalšího oběšence.“ Odpověděl Saxl.

„Snad ne zase v Tróji?“

„Ne. Tentokrát v Krčském lese.“

„To si snad někdo dělá prdel, ne?“

„Hele nekecej a jedem.“ Zakončil Saxl a oblékl si koženou bundu, kterou měl hozenu přes židli.

*

Nález v krčském lese nahlásil svým mobilním telefonem asi čtyřicetiletý invalidní důchodce, který bydlel kousek odtud a téměř každé ráno se chodil projít do lesa a nasbírat pár hub, které tam k překvapení některých téměř vždy našel. I dnes měl nejméně půl malého košíku hříbků.

Z Prahy 4 okamžitě vyjela hlídka místních policistů, která měla zajistit místo činu.

„Jsme na místě.“ Oznamoval vysílačkou operačnímu praporčík Novotný, sloužící tou dobou autohlídku, zatím co jeho kolega vystoupil z auta. „Oznamovatel měl pravdu. Je tady skutečně oběšenec.“

„A je určitě mrtvej?“ Zeptal se operační.

„Jo je tuhej, jak nebožtík druhej. Je úplně modrej.“ Odpověděl praporčík.

„No jestli je určitě mrtvej, tak ho hlavně neodřezávejte a nezničte stopy. Na cestě je výjezdovka a chtěj se na to kouknout taky chlupci z města. Tak bacha.“

„Jo...jasně. Končím.“

*

„Zdravím. Já jsem nadporučík Saxl a tohle je můj kolega poručík Krejdl. Jsme z městské správy...“

„Já vím čekáme na vás. Já jsem poručík Andrt. Myslíte, že by to mohlo souviset s tím z tý Tróji.“ přivítal se z kriminalisty jejich kolega z obvodu Prahy 4.

„Tak zatím visí. Jestli to souvisí, tak to zatím nevíme, ale nejdřív se na něj asi podíváme.“ Poznamenal Krejdl a vydal se společně s kolegou k mrtvému.“

„Je tu doktor budeme ho moct sundat?“ zeptal se jeden z uniformovaných policistů.

„Moment, ještě pár foteček a bude váš, doktore.“ Promluvil technik z výjezdu.

Po prohlídce a zadokumentování toho nejdůležitějšího z místa činu, mrtvého odvážali, neboť provaz byl hozený přes silnou větev, asi dva a půl metru vysoko a přivázaný ke spodní větvi asi půl metru nad zemí. Pak požádali lékaře o jeho názor. Po chvíli, kdy sám lékař ukázal technikovi co má ještě vyfotit zblízka, si stáhl gumové rukavice a zamířil k opodál stojícím a pokuřujícím detektivům. Sám si také vzal cigaretu do úst a posunkem požádal o připálení.

„Tak pánové,“ natáhl a vyfoukl kouř lékař, „Je to dost zajímavé, ale tohle není běžný oběšenec.“

„A co jste zjistil zajímavého, doktore?“ Zeptal se Saxl.

„No tak za prvé. Vypadá to na smrt uškrcením. To by souhlasilo. Mrtvý je tak deset až dvanáct hodin, ale co je zvláštní a zřejmě také dost důležité, to je jedna věc.“

„Tak nás nenapínejte. Co je na něm tak zvláštní, doktore?“ Přidal se Krejdl.

„No. Víte je to divné, ale ten mrtvý má dvě strangulační rýhy.“

„Cože?“ Vyhrkli všichni najednou.

„No ano. Jedna, ta byla zřejmě smrtelná. Pojd'te se na to podívat.“ Vyzval je lékař a názorně jim ukázal, o čem mluví. „Je mnohem hlubší a je starší. Ta druhá je mělká, spíše je to otlacenina, vzniklá až po smrti ta je tady.“

„Jak si to vysvětluje, doktore?“ Zeptal se poručík Andrt.

„Prostě to vypadá, jako by ho někdo oběsil, pak ho sundal a pak pověsil znovu. Víc nám samozřejmě řekne...“

„Pitva.“ Doplnil ho Krejdl.

„Ano přesně tak.“ Přikývl lékař.

„Tak pánové, to začíná vypadat zajímavě.“ Poznamenal Saxl „Protože těžko se nám oběsil nadvakrát sám, co?“

*

Opět se hledalo a zjišťovalo vše, co by pomohlo objasnit alespoň totožnost mrtvého. Ani v Tróji, ani ten z Krče totiž u sebe neměli vůbec nic. Přemýšleli nad tou zvláštní shodou okolností.

„Slyším“ Zvedl služební telefon nadporučík Mareš.

„Máš tam někde Saxla, nebo Krejdlu?“ Zeptal se policista sloužící na vchodě.

„Jsou na výjezdu. Kdo po nich touží?“

„Je tu nějaký místňák ze sedmičky. Prej s nima potřebuje mluvit.“

„Hele ať jde nahoru, voni před chvílí volali abych dal vodu na kafe, že se vracej na základnu. Takže tu budou každou chvíli.“

Mareš vstal a natočil vodu do konvice, aby uvařil to kafe. Ještě než ji stačil zapnout, znovu zvonil telefon.

„Slyším“

„Zdravim, tady Andrt, ze čtyrky. Je tam někde Saxl, nebo Krejdl?“

„Co se děje? Teď je tu shání nákej místňák ze sedmičky, teď zase ze čtyrky. Jsou na výjezdu. Co potřebuješ?“

„Hele, docela zásadní změna v případě toho oběšence z Krčského lesa. Jakmile s nima budeš mluvit, ať mi okamžitě volaj. Dík. Čau.“

V tom se otevřeli dveře. Sotva do nich vstoupil Pepa Krejdl, už začal nadávat, že se na ně Mareš vykašlal a ani kafe jim neuvařil. Mareš konečně zapnul konvici, když někdo zaklepal na dveře. Po trojhlasné výzvě „dál“, vstoupil mladík v džínové bundě. Představil se jako ten co tak šikovně zaparkoval v Tróji toho favorita. Krejdl se ho zeptal, jestli od té doby měl autohlídku a on jen pokýval záporně hlavou.

„To se ani nedivím“ Zasmál se Mareš.

„A proč si přišel? Zeptal se Saxl.

„Víte pane nadporučíku, když já jsem si říkal, že když už jsme to s kolegou tak pokazili, že se tam alespoň musím podívat ještě jednou. Co kdybych tam něco našel.“

„No, a našel?“

„Jo našel.“ Jako by náhle ožil. A hned vytáhl z kapsy sáček, ve kterém byl knoflík s kouskem žluté nitě a bílo-modré flanelové látky.

„To si tam našel?“ Vzal sáček do ruky Saxl. „To ale může bejt kohokoli.“

„No a navíc se to tam mohlo objevit kdykoli.“ Doplnil Krejdl.

„To je pravda, ale myslel jsem si, že by se vám to přeci jen mohlo hodit. Nevypadá to, že by to tam bylo zase nějak moc dlouho.“ odpověděl mladík.

„No dobrá, dobrá.“ Promluvil Saxl, „jestli nám to bude k něčemu užitečný, tak se zmíníme tvejm nadřízenejm. O.K.? Tak díky a měj se.“

Mladík odešel, a zatímco Mareš zaléval kávu, připomněl jim telefon kolegy ze čtvrtého pražského obvodu. Saxl poděkoval za informaci a vyťukal číslo. Chvíli s podporučíkem Andrtem hovořil a pak položil telefon. Krejdl s Marešem na něho upřeně zírali a čekali, co řekne. Docela ho pobavilo to ticho, které nastalo a záměrně situaci prodloužil zamícháním kávy a pohledem z okna.

„Tak kurva Petře. Co je? Co zjistili?“ Nevydržel Krejdl.

„Schválně čekám, kterej z vás je víc zvědavěj.“ Zasmál se Petr.

„Ha, ha, ha. Tak ses dočkal a teď mluv.“

„Takže za prvé. Ten mrtvej se jmenoval Stanislav Malár. Je ze Slovenska a tady pracoval u jedny ochranky. Bydlel na ubytovně v Modřanech. Byl dost nespolehlivej, takže když nepřišel do práce, tak si prostě mysleli, že se zase někde vozral a dali mu áčko. Víc se po něm nesháněli.“

Spolubydlící na ubytovně si myslel, že odjel domu, tak ho taky nijak nesháněl. Prej hodně chlastal a všechno prohrával na automatech. Když měl splín, často mluvil o tom, jak už ho nebaví žít a často myslel na sebevraždu. Takže to vypadá...“ Informoval je Saxl o tom, co se právě dozvěděl od kolegy ze čtyřky.

„Takže to vypadá na sebevraždu. No jo, ale něco jim v tom neseď, ne? Dokončil Krejdl a hned upozornil na pochybnost.

„Já vim. Myslíš ty dvě rýhy na krku, co? Pokýval hlavou Saxl. „Tak to se podrž. V Tróji zaparkovali místňáci přímo pod oběšencem, ale tyhle kluci je trumfli.“

„Cože? Jak trumfli?“

„No představ si. že když přijeli na místo, tak jeden volal operačnímu a druhý byl zatím tak aktivní... jestli si myslel, že ho snad ještě může zachránit, nebo co?“

„Co udělal. Sundal ho?“ Popoháněl Krejdl Saxlovo vyprávění nedočkavě.

„Jo. Von ho sundal dřív, než jim operační stačil říct, aby ho nechali viset a nepoškodili stopy.“

„Tak to je dobrý. A když jim to řek, tak je nenapadlo nic lepšího, než ho tam pověsit znova, co?“ Domyslel Krejdl.

„Tak to je fakt bomba?“ Zasmál se Mareš, který do té doby jen naslouchal a jeho smích a komičnost jinak tragické situace rozesmála i Saxla s Krejdlem.

*

Petr si nakrájel dvě střední brambory a hodil je na rozpálený olej, stejně na kolečka rozkrájel dva telecí párky a přihodil je na pánev. Do sklenice rozklepl tři vejce a řádně je promíchal vidličkou. Vnímal vůni smažícího se párku a brambor a úplně se mu sbíhali sliny. Příprava selské omelety byla rychlá a vždy, když se mu nechtělo dělat něco složitějšího, přestože vařil dobře a rád, dostalo se na ní. Posolené a okořeněné vejce pak vylil na pánev a protřesením celou pánvi je rovnoměrně rozložil. Mezitím si vyndal z lednice tatarskou omáčku, kečup a plátek sýra na ozdobení. Zastával názor, že krásně upravené jídlo, je dvojnásobným požitekem. Otevřel si láhev piva a nalil do třetinky. Jeho chuťové buňky byly připraveny. Teď si jen přál nebyť rušen. Vypnul sporák a šikovným naučeným pohybem sesunul omeletu z pánve na talíř. V tom se ozval zvonek.

„Do hajzlu. To snad není pravda.“ Zaklel, ale šel otevřít.

„Nazdar. Jé tady to voní.“ Hrnul se dovnitř kolega Krejdl.

„Co je, co se děje? Zeptal se Petr, ale to už se Pepa hrnul do kuchyně.

„To jsem si to krásně načasoval. Ty akorát servíruješ. Ale to není hezké jíst sám.“

„Já jim nejradší sám. A zas tak přesně jsi to nenačasoval, protože jsem to ještě nestačil ozdobit.“

„No, ty tam stejně dáváš moc tataruky, to já si dám radši hořčici.“ A už se mu Pepa hrabal v lednici.

„Nojo. Posluž si. Prosim tě ukroj si půlku, ozdob si jí jak chceš, vem si tam jedno pivko a hlavně mi řekni, proč si vlastně přišel. Snad ne jenom kvůli jídlu.“

„Tak dík,“ začal se Krejdl obsluhovat, „ale máš pravdu. Právě jedu z Tróji. Máme totožnost.“

„Nekecej. Co tak najednou.“

„Nojo, ale teď už to nevypadá tak jednoduše.“

„Jak to? Tak mluv.“ Vyzval ho Saxl.

„Takže. dneska se vrátila ze čtrnáctidenního pobytu na Malorce jistá paní Švárová. Manžel doma nebyl, ve své firmě se čtrnáct dní neukázal, ale všichni si tam mysleli, jak si užívá na dovolené se svou paní.“

„Tudíž ho nikdo nesháněl.“ Doplnil Saxl.

„Přesně tak. Telefon nebere, nikdo ze známých o něm nic neví a tak se paní Švárová vypravila na místní okrsek. No, a když předložila fotografii manžela, tak tomu místňákovi spadla brada. Shodou okolností to byl jeden z těch, co tam tak šikovně parkovali. Takže okamžitě volal k nám. Já jsem byl akorát na odchodu, tak jsem se tam hned vypravil. Ta ženská toho samozřejmě moc neví, ale manžel měl skutečně jet s ní, jenže si to na poslední chvíli rozmyslel a zrušil to. Údajně měl mít důležitou, nepředvídanou schůzku s jedním obchodním partnerem. Ten prej jeho, jinak dost slušně prosperující firmě, dlužil dost velký prachy. Prej mělo jít snad o půl milionu v nesplacených fakturách. Schůzku nechtěl odložit, protože měli spolu vyřešit splacení pohledávek. A tak radši zrušil svojí dovolenou. V žádném případě prej nikdy nemyslel na sebevraždu a paní Švárová nevěří v něco takového. Bohužel se do jeho obchodu nepletla, takže netuší, ani jméno partnera ani jeho firmy.“

„Jestli jsou to vopravdu nezaplacené faktury, tak to musíme najít v jeho účetnictví. Ráno požádáme náčelníka, aby nám pučil někoho z hospodářský, ty nám to najdou hned.“

A s chutí se pustili do Saxlovi selské omelety.

*

Náčelník, major Hajnuk, s Petrovým postupem souhlasil a poslal s nimi poručíka Macháčka. Ten se ukázal jako opravdu zdatný cifršípión a tak se jim brzy vyloupl podezřelý. Přesněji řečeno našli neproplacené faktury od několika firem, ale jen od jedné se celková suma blížila čtyři sta padesáti tisícům Korun. Ostatní byli, ve srovnání s tím, jen drobné částky okolo deseti až dvaceti tisíc. Největší pohledávku tedy měla firma Tomtoma. s.r.o., sídlící ve Zlíně. Její majitel, jak si zjistili se jmenuje ing.Tomáš Tomiček a bydlí také ve Zlíně. Zavolali tedy svým kolegům do města obuvi, aby jim majitele firmy zatím oťukli, ale nevyplašili. Hned druhý den mířili služební octavíi do Zlína. V kapse Saxlovi kožené bundy byl mimo jiné i příkaz k domovní prohlídce.

Když dorazili do budovy, kde sídlila zlínská kriminálka, už na ně čekal kapitán Chalupa, který měl připravenou zprávu o Tomíčkově. Kromě jiného, obsahovala i údaj z trestního rejstříku.

„Před patnácti lety byl totiž odsouzen za ublížení na zdraví. Dostal tehdy podmínku. Dnes je tento trest z výpisu již vymazán, a proto může podnikat. V podstatě je v současné době bezúhonný občan. Jezdí v takovém velkém džípu s korbou, snad je to Toyota. Sousedé o něm nic moc neví, ale vzpomněli si, že v době o kterou nám jde, se opravdu doma neobjevil. Tedy alespoň tři dny ten jeho džíp před domem neviděli. Mluvili jsme i s jeho sekretářkou, poslali jsme tam dopraváky, jako, že nám jde o nějakou nehodu, která se stala právě ten den tady ve Zlíně. Ta nám potvrdila, že měl namířeno do Prahy na obchodní jednání. To je asi tak všechno. Co myslíte? Bude to stačit?“ Zakončil své vyprávění kapitán Chalupa.

„No tak zatím asi bude muset.“ Odpověděl Saxl

„A jak vlastně vypadá?“ Zeptal se Krejdl.

„No, takovej špinavej blondák, asi metr devadesát, pětačtyřicet let, sportovní postava. Mám tu někde fotku. Jo tady.“ Podal jim fotografii.“

„Docela pěkně nařachlej, co? Zhodnotil Krejdl svalnatou postavu ing. Tomička. „Doufám, že se nebude chtít prát.“

„No tak to taky doufám, nicméně jemu by to jenom přihoršilo.“ Dodal Saxl.

„Ale aspoň bysme na něj měli napadení veřejného činitele.“ Zasmál se Krejdl.

„Já doufám, že to snad nebudeme potřebovat. Asi si ho vyzvedneme, vyslechneme, a pak teprve vyrukujeme s domovní prohlídkou, co?“ Naznačil další postup Saxl.

„Mhm. Jo.“ Přikývl Krejdl.

*

„Dobrý den. Pan inženýr Tomíček?“ Vstoupili do Tomíčkovy kanceláře dva muži v džínách a kožených bundách.

„Ano. Kdo jste vy a kdo vás sem pustil?“ Zvedl oči od psacího stolu.

„Nadporučík Saxl a můj kolega poručík Krejdl. Kriminální služba policie České republiky. Potřebovali bychom s vámi mluvit.“ Spustil Saxl úředně a ukázal služební průkaz.

„Co se děje?“ Zeptal se Tomíček překvapeně.

„Jste ochoten nás následovat do kanceláře na okresní ředitelství policie.“ Pokračoval Saxl, zatím co si Krejdl pozorně prohlížel kancelář.

„A proč? Já jsem nic neprovedl. Jestli se chcete na něco zeptat, prosím ptejte se, ale jinak mne nechte na pokoji.“

Začal se pomalu vzpírat ing. Tomíček.

„Tak jinak. Já vás pane inženýre Tomíčku vyzývám k podání vysvětlení, a to neprodleně v kanceláři okresního policejního ředitelství policie ve Zlíně. Toto podání jste povinen na vyzvání učinit.“ I nadále se Saxl držel přísně úředního tónu.

„Víte co? Buď mě zatkněte, nebo vypadněte!“ Začal se rozčilovat Tomíček.

„Tak víš co? Nech těch keců a jdeme.“ Vložil se do hovoru důrazně Krejdl.

Inženýr Tomíček jako by zalapal po dechu, ale po chvíli se vzpamatoval a začal vyhrožovat stížností.

„Dobrá.“ řekl na to Krejdl. „My za vámi přišli v klidu a civilu, aby vše proběhlo tak nějak diskrétně, ale pokud nechcete, můžeme zavolat barevné auto, abyste rozuměl policejní auto, a necháme vás předvést k tomu podání vysvětlení uniformovanými policisty. Navíc budou ve vaší firmě dělat patřičný hluk, aby je nikdo z vašich zaměstnanců náhodou nepřehlédl. Co vy na to. Nebylo by lepší s námi v klidu a tichosti odjet a zachovat si respekt. Rozmyslete si to.“

Inženýr se mračil, koulel očima, chvíli rudnul, chvíli blednul. V hlavě mu to šrotovalo, ale nakonec souhlasil s poklidnější variantou.

*

„Pane Tomíčku. Vy podnikáte. Zřejmě také často musíte cestovat, je to pravda?“ Začal výslech Saxl.

„To ano a co má být?“ Odpověděl Tomíček.

„Jezdíte také do Prahy?“

„No někdy. Ale už jsem tam nebyl ani nepamatuji.“

„A nebyl jste tam náhodou tento měsíc?“

„To určitě ne.“ Řekl rezolutně.

„Ale jinak jste tento měsíc měl služební cesty?“ Pokračoval Saxl dál.

„To jo.“

„Kde jste všude byl od začátku měsíce“

„Tak to já si takhle nepamatuji, ale vedu si knihu jízd, abych to mohl dát do daní. Tam to všechno je.“

Krejdl odešel do sousední kanceláře a zvedl telefon.

„Pane Tomíčku. Kde jste byl dvanáctého tohoto měsíce, mezi osmnáctou a dvaadvacátou hodinou?“

„Teď jsem vám říkal, že si nepamatuji, kde všude jsem byl a tím méně konkrétní datum. Kdybyste to řekli u mě v kanceláři, tak jsme si mohli mnohé ušetřit. Jestli je to kvůli té nehodě, co se na ní ptali včera ti dopraváci, tak to jsem být já nemohl. Byl jsem tou dobou na Kladně.“

„Na Kladně?“ Vložil se opět do řeči Krejdl. „Ale před chvílí jste říkal, že si vůbec nepamätujete, kde jste kdy byl. Tak jak to víte najednou tak přesně?“

„No. Vzpomněl jsem si. To jak mi to říkala ta sekretářka, tak jsem o tom přemýšlel a vzpomněl jsem si.“

„Nojo, ale ona si vzpomněla, že jste nebyl na Kladně, ale v Praze. Tak kde jste byl?“

„Vždyť říkám. Na Kladně. Ona to popletla. To víte, ona byla nejdál v Brně, tak jí to přijde stejné.“

V tom se otevřely dveře. Vstoupil urostlý, vousatý muž v civilu a podal Saxlovi papírek. Poté opět odešel. Saxl si vzkaz přečetl a podal ho Krejdlovi. Ten si ho přečetl a nechal opět mluvit Saxla.

„Takže pane Tomíčku. Vaše sekretářka se nespletla. Možná jste chtěl do Kladna, možná jste tam i dojel, ale v Praze jste byl také.“

„Cože?“

„Jakým vozem jste cestoval“

„No svojí Toyotou.“

Tak to je dobře, protože vaše vozidlo skutečně bylo ten den v Praze, a to dokonce v oblasti Prahy sedm.“

„Počkejte a co to má s tím společného. Vždyť mluvíme o nějaké nehodě ve Zlíně, ne? Začal se rozčilovat.“

„Ne, vůbec ne. To jste říkal vy, nás zajímá, kde jste byl dvanáctého, mezi osmnáctou a dvaadvacátou hodinou.“

„To už jsem byl určitě na Kladně.“

„Tak to jste určitě nebyl. Máme důkaz, že jste byl v 22:15 v ulici Argentinská. Dokonce máme fotku vašeho vozu.“

„Nojo. Vlastně jo. Tam jsem vlastně platil pokutu.“ Znejistěl ing. Tomíček.

„Ano správně. Tou dobou tam hlídka dopravní policie měřila rychlost a vy jste jí překročil. Právě mi to potvrdili z Prahy.“

„Jo, tak jo, a co má být.“

„Tak přestaneme chodit kolem horké kaše, pane inženýre. Tou samou dobou totiž zemřel majitel firmy, které vaše firma dlužila velké množství peněz.“

„No dovolte, snad nechcete říct, že bych já někoho zabil.“ Téměř vyskočil ing. Tomíček.

„Opět jsem toto neřekl já, ale vy. Já jsem řekl, že tou dobou zemřel, ne že byl zabit.“ Klidně vysvětlil Saxl.

„Tak proč mi to povídáte, já o ničem nevím.“ Bránil se Tomíček.

„No je to náhoda. Jedete kolem a ani jste se nastavil u tak dobrého obchodního partnera, který vám už více než rok prodlužuje lhůtu ke splacení faktur na téměř půl milionu, co?“

„A proč bych za ním jezdil, když jsem mu teď stejně nemohl zaplatit?“

„Takže víte, o kom mluvíme?“

„Asi ano. Myslíte Jirku Šváru?“

„Ano. Pana Jiřího Šváru. Co víte o jeho smrti.“

„Nic. Ale snad se prý oběsil.“

Krejdl se Saxlem na sebe mrkli. Už věděli, že mají vyhráno. Nikdo až do předvěčerejška nevěděl totožnost oběšeného a všichni byli přesvědčeni o jeho pobytu na dovolené.

„A jak jste se to dozvěděl?“

„Myslím...minulý týden jsem ho volal do firmy ...“ Začal se ing. Tomíček zadržávat

„Tak to asi ne.“ Poznámenal Krejdl.

„Tak mi to řekla sekretářka.“

„Kdy?“ Pokračoval Krejdl.

„V pondělí.“ Zkoušel Tomíček.

„Samá voda, pane Tomíček. Tou dobou totiž ještě nikdo ze zmiňovaných nevěděl ani to, že je pan Švára po smrti, natož jak zemřel.“

„Já nevím.“

„Tak si vzpomeňte.“

„Já opravdu nevím.“

„Mluvil jste s ním toho dvanáctého?“ Změnil téma Saxl.

„Ne. Nemluvil.“

„Ale telefonoval jste s ním.“

„Jo tak. To ano.“

„Takže jste s ním mluvil.“ Znovu se zapojil Krejdl.

„Já nevím. Já už nevím. Už vám nic neřeknu. Chci advokáta. Na to mám právo.“

„To ano, ale zatím jsme vás z ničeho neobvinili.“

„Tak to udělejte, nebo mi už dejte pokoj.“

Saxl s Krejdlm se posunkem domluvili na odchodu z kanceláře. Znovu přišel do místnosti vousatý muž v civilu. Sedl si na místo za stolem a mlčel. Ve skutečnosti to byl jejich zlínský kolega. Pražští policisté opustili kancelář a na chodbě se domluvili na dalším postupu. Zapálili si cigarety a došli pro kávu. Potom se vrátili do kanceláře.

„Tak co pane Tomíčku, nechcete nám něco povědět?“ Zeptal se klidně Saxl.

„Ne.“

„Tak se pojedeme projet.“ Oznamil Krejdl.

„Co? Kam?“

„K vám domů. Tady je povolení k domovní prohlídce.“ Ukázal mu dokument Krejdl.

*

„Tak si představte, takovej chlap jak hora a nakonec se nám rozplakal.“ Vyprávěl poručík Krejdl druhý den na poradě v kanceláři majora Hajnuka v Praze.

„A našli jste u něj něco doma?“ Zeptal se nedočkavě kolega Mareš.

„Představte si, že ten místňák, kterej tam pod tím oběšencem tak šikovně zaparkoval, tak nám přines vopravdovej důkaz. Ten knoflík s kouskem nitě a látky. V jeho prádle jsme našli přesně tu košili, na který ten knoflík s kouskem vytržený látky chyběl. No a navíc jsme pak u něj našli taky doklady a peněženku toho zavražděného Šváry. Měl je celou tu dobu v autě pod sedačkou. Prostě se jich zapomněl zbavit. Takže pak už začal zpívat. To už mu bylo jasný, že je v prdeli.“ Vysvětlil přítomným Saxl.

„A jak to provedl?“ Zeptal se náčelník.

„No, nejdřív tvrdil, že se s ním chtěl ještě nějak dohodnout, ale Švára si prej trval na svém a vyhrožoval mu soudem. Pak ale přiznal, že si už předem připravil špagát na místo, kam potom Šváru zavedl. Navrhl mu procházku, prý se chce protáhnout po celém dnu za volantem a tak ho dovedl až na místo činu. Tam bylo zaparkované jeho auto. Ve chvíli, kdy to Švára nečekal, mu přetáhl smyčku přes hlavu a přiškrtl ho. Švára omdlel, ale on ho šikovně zachytil. Pak s ním

vylezl na korbu auta a pověsil ho na strom. Švára byl poměrně střízlík, a pro takovou korbu jako je Tomíček to nebyl zas takovej problém. Takže žádněj zápas, nic. Bylo to asi dost rychlý.“ Pokračoval ve vyprávění Krejdl.

„Musim pochválit toho místňáka z Tróji, po tom svým renoncu nám přeci jenom dost pomohl.“ Prohodil ještě Saxl.

„Víš co je fakt bomba?“ Pronesl, další přítomný kolega, nadporučík Cepl.

„Co?“ Zeptal se Saxl.

„Ty paradoxní situace. Ten Švára, na první pohled jasná sebevražda, ten z tý Krče, naopak jasná vražda. A vono je to přesně naopak.“ Řekl Cepl.

„No a z člověka jménem Tomíček, se vyklube chlap jak hora a navíc vrah.“ Dokončil nadporučík Saxl.

Konec

Řidič pancéřového vozu

Zazněl zvonek. A znovu. A ještě jednou. Vždycky jsem si myslel, že je to literární licence, když zvoní někdo naléhavě, ale tentokrát mi to tak připadalo. Šel jsem otevřít a legitimovali se mi dva policisté. Pak to nabralo rychlý spád a než jsem se stačil vzpamatovat, tak jsem byl v cele předběžného zadržení.

I když jsem se při zadržení hlasitě divil a tvrdil, že se musí jednat o nedopatření, moc dobře jsem tušil, o co jde. Jediné co mi opravdu vrtalo hlavou, bylo, jak na mě, proboha, přišli. To není možný. Jedině snad...? Jestli mě někdo prásknul? Ale kdo?. V podstatě jsem během prvního výslechu ani nevnímal otázky těch policajtů. Pouze jsem si všiml, jak za zamřížovaným oknem svítilo sluníčko, jak z kohoutku u umyvadla kapala voda, jak židle, na které jsem uprostřed místnosti seděl, povrzávala, jak jeden z nich seděl rozvaleně za stolem a druhý stále chodil po místnosti a jak se na mě střídali v kladení otázek. Byla to klasika. Jeden, asi mladší, ale tak maximálně o tři, čtyři roky, pouštěl hrůzu, mlátil do stolu i do židle na který jsem seděl, jakoby neudržel nervy na uzdě, zatím co ten druhý ho uklidňoval a pak omlouval jeho mladickou impulsivnost, načež mě vyzýval ke spolupráci, aby byl klid, a všichni jsme to měli co nejdřív za sebou. Bylo mi to jasný. Hráli na mě komedii. Byla to taková voťukávačka, aby věděli, co na mě zabírá. Možná si pak mysleli, že jsem docela tvrd'ák, když na to moc nereaguju, ale já byl tak

překvapenej už z toho zatčení a pořád se mi v hlavě honila akorát jedna otázka: „ Jak na mě přišli?„ Ne. Nemyslel jsem si, že zrovna já jsem spáchal dokonalej zločin, ale stejně jsem nechápal, jak přišli zrovna na mě. O nikom jiným zatím nemluvili. Ptali se, co jsem dělal pětadvacátého září a co osmadvacátého a co prvního října večer? Už ani nevím, jaký všechny data po mě chtěli. Moje odpovědi byly jednoduchý a hlavně prostý. Nic si nepamatuju. Podle nich jsem měl v tyto dny službu, tak jsem to odsouhlasil. Asi jo, když to říkaj, ale co jsem dělal ten večer před nástupem do ní, to vopravdu nevím. Vždyť je to dva měsíce.

„Vy si pamatujete, co jste dělal před dvouma měsícema?„ Nevydržel jsem. Ale ten mladej, jak jsem se pak dozvěděl, jmenoval se Krejdl, tak na mě samozřejmě hned vyjel. Začal rvát: „ Co si to dovoluješ ty zmetku?! Tady se ptáme my. Tak to koukej sypat, nebo mě vážně nasereš!„

Tak jsem zase radši zmlknul. Celkem se ten den ode mě moc nedozvěděli. Alespoň jsem o tom byl přesvědčenej. No ani já jsem pořád netušil, co na mě vlastně mají za důkazy. Jak říkám. V podstatě to byla taková voťukávačka. Zejtra prej rozhodne soudce o uvalení vazby. Mám se na to vyspat.

Ještě jsem si neodpustil jednu blbou poznámku. Zeptal jsem se, co na mě vlastně mají a proč bych měl jít do vazby? Mladej zas vyskočil a tentokrát jsem myslel, že mi jí vopravdu natáhne. Ale jeho kolega byl fakt klid'as. V absolutní pohodě, klidným nezvýšeným hlasem prohlásil: Pane Maleši. To nechte na nás. Vy se za naše chyby zodpovídat nebudete. Vy přemejšlejte, co nám povíte příště. Začneme probírat details. O. K.?, Na to jsem neměl co říct. Takovou odpověď jsem fakt nečekal.

Pak mě nechali odvézt na Kongresovou do cely předběžného zadržení.

V cele jsem byl kupodivu sám, i když tam byla palanda pro dva. Spát jsem ale nemoh. Tak jsem vejral do stropu a začal jsem vzpomínat. Najednou jsem to všechno viděl před sebou, jako bych se díval na film. Jenže tohle jsem si prožil. To co jsem teď viděl, mě dovedlo až sem a jak to tak vypadá, tak se nedá čekat happyend.

Dělám u bezpečnostní agentury jako řidič pancéřovaného auta pro převoz peněz. Denně vozíme milióny, který lidi utratěj za žrádlo a věci který možná ani nepotřebujou. Je to zvláštní pocit jet a vědět, že vezete takovou kupu peněz, ale je to hroznej pocit, když vám procházej rukama milióny a vy nemáte kolikrát ani na lístek na tramvaj, abyste se dostali do práce. Nejvíc mě sere jeden kolega. Je to bejvalej policajt a tak má výsluhu. To je něco jako důchod za odsloužený léta. Každěj měsíc deset tisíc jenom za to, že dělal dvanáct let fízla. A to dělal ještě za komoušů. V devadesátym vod nich vodešel, aby ho nestačili dřív vyhodit, protože byl na Národní nějak moc aktivní. Sám říkal, že měl smůlu, protože se objevil na jednom ze záběrů televize, když obuškem přesvědčoval jednoho z demonstrantů. Nějakej študák ho pak poznal a postaral se o to, aby mu bylo doporučeno opustit řady nově se rodící policie, neboť prý je představitelem bolševické zvůle. Dneska byl vysmátej. Manželku upíchnul ve firmě bejvalého estébáka, kterej měl kontakty a tak dost slušně prosperoval a navíc mu ještě zůstala ta výsluha. Nemusel ani chodit do práce. To co si vydělal, měl jenom pro sebe, na svý koníčky. Často třeba přemejšlel, jestli si má koupit nový auto a jestli to má bejt ford, nebo opel, jindy zase, jak nutně potřebuje novej počítač, protože ten rok starej už nestíhá nejnovější hry a je prej pomalej. K svačině si koupil celý grilovaný kuře, zatím co já tvrdil, jak vůbec nemám hlad, protože byli dva dny do vejplaty a já už měl u druhého parťáka dva litry sekeru.

Ten zase bydlel u rodičů. Jeho táta podnikal a tak do práce jezdil služebním autem z tátovi firmy. Domu nemusel dávat ani korunu a tak měl taky celou vejplatu jen pro sebe. Žádný výdaje. Jenom za zábavu.

Mě je osmatřicet. Mám dvě děti, který ale říkají táto jednomu frajírkovi, kterej si mojí bejvalou nevezal jenom proto, abych jim musel přispívat na domácnost. Navíc musím platit nájem za garsonku. Abych přežil, tak dělám tři sta hodin měsíčně. Ani nevím, na co tu garsonku vlastně mám. Občas se tam jdu vyspat. Kdybych bydlel na ubytovně, tak zaplatím alespoň vo tři litry míň.

Jednoho dne jsme po šichtě zašli s Pavlem na pivo. To je ten mladej. Seznámil mě tam s docela dobrejma klukama a tak jsme do tý hospody začali chodit častěj. Občas jsem zašel i sám. Vždycky se tam někdo z nich vobjevil. Bavili jsme se vo všem možnym, mimo jiný občas zabrousila řeč i na to, kolik jsme dneska vezli a kterej obchod má největší tržby a jak to vlastně chodí. Máme samozřejmě zakázaný vo tom mluvit, ale člověk se občas rád pochlubí, že vezl patnáct melounů. Každěj tu možnost nemá, jen tak si házet s prachama. Taky jsme se někdy dohadovali kde bylo deset a kde jenom tři. Vůbec jsem tomu tenkrát nepřikládal váhu. Prostě se jen tak kecalo. Pak se zase přešlo na jiný témata. Nikdo nikdy nějak nevyzvídal. Až jednou. Jen tak na hajzlíku u mušle se mě Jirka Žito, to byl jeden z těch kámošů a Žito byla přezdívka, protože každému vyhrožoval, že ho zbijí jak žito. Tak ten se zeptal, jestli mě někdy nenapadlo něco si ulejt, nebo stopit celej náklad a zmizet. Zamyslel jsem se, měl už jsem trochu upito, ale pak jsem mu odpověděl naprosto bezelstně a popravdě: „ Čoveče, víš že mě to fakt nikdy nenapadlo. Spíš si tak člověk někdy zasní, víš. Jako co bych asi dělal, kdyby mi to patřilo, co bych si koupil, kam bych se jel podívat..., ale stopit něco, to ne. Fakt mě to nenapadlo.,, On se jenom zasmál, asi když viděl můj přiblížený výraz, jak jsem se zasní, ale víc už o tom nemluvil.

Vod tý doby to ve mně hlodalo a začal jsem o tom přemýšlet víc a víc. Jak to udělat a zároveň nebejt podezřelej. Po čase jsme se s Jirkou zase sešli v hospodě na záchodě a já jen tak mimochodem nadhodil, jako bych to nemyslel vážně, spíš jen tak z legrace, že bych měl určitej plán. Von si dělal srandu: „To jsem ti nasadil pěknýho brouka co? Ha, ha, ha...,, Oповěděl jsem, že to měl být jenom takovej fór, ale říkat to nikomu nemusí. Každěj fór se hold nepovede. Jenže druhej den, když jsem měl volno a vyspával včerejší vopici, zazvonil telefon. Zvedl jsem to. Byl to Jirka. Prej, bysme se mohli sejít. Pozval jsem ho k sobě. Přišel ještě s jedním. Ten s náma do hospody nechodil. Představil ho jako Kinga. Taky přezdívka. Je to prej bezvadnej kluk a je na něj spoleh. King seděl a mlčel, zatím co Jirka chtěl znát můj projekt. Čuměl jsem na něj, a nechápal co to po mě chce. Myslel můj plán, o kterým jsem včera mluvil. Ubezpečil jsem se, jestli tentokrát mluvíme vážně. King mlčky pokýval hlavou. Začal jsem tedy vyprávět, jak by sem si to představoval. Mimo jiný o jednom hypermarketu, odkud teď vozíme každěj den víc jak deset mega a potom jedeme takovou okreskou, samá zatáčka. Tam by se to dalo ukrást. King celou dobu poslouchal a mlčel. Chvilími mi připadalo, že nás vůbec nevnímá. Najednou promluvil. Měl docela znělej hlas. „To je celý blbost. Co tvý partáci, co kontrola a vůbec. Pokud bysme do toho šli, tak to musí bejt tak jak vám řeknu.,,

„Von je machr. Určitě celou dobu přemýšlel, co se z tvejch informací dá použít a jak to udělat, aby na nás nikdo nepřišel.,, Pochleboval Jirka.

Oba jsme pak s napětím poslouchali výklad Kinga. Byl to machr. Předem počítal s každou eventualitou. Získal si můj obdiv. Nakonec jsme probrali poslední podrobnosti a King poslal Žita pro flašku, abysme ten plán zapili. Ani jsme jí nevypili, protože když se Žito vrátil, tvrdil, že musejí hned jít. Tak jsme si dali každěj jednu štamprli a oni vypadli. Flašku mi tam nechali. Tak jsem si nalil ještě jednu, sednul si do křesla a zasní se, jaký to bude, až budu mít svůj podíl a kolik takovejhle flašek bych si mohl koupit, teda kdybych chtěl.

Dneska jsem byl zase u výslechu. Ptali se mě na nějakýho Karla Horáčka a Jiřího Pechla. Ani jedno jméno mi nic neříkalo. I když Jiří by mohl bejt Žito, ale Pechla neznám. Horší bylo, že věděli o jiných věcech. Například jaké jsem měl donedávna dluhy. Hlavně věděli o půlročních alimentech, který jsem prý náhle zaplatil minulý měsíc, jen několik dní po loupeži. „Nojo, jenže vona mi už vyhrožovala soudem a já jsem si nemohl dovolit mít něco se soudem, tak jsem si vypůjčil, abych jí to mohl zaplatit najednou.“, Vymlouval jsem se. Ujistili mě, že teď se soudu nevyhnu a rozhodně to bude horší, než řešení pár tisíc na alimentech. Navíc nechtěli věřit té pohádce o vypůjčených penězích, protože se na mě pozeptali i v práci a hospodách v okolí bydliště a každej o mě říkal, jak jsem měl rozpůjčovaný prachy, kde se dalo. Měli pravdu. Moc věrohodně to neznělo. No a co. Voni mi to musej dokázat. Já jsem podezřelej. Já si můžu kecat co chci. To mi říkal King, abych neudělal nějakou blbost, až mě budou vyslychat po tom přepadení. Dokonce teď, jako obviněný mám právo nevypovídat vůbec. To mi řekli sami policajti. Až mě napadlo, proč mi to říkaj. Dyť kdybych to udělal, tak jak mi budou něco dokazovat, když já nebudu vypovídat? Ale voni to prej musej říct každému. Nakonec mi ten den sdělili obvinění ze zpronevěry a podílíctví na trestném činu loupeže. Jako, že mojí vinou někdo ty peníze ukrad. Sice to nechápu, ale co můžu dělat. Nabídlí mi sice advokáta, už minule, ale co s ním. Bude ze mě tahat rozumy taky a nakonec se domluvej. Seru na to. Řekl jsem, že žádnýho nechci. Soudce na mě prej uvalil vazbu, takže mě vodvezli do Ruzyně.

Je to divný, ale zase jsem sám na cele. Trochu jsem se bál. Kdoví s kým tu budu. Třeba nějakěj vrah, nebo lupič...., vlastně já tu jsem taky kvůli loupeži. To je divný. Když člověk něco takovýho dělá sám, tak mu to vůbec nepřijde, jako že by to byl nějakěj zločin, nebo jak oni říkaj, spáchal trestný čin. No, i když nám se to tam tenkrát semlelo jinak než jsme chtěli. Pak zhaslo světlo, tak jsem se natáhl na kavalec a zase se díval do stropu a přemýšlel, jak jsme tenkrát realizovali ten náš projekt, jak říkal vznešeně našemu plánu Žito.

Ten den jsem přišel večer v práci do šatny. Pozdravil jsem se s klukama, dali si kafe a cigárko, jako každej večer, vyfasovali noty, jako papíry kam se pojede, kódy trezorů, klíče a tak. No a pak naše posádka vyrazila. Nebyl s náma ten večer bejvalej polda. Je prej nemocnej. To jsem samozřejmě nečekal, ale o to byla celá situace lepší. Místo něj nám přidělili jednoho mladýho kluka. Pepik se jmenoval. Takže Pepik, Pavel a já jsme ten večer vyrazili do prvního obchodu pro jejich tržbu. Akorát začalo pršet. A docela hustě. Taky už byla tma. Kužely světel před náma, stěrače stahovaly proudy vody a my se blížili k jednomu hypermarketu na okraji města. Nojo, podzim. Každým dnem je tma dřív a dřív. Ale mě se to hodilo. V duchu jsem přemýšlel, jak to všechno krásně vychází.

Zacouval jsem k místu, kde vždycky prachy nakládáme. Sám jsem zůstal za volantem a moji dnešní partáci šli pro náklad. Po naložení zase nasedli a Pepik mi vzrušeně povídal, že dneska to je fakt slušný. Prej vezeme patnáct mega. To je fakt slušný, pomyslel jsem si. To jsem ani nečekal.

Další zastávka byla odsud patnáct kiláků. Vyrazili jsme. Cesta vedla po okreskách okolo Prahy, se kterými jsem počítal. Samá zatáčka. Několik nepřehledných úseků. Cítil jsem, jak se mi zvyšuje tep. Srdce jsem měl až v krku. Zdálo se mi, jako bych slyšel, jak mi bije. Kluci něco povíдали, ale jejich řeč se mi v tu chvíli změnila jen v jakýsi šum. V jednu chvíli se objevila ve zpětném zrcátku světla auta, které jelo za námi. Musel jsem se zkoncentrovat. Pohlédl jsem na hodinky. To by ještě neměli být oni. Přibrzdil jsem, jenže ten za mnou taky. Jakoby nás nechtěl předjet. Řekl jsem o tom posádce. Napadlo mě, co když je to někdo jinej a chystá se provést to samý, jenže bude rychlejší.

„Co je to za blbce? Zkus ještě přibrzdit.,, Poznamenal Pavel.

Zkusil jsem to, ale auto také ještě víc zpomalilo. Zkusil jsem tedy přidat, ale také on zřejmě sešlápl plynový pedál. Začal jsem být nervózní také. Pepik vzal do ruky vysílačku a chtěl to nahlásit dispečinku. To by se mi moc nehodilo. Každou chvíli by měli přijet naši kluci.

„Do prdele co je to za vola., Zaklel jsem a znovu přibrzdl, zajel víc ke krajnici a vyhodil pravej blinkr. V tu chvíli on vyhodil levej, předjel nás, zablikal oběma a zmizel ve tmě. Všichni jsme si oddechli a začali se smát.

Věděl jsem, na rozdíl od mých parťáků, že zbývají dvě zatáčky a dojde k tomu. Přesto jsem pocítil strach a nervozitu. Nejradši bych to stopnul, ale vlak už jel a zastavit ho už nebylo možné. Ještě jedna. Po chvíli se objevila světla. Teď něco probliklo. Hrozně se mi potili ruce. V tu chvíli nás předjel další vůz. Hned za zatáčkou však smykem zastavil napříč silnicí. Dupnul jsem na brzdy. Pavel chrstnul kafe na přední sklo a mladej zahučel mezi sedačky. Měl bejt připoutanej, pitomec. Oba zařvali: „ Co se děje, kurva., V tu chvíli jsem v zrcátku viděl druhé auto, které se postavilo za nás. Z prvního vylezli tři chlapy v kuklách přes hlavu a samopaly v ruce. Vůbec nám nebylo do smíchu. Věděl jsem, že to přijde, ale stejně jsem měl sevřené hrdlo. Na to se nedá připravit.

„Co budeme dělat?!,, křičel Pavel s hrůzou v hlase. Veškerý hrdinství bylo pryč. „ Hlavně nevtvírej!.,

„Klid. Vždyť jsou tu neprůstřelný skla. A pancíř.,, Uklidňoval jsem je, ale sám jsem si nebyl jistej co mám vlastně dělat. Najednou jsem to nechtěl. Musím něco udělat. Nechci s nima spolupracovat. Musím něco udělat. Ale co, proboha. Co?! „Zkusím to jejich auto odrazit. Přece máme silnější.,, Řekl jsem nahlas. Rozjel jsem se a naboural do jejich auta. Neměl jsem ale místo k tomu, abych nabral rychlost, takže se moc nehnulo.

„Zkus to ještě jednou !.,, řval Pavel.

Zacouval jsem. V tom se ozvala střelba. Na předním skle se objevilo několik pavouků, jak je zasáhly kulky ze samopalů. V autě byl v tu chvíli slyšet jenom hysterický řev. Po chvíli jsme se trochu uklidnili a zjistili, že žádná z kulek sklo skutečně neprostřelila. Přesto to stačilo, abysme byli k smrti vystrašení. Když znovu vystřelili, rozhodli jsme se vzdát a peníze vydat. Věřili jsme, že vezmou peníze, maximálně nás svážou a ujedou. Já jsem kluky uklidňoval. Neřekl jsem jim, jak to vím, ale ujišťoval jsem je, že se nám určitě nic nestane. Oba kluci souhlasili. Otevřel jsem pomalu dveře. V tu chvíli věci nabraly rychlý spád. Jak jsme vystoupili, ozvala se znovu střelba. Pavel s Pepou se svezli k zemi.

„Co to kurva děláte?!,, Začal jsem rvát a běžel ke klukům, abych se přesvědčil, jestli žijí. Měli jsme všichni neprůstřelný vesty, ale jak jsem okamžitě zjistil, tak jim mířili na hlavu. Neměli šanci. Oba byli v tu ránu mrtví. Nemohl jsem tomu uvěřit. Tohle nikdo neplánoval. Tak proč? Najednou se ve mě vzedmula ta zoufalost a zloba. Chtěl jsem skočit po tom, který stál nejbliže a možná bych ho umlátíl holýma rukama, jaký jsem měl vztek, ale zasáhla mě pažba samopalu do hlavy. Podlomili se mi kolena a poroučel jsem se k zemi. Přesto jsem ještě vnímal. Ještě jednou se ozval samopal a já ucítil palčivou bolest v noze. Pak jsem teprve omdlel.

Vzbudil jsem se v prázdné cele a byl celý zpoceny. Opět si pro mě přišli, abych šel k dalšímu výslechu. Starší z kriminalistů, už jsem věděl, že se jmenuje Saxl, nadporučík Saxl, mě přivítal a nabídl mi kafe a cigaretu. S díky jsem přijal. Mladší z dvojice, hodností poručík a jménem Krejdl, opět chodil po místnosti, zejména mě za zády, aby mě znervózňoval, a ironicky se uškleboval na svého kolegu, jestli mi prý ještě nechce nabídnout dortík. Zasmál jsem se, ale radši jen v duchu. I když koutky mi asi zacukaly, protože na mě hned vyjel, jestli mi je něco k smíchu. Saxl koukal

dobrych deset minut papirů, které měl před sebou. Stále jimi listoval. Kdoví, jestli tam opravdu něco bylo, nebo to jen tak zdržoval, aby zvýšil napětí. Je fakt, že herci to jsou dobří. Potom začal mluvit. V klidu a tise. Sotva jsem mu rozuměl.

„Tak pane Maleši. Máme tu nová svědectví, která na celý váš případ vrhají úplně jiné světlo. Nechcete se trochu rozpovídat a říct nám konečně jak to bylo?„

Odpověděl jsem, že nevím, co by chtěli slyšet, ale za zády se mi začal smát ten poručík. Prej ještě rád budu chtít povídat, ale oni už nemusí mít zájem mě poslouchat. Nerozuměl jsem mu. Vždyť já byl vlastně oběť. Dokonce mě už vyšetřovali, po loupeži, když jsem byl v nemocnici. Tehdy tam byli i novináři a všichni nás litovali. A teď...? Brzy jsem však měl pochopit, jak na tom jsem. A nebyl jsem na tom opravdu růžově.

Saxl pokračoval: „Jak to tak vypadá, tak budeme muset ten váš případ překvalifikovat...“ Koukal jsem na něj asi dost nechápavě a tak mluvil dál: „Podle nových výpovědí, dvou na sobě nezávislých svědectví, jste celou akci naplánoval a organizoval. Navíc balistická expertíza prokázala, že z vaší služební pistole byl zavražděn váš kolega Pavel Jánský...“

„Cože?!“, vyjelo ze mě „to není možný, dyť je voba sejmuli samopalama. Kdo tohle řekl...“

„No vida. Už si vzpomínáš. Však ty se rozpovídáš...“ Zasmál se Krejdl.

„Bohužel. Expertíza hovoří jasně. Pavel Jánský byl sice postřelen samopalem, ale ten ho jenom zranil. Možná mohl omdlít, ale smrtící ránu dostal přímo do hlavy z vaší pistole. A co je hlavní, tak na té jsou pouze vaše otisky a měl jste jí u sebe v pouzdře. Podle jednoho svědectví. Jste byl členem bandy, která auto přepadla, a když jste zjistil, že Pavel Jánský ještě žije, sám jste ho šel dobít...“

„To není možný. Kdo vám tohle nakecal....? Vždyť jsem z posádky přežil jenom já...“

„Právě proto, abys neměl svědky. Tak si ho sejmul...“ Přidal se zase Krejdl. Zase mě přerušil a já chtěl přemýšlet. Kdo to mohl říct a zároveň nebýt podezřelý. Kdyby to byl náhodnej svědek, ten by zase nesvědčil proti mně. Vždyť já to neudělal. Do hajzlu.

Nevěděl jsem, co mám dělat. A tak jsem se rozhodl jim to všechno popravdě odvyprávět. Nikdo mi přece nemůže hodit na krk smrt těch dvou kluků. To se musí vysvětlit. Já je přece nezabil. A ani jsem nechtěl a nevěděl. Já to nechtěl. Já jenom vykecal, kudy pojedem. Začal jsem jim to všechno vyprávět od začátku. Už jsem taky pochopil, proč jsem byl na cele vždy sám. Chtěli, abych měl čas o tom přemýšlet. Abych se tím sám trápil, aby mě to pronásledovalo, až to prostě budu muset ze sebe dostat. Teď už jsem věděl, že to prostě dál nechci držet v sobě. Musí to ven. Všechny fakta i emoce. Docela se mi potom ulevilo. Oba policajti byli se mnou spokojený. Pochválili mou spolupráci a na cestu do vazby mi dali krabičku cigaret. Doufal jsem, že se všechno vysvětlí. Já sice budu sedět, tomu se nevyhnu, ale jenom za to co jsem skutečně proved, to může bejt tak rok, dva, ale ne za vraždu. Když mě dovezli zpátky do vazby, už jsem nebyl na cele sám. Seděl tam nějakej pokérovanej feťák. Ale nic nevnímá. Jen tak čuměl do zdi.

Všechno dopadlo jinak, než jsem čekal. U soudu mi přišli organizátorství, loupež i dvojnásobnou vraždu. Právnik se mě ani moc nezastával, zřejmě mnou opovrhoval. Sice párkrát naznačil, že to nemohlo být tak, že ten svědek není důvěryhodnej a tak dál, ale většinou mu to soudce zamázl. Jak jsem se dozvěděl, tak Jirku Žita, našli s dírou v hlavě. Ten snad mohl svědčit pro mě. Prej sebevražda. Jenže u něj našli dopis, kterej prej napsal před smrtí a na základě kterýho bylo právě celý to obvinění. Myslim, že tý verzi o jeho sebevraždě nevěří ani policajti, ale asi to bylo provedený tak dobře, že s tím nemůžou nic dělat. A stejný to bude i s tím dopisem. Dokonce proti mě svědčil i Karel. Jo, můj bejvalej parťák a bejvalej policajt, co měl ten den horečku a nemohl přijít do práce. Dosvědčil, že jsem měl dluhy, že jsem měl divný řeči a dokonce ho i přemlouval, aby se podobný akce zúčastnil. Navíc se mi prý hodila smrt Pavla, neboť jsem

mu dlužil už dost peněz. Svědčila taky přítelkyně Žita, kterou jsem nikdy neviděl, ale ona mně prý viděla a navíc jí to celé Jirka vyprávěl dřív, než se zabil. Nesvědčil King. Ani nebyl obžalovanej. Ten prostě zmizel a nikdo o něm nic neví. I když v jednu chvíli jsem ho možná zahlédl na chodbě soudu. Nejsem si sice stoprocentně jistý, ale moc bych za to nedal. Viděl jsem ho bavit se tam s Karlem. Prachy se nikdy nenašly, narozdíl od ohořelýho vozu, kterým jsme ten den jeli.

Teď mám patnáct let na to, abych přemýšlel nad tím, kde se stala chyba. Vlastně jsem z těch peněz taky nic neměl. Já dostal jenom zálohu dvacet tisíc a ty jsem poslal bejvalce na děti. Neměl jsem z toho nic a jsem to já, kdo je odsouzenej. Ale furt jsem na tom líp než Pepa s Pavlem. Byli to mladý kluci. Je mi jich líto. Vlastně jsem to byl možná opravdu já, kdo zavinil jejich smrt.

Konec

Snad Osud...

Vlahý letní večer přímo sváděl k procházce a Marta Stejskalová byla šťastná. Se svým manželem Karlem právě vyšli z divadla a směřovali kolem nedalekého parku k autobusové zastávce. Nedávno spolu oslavili patnáct let společného života a návštěva divadla byla jedním z dárků k výročí. O jejich školu povinné děti se dnes postarala babička a tak před sebou měli krásný společný večer. Netušila však, co se odehraje jen za pár okamžiků a hlavně jak jí samotné to změni život.

Ve chvíli kdy procházeli kolem parku, zahlédli jak nějaký muž ze svého auta vytahuje nějakou ženu a pokládá ji do křoví. Marta si toho všimla a hned zatahala Karla za rukáv. „Panebože, Karle. Co se to tam děje?“ řekla tiše. Karel se podíval oním směrem a strnul. Ten člověk, oblečený v černém, tedy černé džíny a koženou bundu, sotva ženu položil, naskočil do auta a hasnutými světly vyrazil.

Oba manželé v první chvíli nevěděli jak na situaci zareagovat. Karel chtěl rychle pryč, nechtěl se starat o problémy jiných, ale v Martě se vzbudila zodpovědnost a přesvědčila ho, ať se tam jdou podívat, co když ta žena potřebuje pomoc. A tak se vydali rychlým krokem k místu, kde žena ležela. Pomoci jí však už nemohli.

Když došli až na místo, oba strnuli. Každý ale, tak trochu z jiných důvodů. Mladá žena, ležící ve vlhké trávě byla evidentně mrtvá. Krvavé rány na jejím hrudníku jasně naznačovali i příčinu její smrti. Pro Martu byl pohled na mrtvou prvním podobným zážitkem a tak nebyla schopná jediného slova. Karel na tom byl v tu chvíli ještě hůře než ona. Nejen že nikdy nebyl svědkem takové situace, ale navíc si uvědomil, že tu krásnou neznámou, ale zavražděnou ženu, zná. Byla to totiž jeho tajná milenka. A tak z něj v první chvíli vypadlo jen: „Proboha!“

Kousek opodál probleskla světla blížícího se vozu. Shodou okolností to bylo vozidlo městské policie. Marta se vzpamatovala jako první a popoběhla s máváním za strážníky, aby je o té hrozné události informovala. Policisté hned jak zjistili co se stalo zavolali své státní kolegy.

Na místo dorazil poručík Josef Krejdl z pražské kriminálky. Jak ho informoval lékař, zatímco technik fotil místo nálezu, zavražděná žena, mohlo jí být tak kolem pětadvaceti, měla v oblasti

hrudníku pět bodných ran. Minimálně dvě z nich byly smrtelné. Hezká blondýnka měla na sobě růžové šaty, teď však prosáklé krví. Krejdl s technikem, věrni svému černému humoru, situaci zhodnotili tak, že zavraždili barbínu.

Když si Krejdl vyslechl oba manžele, kteří nález ohlásili, tak byl dost překvapen a okamžitě zavolal svému kolegovi nadporučíkovi Saxlovi. V rychlosti mu řekl jaký má právě výjezd a co se zatím dozvěděl: „Představ si, že jsme přijeli k pobodaný mrtvý ženský a nahlašovatelé byli manželé, a teď se podrž ten chlap mi bokem řekl, že oběť zná, byla to totiž jeho milenka. Dobrý co? Samozřejmě jeho manželka to ještě teď neví.”

„No tak to je fakt bomba.” Odpověděl mu kolega do sluchátka.

Karla Stejskala si kriminalisté pozvali do kanceláře. Tam se dozvěděli, že zavražděná Linda Frýbová byla nejen jeho milenkou, ale také matkou jejich tříletého syna, o čemž jeho manželka neměla dosud tušení.

„Pane Stejskale, kdo mohl mít zájem na její smrti?. Neměla třeba nějakého přítele, který by na vás žárlil?” Zeptal se Petr Saxl.

„O nikom takovém nevím. Já k nim chodil vždycky jednou za týden. Peníze ode mne měli, docela nám to tak vyhovovalo a myslím, že nikoho jiného neměla.”

„Nechtěla po vás nikdy, aby jste se rozvedl a bydlel s nimi?” Zeptal se Krejdl.

„Ne, ne. Ona respektovala mou rodinu. Měli jsme se rádi, ale byli jsme dohodnuti, že to tak zůstane.”

„Tak vám, prozatím děkujeme, a nashledanou.” Vyzval Saxl Stejskala k odchodu, přičemž ukázal ke dveřím. Stejskal se mírně uklonil a odešel. Bylo na něm vidět, jak je nervózní.

Po jeho odchodu si Krejdl se Saxlem celou situaci rozebrali.

„Co tomu říkáš?” Zeptal se Krejdl a zapálil si cigaretu. Pak ještě podržel oheň Petrovi.

„Dík.” Poděkoval Saxl za oheň a po vyfouknutí kouře zavrtěl hlavou a pronesl: „Čověče, já ti nevím.”

„Ty vole, buď byli spokojený, ale vona měla někoho jinýho, kterýmu se to takhle nelíbilo, a nebo to přestalo bavit Stejskala.”

„Ty myslíš, jako že vymyslel geniální plán, jak se zbavit milenky...”

„No abych řekl pravdu, když jsem je tam viděl obě, tak bych na jeho místě radši sejmul tu manželku. Milenka byla rozhodně hezčí.”

„Třeba byla úplně blbá.”

„No to je fakt, trochu připomínala tu blondýnu ze Scary movie, co jí usek hlavu a ona nadávala, že má svetřík od krve.”

„No a třeba si to naplánoval tak, že jí nechal zabít, naservírovat si jí do cesty, když je na procházce se svojí ženou, ta vzhledem k dojemnosti situace přijme jeho omluvu za podvádění, nakonec jí může i slíbit, že v tom nebude pokračovat, protože není s kým a vrchol celé té divadelní tragédie bude to, když adoptují jeho vlastní dítě.”

„Trochu překombinovaný co?”

„To jo. Malinko nám ta teorie skřípe. Co Pepiku?” Přiznal Saxl.

Marta seděla u kuchyňského stolu a brečela.

„A kdy si mi to chtěl říct?”

„Prosím tě, já vim, že je to pro tebe těžký, ale ani pro mě to není nejlehčí.”

„No hlavně se začni litovat”

„Miláčku.”

„A neříkej mi miláčku! Jak si říkal jí, co?!”

„Marto, ona je mrtvá.”

„Já vím. Je to hrozný, ale kdyby se jí to nestalo, to by jsi mi lhal celej život? Ty jsi žil dvojitý život. Dokonce s ní máš dítě. Podváděl si nás. A tak to podle tebe mělo být. Já byla tak šťastná, jak nám všechno pěkně vychází, jak jsme spokojená rodina a přitom jsem byla už tři roky podváděná. Víš jak mi je?!”

„Já tě chápu...”

„Nic nechápeš!” Zaječela. „Ty si to totiž nikdy nechtl přiznat, anebo si čekal až děti vyrostou a pak si mě chtěl odkopnout, co?”

„Ne.”

„Tak kdy si mi to chtěl říct?”

Vyrušil je zvonek. S mírným ulehčením, ať je to, co je to, alespoň to přeruší jejich hádku, šel Karel otevřít. V tu ránu zjistil, že je to z deště pod okap. Za dveřmi totiž stáli kriminalisté. Saxl s Krejdlm si přišli pro Stejskala. I když jim ta teorie trochu skřípala, byl Stejskal podezřelý a bylo nutné si to s ním znovu probrat. „Pane Stejskale, je nutné, aby jste šel s námi!”

„Ale proč? Já jsem nic neudělal.”

„Jen se oblékněte a pojd'te. To nám povíte u nás.” Řekl stroze Saxl a nenechal tak prostor pro další diskusi.

„Je to podivná náhoda. Vámi utajovanou milenkou někdo zabije, a vyhodí ji z auta zrovna vám pod nose. To je zajímavé, co vy na to?” Začal Saxl.

„Ale, to já nevím. Bylo to hrozné.”

„Já se neptám jaký to bylo, ale co říkáte na tu náhodu? Buď vám to někdo udělal schválně, nebo to byl plán?”

„Já nevím. To je snad vaše práce zjistit jak se to stalo.”

„To ano. To máte pravdu.” Přitakal Krejdl. „Ale co když je to váš plán pane Stejskale.”

Stejskal vytřeštil oči „Cože?! To snad nemyslíte vážně?!”

„Víte my musíme uvažovat, komu její smrt přinesla prospěch.”

„Já prospěch. Jaký?” Vykřikl Stejskal zoufale. „Já jsem jí miloval.”

„A co vaše žena?”

„Tu jsem miloval taky. Já je miloval obě. Ani jeden bych neublížil.”

„Já myslel co vaše žena? Ta mohla mít důvod. Té by to přineslo prospěch.”

„Ne to není možné. Ona o ničem nevěděla. I když jsme jí našli, tak nevěděla, o koho jde.”

„No to my si prověříme.” Poznamenal Josef Krejdl.

A nemluvil do větru. Za paní Stejskalovou si zajeli a položili jí také pár otázek. Po jejím výslechu nabyli přesvědčení, že paní Marta skutečně neměla až do nálezů mrtvé žádné tušení o její existenci, tudíž byla její účast na smrti slečny Frýbové vyloučena.

Krejdl vyrazil do bydliště Frýbové, aby prověřil její pověst v domě, kde bydlela. I když už s nájemníky domu jednou hovořili, přeci jen ne se všemi. A tak Pepa narazil na paní Bílovou. S tou zatím nikdo od policie nemluvil a přitom právě její svědectví by se dalo pokládat za klíčové. Paní Bílová bydlela přímo naproti bytu Frýbové a tak pokud byla alespoň trochu zvědavá, v což Pepa doufal, mohla mu sdělit něco, co by mu pomohlo. Paní Bílová ho ochotně pozvala dál, nabídla mu kávu i bábovku, a až když měl, dle jejího uvážení, vše potřebné, tak si konečně sedla a vyzvala ho, aby se ptal, na co potřebuje.

„Paní Bílová, viděla jste v poslední době nějakého muže, který by navštěvoval slečnu Frýbovou?“

„Ano, jistě. Každý týden k ní chodil pan Stejskal.“

„Ano. To my víme. S tím jsme mluvili, ale nechodil za ní ještě někdo?“ Zeptal se ještě jednou, přesněji Krejdl.

„No, počkejte. Máte pravdu. Chodil za ní ještě jeden mladík. Teda spíš chodil pro ní. Pokud vím, tak ho dovnitř nepouštěla. Spíš zavřela dveře a pak se zřejmě oblékla a potom teprve vyšla ven.“

„Tak to je zajímavé. Mohla byste mi ho nějak popsat. Jak vypadal, kolik mu tak mohlo být a tak?“

„No jistě. Řekla bych, že mu mohlo být tak dvacet, i když vypadal tak na patnáct. Takovej cucák. Skoro ještě puberták. Já si myslím, podle toho jak na ní vždycky koukal, že do ní byl hrozně zamilovanej.“

„A ona?“

„No, já si myslím, že jí to bavilo. On byl svým způsobem roztomilej, ale asi ho brala spíš s rezervou. Dokonce, jak jsem říkala. K sobě domu ho nepouštěla, takže spíš po ní jenom tak toužil. Chápete?“ Trochu se pousmála, ale hned ji úsměv jakoby zamrzl. Asi si uvědomila, že je Frýbová po smrti.

„Paní Bílová jak vypadal, co nosil na sobě. Zkuste mi ho popsat?“

„To víte. Pokaždý měl něco jinýho. Byl to takovej špinavej blondák. Hubenej. Kalhoty nosil tak, že měl rozkrok až u kolen. No, voni to ty mladý teďka tak nosej, že jo. Vysokej mohl bejt tak sto pětasedumdesát. Těžko říct. Víc vám toho asi nepovím.“ Omluvně se zatvářila stará paní.

„To vůbec nevadí, paní Bílová. Moc jste nám pomohla. Děkuji.“ Rozloučil se Krejdl. Hned jak opustil její byt, zavolal svému kolegovi, aby se s ním podělil o novinky, které jejich případ razantně posouvají kupředu.

Už byla tma a Saxl seděl v tmavé kanceláři, když jediným světlem byla jeho lampička nad psacím stolem. Krejdl právě odešel shánět po baráku kafe. Protože zjistil, že jim došlo. Zazvonil telefon.

„Slyším.“ Ozval se stroze Saxl.“

„Tady operáční, Benediktská, pane nadporučíku, přivedli nám sem kluka, kterej tvrdí, že zabil nějakou ženskou.“

„Cože?!“

„No, je pěkně vožralej, možná taky sjetej, takže těžko říct, jestli to nejsou jenom nějaký kecý, který u něj vyvolala ta kombinace chlastu a drog, ale radši vám volám, protože někoho podobnýho hledáte.“

„Jak se jmenuje?“

„Roman Polák.“

„Tak to mi nic neříká. Jak vypadá?“

No, takovaj holobrádek. Je mu dvacet a vypadá tak sotva na patnáct. Špinavej blondák, takovej hubeňour...“

„Cože?! Zadržte ho, hned jsme tam. Myslím, že si s ním rádi popovídáme, teda jestli je toho schopnej. Zatím mu uvařte silný kafe.“

„Jo jasně. My už ho něk proberem.“ Ukončil hovor operáční z místního oddělení.

Saxl s Krejdlm dorazili během dvaceti minut. Mladík seděl zhrouceně na židli uprostřed místnosti a Saxl sedící za stolem ho vyzval k tomu, aby jim pověděl co má na srdci. Krejdl zatím donesl kávu, položil ji před kolegu a sedl si na kraj stolu.

„Já jí miloval.“ Začal plačky hubený blondáček.

„To je vod tebe hezký, ale nejdřív nám řekni vo kom mluvíš, a co si jí proved.“

„Lindu. Lindu jsem miloval, ale nechtěl jsem jí zabít.“

„Niméně se ti to povedlo, ale proč si to udělal, když si jí tak miloval.“ Poznámel znovu Krejdl.

„Já jsem si jí chtěl vzít. I to dítě jsem si chtěl vzít za svoje, ale vona pořád říkala, že jsem ještě mladej trouba, a že má ráda otce svýho dítěte. Přitom ten hajzl je ženatej a vzít si jí nechce. Nenáviděl jsem ho.“

„No a proč si jí to udělal. Proč sis to třeba nevyřídil s ním?“ Zeptal se Saxl.

„Já jsem ten večer něco vyhulil...“

„Jako trávu? Zeptal se Saxl, spíš, aby ho schválně přerušil.“

„Jo. Trávu. Taky sem něco vypil a pak jsem měl hroznou depku. Přišel jsem za ní a chtěl jsem, aby si mě vzala. Aby se vykašlala na toho šmejda a vzala si mě. Chtěl jsem se o ně starat.“

„Co se stalo potom?“ promluvil tiše a klidně Saxl.

„Řekla, že ho má pořád ráda a znova mi řekla, že jsem takovej malej trouba.“

„A co ty?“

„Mě to v tu chvíli vytočilo. Připadalo mi to jako, že se mi vysmívá. Jo smála se mi.. Já dostal hroznej vztek. Strčil jsem do ní a vlez sem za ní do jejího bytu. Chyt jsem jí pod krkem a křičel na ní, že se mi nebude smát, jenže vona mě vodstrčila a smála se, že sem vopravdu ještě malej kluk. V tom sem popad nůž, kterej sem nosil v kapsičce na kalhotách a bodnul. Pak ještě několikrát. Ani nevim kolikrát. V tom jsem si uvědomil co sem proved a hrozně sem se toho sám leknu.“

„A proč si nezavolal záchranku, nebo policii, vždyť si jí moh třeba ještě zachránit?“ Zeptal se Krejdl.

„Já nevim. Zpanikařil jsem. Nevěděl co dělat. Pak jsem jí vodnes do auta a vodvez do parku, aby to vypadalo, jako že jí tam někdo přepad, ale když jsem odjížděl, tak jsem ho zahlíd.“

„Koho?“

„Toho hajzla. Toho tátu jejího dítěte s ňákou ženskou. Asi jeho manželkou. Ani ve snu by mě nenapadlo, že to může bejt taková náhoda.“

„On nám taky její nález nahlásil.“ Řekl skoro až úředně Saxl.

„To je snad vopravdu osud.“

Konec

Ted', když zbývají vteřiny

Tak tu sedím v prázdném pokoji a v puse svírám hlaveň své vlastní pistole. Na hodinách poskakuje vteřinová ručička. Její tikot mě zní v uších jako hlasitý zvuk bubnu. Zbývají mi vteřiny do konce života, který jsem se rozhodl sám ukončit. Prostě jako špatnej projekt. „Takhle to dál nejde. To nemá perspektivu, radši to ukončíme. Sám určím, kdy k tomu dojde. Chci to mít pod kontrolou. A jakmile se rozhodnu, zmáčknou spoušť. Moje hlava se, v tu chvíli, roztříští na bílou stěnu za mnou. Nikomu nepřeju to po mě uklízet, ale to už není moje starost. Kdybych se měl zabývat cizími problémy, tak bych nedělal nic jinýho. Sám mám problémů dost. Ať si každý řeší svoje problémy sám. Ať si každý dělá, co chce. To je každýho věc. Já už cítím, jako bych svoje problémy vlastně vyřešil. Přinejmenším je vyřeším za pár vteřin. A vyřeším je definitivně. V Boha nevěřím, takže mě nezajímá, co přijde po tom a jestli něco přijde, nebo ne. Prostě se mi rozprskne mozek a tím to pro mě končí. Šmitec!

Možná bych měl ještě něco vysvětlit. Jak jsem se do téhle situace vlastně dostal. Jak jsem došel až sem. Možná je to jedno... Je to moje věc. Co je komu do mejch problémů. Možná to nikoho zajímat nebude. Tak si jeden grázl prostřelil hlavu. Nic jinýho si stejně nezasloužil. Trest smrti dneska není a tak by ho čekalo jenom pár let kriminálu. To by z toho vyšel moc lacino. Smrt si zaslouží smrt. Alespoň v něm zbylo tolik slušnosti, že si určil trest smrti sám, možná si řeknou lidi, kterým jsem ublížil. I když ti by možná chtěli radši soud. Takhle jim bude připadat, že jsem unikl spravedlnosti, protože vlastně nikdy nebude soudem určena má vina a platí presumpce nevinny. Pokud mě soud neodsoudí, pak jsem nevinen. Ale to je fuk. Zase lidi, který to budou číst v novinách, ti budou s mým vlastním trestem souhlasit a mluvit o tom, že je to jediný spravedlivý trest, který politici, přes vůli voličů, zrušili a přestože se dušují, jak zastávají jejich zájmy a vlastně jen tlumočí jejich názory, tak přes osmdesát procent zastánců trestu smrti ignorují a při hlasování tvrdí, že jim to nedovoluje jejich svědomí. Krást a podvádět jim nijak nevadí. Ale co. Politika mě nezajímá. Já to udělám za ně. Já jsem se rozhodl. Sám soudcem i katem. Sám jsem si i odsouzenec a popraveným. Možná bych si měl dát ještě poslední cigaretu. Tak se to dělá. Asi to přeci jen udělám. Dostal jsem na ní chuť. Když umřít tak v klidu. Ne každéj si to může dovolit.

Rozhodně horší to měl můj „klient“. Nemůže být nic horšího, než umřít se strachem. A on se bál. Hrozně se bál. Nechtěl umřít. Dokonce měl za týden jet s rodinou na dovolenou. Jenže já byl ten kdo určil jeho osud. Na dovolenou už nejeli. Měli jiný starosti. Možná se vám zdám být krutý. A máte pravdu. Byl jsem krutý. A proč bych neměl být. Se mnou se život taky nemazlil. I když vlastně nevím proč jsem byl takový. Asi se jsem si chtěl něco dokázat, ale je fakt, že jsem se cejtil dobře, když jsem viděl ten jeho strach. Jo, to bylo fantastický. Vždyť ten parchant vokrad spousty lidí a nadělal z nich žebráky. Některý si vzali život sami, a některejm i pomohl. Byli mu lhotejný. Tak jako já byl tehdy lhotejný k jeho strachu. Dokonce jsem se cejtil jak Jánošík. Jako

když ho trestám za ně. Za jeho oběti, kterým ublížil. Je fakt, že já za to dostal zapláceno, ale chudým jsem nic nedal. Možná že ani Jánošík nic chudým nedal. Třeba i on, uznávanej hrdina, jednal jenom ve svůj prospěch. Dneska jak se zase přemalovává historie, tak se z různých historických osobností, na který byl národ hrdý, dělaj zločinci a naopak se vychvalujou různý slaboši a podlezači, ale seru na historii. Nakonec i on skončil na šibenici. Vlastně na háku. Nic moc. Lepší kulka v hlavě.

Ale možná bych se měl vrátit k tomu, jak sem se dostal vůbec na dráhu, kterou tímto dnem končím a sám rozhoduji o svém bytí a nebytí. Kdy sám sebe soudím a zároveň trestám.

Bylo to asi před dvěma lety. V té době jsem začal trochu víc pít. Byl jsem ženatý, měl jsem dítě. No, trochu víc pít asi není přesný. Spíš jsem začal chlastat. Přišel jsem o práci, manželka hrozila rozvodem, párkrát jsme nezaplatili nájem a tak nám hrozilo i vystěhování z bytu. Rodiče, naši i její, nám od začátku nepřáli a já nechtěl připustit, že náš vztah krachuje. No a tehdy jsem to táhnul asi tři dny a noci v kuse. Hospoda, Nonstop, zase hospoda, zase Nonstop. Pivo, rum, whisky, rum, pivo... Ani nevím kdy jsem tenkrát spal. No a tehdy se ke mě připltel jeden člověk. A nabídl mi možnost si slušně vydělat. Asi jsem mu v opilosti vyprávěl svůj smutný příběh. On počkal až se trochu vyspím s hlavou na stole, objednal mi kafe a vyprávěl. Já před tím nějaký čas jezdil s nákladním autem a vozil zboží a tahle zkušenost by se hodila. Fór byl v tom, že se nechám najmout jako řidič nákladáku. Nějaký čas budu jezdit a až přijde ta pravá chvíle, tak na jednom odpočívadle odběhnu nutně na WC a zatím mi někdo nákladák, plný finské vodky, ukradne. Já jsem byl absolutně bez viny. Chudák okradenej. Ještě že se mu nic nestalo. Krádež kamiónu se zbožím za pár miliónů jsem nahlásil na policii. Nikoho jsem, bohužel, neviděl. Firma byla pojištěná, takže se vlastně nic nestalo. No a já si za pár dní vyzvedl sto tisíc. Nebylo to super. Za nic. Kolik lidí takhle okradou a nemají z toho nic. Jenom nepřijemnosti. No a já měl sto papírů. Jenomže to mělo dvě chyby. První byla, že už mi to manželství nezachránilo a tak jsem těch sto papírů vlastně propil. Druhou vadou na kráse toho kšeftu bylo, že jsem byl zavázán. Už jsem nebyl sám. Byli lidi, kteří nade mnou měli moc. Řekli: „chceme další akci.“ Já nechtěl, ale oni přitvrdili. Prý se mi může cokoli stát. Byl jsem hrdina a řekl, že s nimi už do ničeho nepůjdu. A kdyby přeci, až já budu chtít. Taky jsem měl něco vypito, tak jsem měl kuráž. Jenže za pár dní si pro mě přišli policajti. Sebrali mě, vyslychali mě. Věděli toho dost. Sice ne úplně všechno, ale stačilo by to na to aby mě zavřeli. Já si uvědomil, že já nevím skoro nic, co bych mohl použít proti těm co to vymysleli. V tu chvíli přišla nabídka. Přišel za mnou právník a řekl, že mi jistí lidé vzkazují, že když budu rozumný a pomůžu jim s nějakou prací, prý on neví, o co se jedná, jen to má vyřídit, tak mi prý dají policajti pokoj. Rozhodnutí bylo poměrně jednoduché. V base se mi totiž vůbec nelíbilo. Tak jsem na to kejvnul. A skutečně. Policajti mi řekli, že se spletli a dokonce se mi omluvili. Prý už toho pravého darebáka chytili a ten se přiznal. Věděl jsem, jaká to je blbost, ale byl jsem rád, když jsem od tam tad' mohl vypadnout. Byl jsem rád, že mám od nich klid, ale ten jsem neměl od chlápku, co to zařídili.

Další akce byla vlastně taky celkem pohoda. Opět jsem měl fungovat jako řidič. Dali mi k dispozici nověj model audiny. Dost dobrý. Jenom jsem přijel před banku na Spořilově, a když přiběhli tři chlapy, jejichž tvář jsem znal z fotky, tak jsem je odvezl do Benešova. Tam oni přisedli do jinýho auta a já předal klíčky od audiny chlápku v kvádru od Versaceho. Sám jsem pak dojel domu autobusem. Za pár dní jsem dostal tři sta tisíc v hospodě na Jižním městě. Prachy byly naházený v igelitce s logem nějakého hypermarketu. Přišlo mi to vlastně komický. Tentokrát jsem se rozhodl je neprochlastat. Nicméně vydělávat takhle jednoduše se mi zalíbilo. Nejlepší na to bylo, že já vlastně nic nezákonýho nedělal. Jo jasně, kdyby se policajtům podařilo prokázat mi úmysl, jako že jsem věděl, že první případ byla fingovaná loupež a to druhý přepadení banky...

No já to věděl. Úplně blbej nejsem, ale nemusel jsem to vědět. Prostě mě poprosili, abych tři lidi odvezl z jedné adresy na adresu jinou a to i s jejich vozem, protože jejich řidič něco pil a nemohl řídit. Regulární výpomoc. Dobrá legenda pro poldy. Jenže nikdo nepřišel. Byl jsem v pohodě. Jedinej kdo se o mě zajímal, byli lidi, který mi tyhle kšefty dávali. Svým způsobem mě měli v šachu, ale já zároveň vlastně nic neriskoval a výdělek byl víc než slušnej.

Takovejch akcí bylo víc a já začal docela slušně vydělávat. A pokaždý bylo moje riziko téměř nulový. Takže jsem ty prachy měl skoro zadarmo. Byl jsem v té době už sám a tak jsem si jenom užíval. Děvky, chlast, kasino... Nejlepší na tom bylo, že čím víc jsem měl peněz, tak se mi i v hazardu dařilo. Jednou jsem dokonce vyhrál v kasinu melouna. Tenkrát jsem se chtěl vytáhnout před jednou blondýnou, mimochodem v posteli byla skvělá a vášnivá, a tak jsem hodil v jedný hře na stůl sto papírů, abych ukázal, jak jsou mi ty peníze lhostejný a bác ho. Já vyhrál rovnej milion. Jenže mi to bylo jedno. Něco jsem jí za to koupil. Vlastně mě ta noc s ní vyšla asi na dvě stě tisíc, to byl pro ní dobrej vejvar za jednu noc. Ale co. Mě to bylo fuk. Vlastně to nechápu. Jenže moje hodnoty v té době už byly úplně v prdeli. Pro mě nemělo hodnotu vlastně nic. Prachy byly jenom prostředek. Měl jsem jich víc než bych potřeboval.

Někdy v té době za mnou přišel Igor. Jo, kdo je to Igor. To je chlap, kterej za všema těma akcemi stál. Já ho viděl poprvé u svého prvního kšeftu. Pak už za mnou posílal jiný. Ten na všem vydělával desetkrát víc než já. Von byl hlava. Ale to mě nikdy netrápilo. Já byl za vodou. Jenže on si mě z nějakého důvodu oblíbil. Prý je na mě absolutní spolehnutí. Prý mě celou tu dobu pozoruje a mé spolehlivosti si váží. Přitom já byl vždycky ten, kdo byl v záloze. Ten kdo čeká, až jiní něco udělají, pak přiběhnou a on je odveze do bezpečí. Tentokrát měl pro mě Igor něco důležitějšího a taky náročnějšího. Já už jsem v té době bral zločin jako něco naprosto samozřejmého. Byl jsem s tím srovnanej. Bylo mi to jedno. Věděl jsem, že jsem odvážel lupiče z banky a dokonce jsem párkrát odvážel i vrahy, který před malou chvílí, někoho zabili. No a co. Já jsem je prostě odvez a vyinkasoval odměnu. Jenže jsem se toho přímo nikdy neúčastnil osobně. To se mělo změnit. Tentokrát jsem byl, jako jeden z nejspolehlivějších, požádán Igorem o službu. Strašnou službu. Měl jsem poprvé sám zabít. A to jeho dosavadního společníka. Vysvětlil mi, že na něj udělal podraz. Podraz takovej, kterej se neodpouští. Vyfoukl mu jeden velkej kšeft a udělal si ho sám. Igor řekl, že by nás to mohlo dostat do problémů všechny a tak to musíme rázně vyřešit. Problém byl ten, že já byl u toho taky. Já tenkrát Karlovi lidi z té akce odvážel a dostal svůj podíl. Neřešil jsem, jestli to je akce toho, nebo toho. Igor mi prý věří. Věděl o tom, a přesto vybral mě, abych Karla oddělal. Byl jsem v té době, alespoň jsem se tak cítil, takovej, profesionál, že jsem to přijal. Už jsem se považoval za takovýho gangstera, takže mi to nedělalo problém. Spíš jsem to bral jako výzvu. I cena za práci byla zajímavá. Tak co?

Myslel jsem si, jak to bude jednoduchý, ale večer, když jsem osaměl, tak jsem o tom začal přemýšlet. Už mi to tak jednoduchý nepřipadalo. Přece ho nemůžu zabít. Navíc je to jeden z šéfů. Má snad i rodinu. Nikdy mi nic špatného neprovedl. Pak jsem ho začal, přeci jen, sledovat. Byl jsem připraven, když tak říct, jak je to technicky nemožné, nebo tak něco. Jenže mi to ulehčil. A to když jsem zjistil, jaká je Karel svině. Zjistil jsem, že už dlouho jede po své lajně a nejenom, že vydělává víc než já, to mi bylo jasné, ale má i víc než Igor a ten je šéf. Navíc se prý chystal Igora a jeho lidi vyšachovat úplně. Vlastně jsem nevěděl, jestli mě počítá mezi své, nebo Igorovi. Co když on chce zlikvidovat i mě. To už by bylo osobní.

Časem jsem zjistil i jak to má se svou rodinou. Měl sice ženu a dvě děti, ale taky spoustu milenek a děvek. Jednou si pronajal hospodu a tam se sivejma kumpánama a děvkama uspořádali závod, kdo jich vopíchá víc. Při té příležitosti znásilnili i servírku, která k tomu přišla jak slepá k houslím. Pak jí dali prachy aby vo tom mlčela. Možná mě to vadilo i proto, že já už svou rodinu

ztratil a přitom mi chyběla. Dokonce jsem se dozvěděl, že prý moje bejvalá má někoho novýho. Ten teď dělá mýmu synovi tátu. Možná bych ho mohl taky zabít. No to jen tak mimochodem. Prostě tím soužitím s lidmi, se kterými jsem se stýkal, jsem už uvažoval úplně jinak. Zabít někoho. No a co? Tady jde o moje zájmy.

Karla jsem sledoval několik týdnů. Občas jsem se s ním setkal i veřejně, aby to nebylo nápadný. Pak mi jednoho dne přišel rozkaz ukončit to. Igor už byl netrpělivý. Možná tušil, že by mohl být Karel rychlejší a zbavit se jeho. Já tedy vyrazil na Karlovu chatu. Věděl jsem, že tam jel. Jedna holka, s kterou taky spal, mi to řekla. Druhý den měl odjíždět s rodinou na dovolenou na Karibik a ještě musel stihnout na chatě šukat milenkou. Jeho blbost. Tu couru jsem nechal bejt. Vlez jsem do pokoje, když byla ve sprše. Před tím jsem strávil půl hodiny za oknem, když si to rozdávali. Docela slušná live show. Vona měla nádherný velký kozy. Měla jí pěkně vyholenou, jenom takovej úzkej černej proužek. Taky bych si dal říct. A byla pěkně vášnivá. Taky pěkně řvala, když ho našla s dírou v hlavě. Ale to bylo až po její návštěvě.

Sotva zaběhla po milování do koupelny a Karel si zapálil spokojeně cigaretu, tak jsem vlezl dovnitř otevřeným oknem. Byl dost vykulený, co tam dělám a ani se nezmohl na odpor. A to ještě netušil, že jsem ho přišel popravit. Když uviděl pistoli v mé ruce, tak to pochopil. Začal vyhrožovat, slibovat a pak se dokonce rozbřečel. Málem by mě dojal. Začal mi vyprávět, jak má zítra jet se ženou a dětmi na dovolenou a jak se děti těší, ale mě neobměkčil. Navíc těma řečma o dětech mě tak akorát nasral. Proč s nima není teď. Nevím, jestli věděl, že já jsem rozvedený a ta moje mi dítě nechce ani ukázat. Hlavní bylo, že já jsem přišel s jasným cílem a ten jsem nehodlal měnit. Vlastně by to ani nešlo. Při první příležitosti by mě nechal sejmout von, i když sliboval, že ne. To, že jsem ho nechal vykecat, mi akorát ztížilo celej úkol, jenže jeho řečmi o rodině si to zase pěkně pohnojil. Možná kdyby nabídl slušný prachy, na to jsem v té době slyšel, ale on to hrál na city a ty jsem už neměl. Pamatuju si, jak se otevřeli dveře u koupelny a ta děvka na něj volala: „miláčku, ty tam s někým mluvíš?“ Bylo to jasný. Je na čase to skončit. Neodpustil jsem si řeči o tom, jak byl odsouzen a já teď trest smrti vykonám. Ještě zakřičel něco jako: „Proboha ne!“, jenže jak jsem říkal, já v Boha nevěřím a tak jsem vystřelil. Tý krve co se rozprskla za ním, jsem ani tolik nečekal. Ale to nebyla moje starost. Já musel vypadnout, jinak jí budu muset sejmout taky. A jí jsem neměl proč. Za ní mi nikdo nezaplátil.

Časem jsem si tu událost přehrával v hlavě. S odstupem mi ho možná bylo trochu líto. Měl prostě smůlu. Taky to však mohlo být tenkrát obráceně. A komu by bylo líto mě. Přeci jen jsem ještě nějaké city měl, i když jsem si to nepřál, ale nedokázal jsem být úplně bezcitný. Brzy se mi o těch jeho posledních okamžicích i zdálo. Jenže pak přišla další zakázka a já se, z původního řidiče lupičů, stal nájemným vrahem. Co se týče peněz, tak s tím jsem už opravdu neměl žádné starosti. Za vraždu Karla jsem dostal milion, čistá ruka. Byl jsem milionář. Kdo by to byl kdysi čekal. Kdybych se tenkrát se mnou žena nerozvedla, mohla být se mnou spokojená. Žádný dluhy. Zahnoval bych jí luxusem. Kluk by měl taky všechno, na co by si vzpomněl. Jenom by nesměla vědět čím se živím. Většinou holek se kterejma jsem se stýkal teď, to bylo jedno. Hlavně, když jsem měl dost peněz. Ale žádnou jsem si nepřipouštěl k tělu. Neměl jsem zájem, aby se mi nějaká chtěla nastěhovat do kvartýru a časem začala klást hloupý otázky, anebo mě postupně vyždímala. Docela bych chtěl být teď se svojí ženou, ale ta se mnou vůbec nekomunikovala a ani nechtěla, abych si bral kluka. A tak jsem mu alespoň kupoval drahý dárky a posílal mu je. Ani nevím, jestli mu je dala. Dokonce jsem se rozhodl jí a klukovi koupit chalupu u Berounky, jenže ona to odmítala. Nikdy tam nejeli. Třeba tam začnou jezdit, až to skončím. Dokonce jednou řekla, že se mě bojí. Nevím proč. Nikdy jsem jí nechtěl ublížit. A to, že jsem někoho zabil, přece neví.

Igor přitvrdil. V bývalé partě začínalo docházet k vyřizování účtů mezi sebou a já měl zabít Martina. Ten byl do té doby jeden z mých nejbližších přátel, jestli se to tak dá říct. V každém případě, jsme si spolu nejméně rozuměli, i když vraždy jsem dělal přísně sám. Tam je lepší se spoléhat jen sám na sebe. Je to jistější. Tak teda Martin. Von to byl teda policajt, ale jel v tom všem s náma. Byl to jeden z těch, co mě tenkrát zatkli, vyslýchali a nakonec se mě s omluvou pustili. Dneska vím, že on už byl tenkrát do věci zaiteresoivanej. Prostě na mě měli udělat bu, bu, bu, abych nedělal problémy.

Byl šikovnej. Dokázal občas zařídit, že se z nějakého spisu na kriminálce ztratilo pár stránek a pak když jsme je společně četli a pálili, dost jsme se nasmáli. Vždycky dovedl vyprávět, co tyhle chybějící důkazy budou znamenat u případného soudu. I když, jak říkal, s takovýma dírama ve spisu jim to hodí státní zástupce na hlavu a ani se to k soudu nedostane. Pomáhal nám i unést jednoho podnikatele, když ho suveréně na ulici zastavil, zjebal ho za rychlou jízdu a nakonec ho naložil do auta. Prej musej na stanici k výsledku. V autě už jsme se o něj postarali my. Spoutali ho a odvezli do jedny barabizny, kde jsme ho týden hlídali. Když přišlo výkupný, tak ho jeden kluk sejmul, aby nás nemohl prásknout. Martin uměl makat a byla s ním i sranda. No a teď měl bejt moje oběť. Nejenom, že to byl kámoš, ale byl to taky policajt. A policajti neměli tušení, jak to hraje na obě strany, takže ho měli za správnýho kolegu a jim když někdo šáhne na parťáka, tak to rozjedou dvojnásobně. Pak hledaj dokud nenajdou. Jenže Martin se cejtil na víc. Chtěl bejt ten kdo řídí a začínal Igorovi přerůstat přes hlavu. Přemýšlel jsem o tom tehdy několik dní a rozhodl jsem se. Uděláme flígnu na Igora. Svěřim se Martinovi a sejmeme bosse. Martin bude vládnout a já s ním. Sám jsem o šéfovství nestál. Já to neumím. Neměl jsem ty správný nápady. Já byl lepší na práci.

Všechno ale dopadlo jinak, než jsem čekal. Dneska vím, že jsem byl jenom naivní blbec. Nakonec Martin všechno zařídil tak, že teď jdou policajti nejen po Igorovi, ale i po mě. Martin mě totiž nepotřeboval. Mezi gaunerama, ale i v normálním životě platí jedno pravidlo. Jakmile někdo někomu bonzuje, může to udělat kdykoli a kdekoli. Teď práská tobě a příště bude práskat někomu jinýmu. Jakmile jednou začne, tak je lepší se ho zbavit. A to se taky Martin rozhodl udělat. Navíc Igor zuří taky a už na mě vypsal i odměnu. Možná bych jí mohl dostat sám, když to sám vykonám. Dostal jsem se do kleští. Jdou po mě všichni. A já myslel, jak jsem za vodou. I prachy mi jsou teď na hovno. A utéct někam do světa. Jednak už je pozdě a jednak by si mě našli. Policajti možná ne, ale Igor určitě. Jednoho chlápka co mu dlužil dlouhý prachy si našel dokonce až někde na Kajmanskejch ostrovech. Čert ví jak. Ale znal lidi, který to dokázali. O záhadné smrti českého podnikatele na vzdálených ostrovech, po kterém šla mimo jiné také policie, bylo ve všech zprávách a novinách.

Navíc mě začali honit vlastní myšlenky. Když jsem byl naposledy za bývalou manželkou, viděl jsem na chvíli syna. Už mu bylo šest a začal chodit do školy. A já u toho nebyl. Někde se něco v mém životě zvrtno. Někde jsem se měl dát po jiný cestě, dneska to vím, ale už není návratu. Už jsem moc daleko. Zkusil jsem pro něj přijet před školu. Myslel jsem, že ho zaujme alespoň můj mercedes, ale ani se mnou nepromluvil. Nasedl do škodovky svého náhradního tatínka. Nejradši bych toho chlapa zabil. Dokonce jsem, mimoděk šáhnul po pistoli, kterou jsem měl za pasem. To byla první chvíle, kdy jsem si začal uvědomovat svou afektovanost. Prostě jsem už byl na dně. K čemu takovejdl život.

Vstal jsem z křesla a podíval se z okna skrz žaluzie. Na střeše protějšího domu se mihlo několik zakuklenců s vstřelovacími puškami. Jiní už jsou určitě i v domě. A další možná na střeše nade mnou. Seru na ně. Mám vyschlo v krku. To způsobilo určitě to vyprávění. Asi se ještě půjdu napít. Je to zvláštní. Člověk se chystá zabít, ale má tendenci plnit své potřeby. Přitom za chvíli už žádné

mít nebude. Možná si ještě skočím na záchod. Teoreticky bych měl, je dokázaný, že třeba odsouzení se po popravě poserou a pochčijou. Prej je to způsobený uvolněním svěrače, nebo co. Jenže už je jim to jedno. A mě to bude brzo taky fuk. A vůbec. Platí to i u zastřelení? To je tak rychlý, že to, to tělo, ani nemůže stačit. Ale co. Co je mi do toho, co se mnou bude po smrti. Jak jsem již řekl. V Boha nevěřím a je mi jedno, co bude potom.

Ozvaly se údery na dveře. Někdo se je snaží vyrazit. Zase jsem se pohodlně usadil v křesle. Zároveň slyším, jak se ve vedlejší pokoji hroustí skleněná okenní tabule. Je čas. Znovu vkládám hlaveň své devítky do úst a mačkám spoušť.

Konec

Osamělý muž

„Dobrý den paní Vondráková. Co to bude?„
„Dobrý den, paní Navrátilová. Já bych si vzala, jako vždycky litr mlíka, půlku chleba,...„
Prodavačka místního koloniálu se otočila, aby rozpůlila chléb, zatím co se zákaznice rozpovídala.
„To je ale dneska ošklivo, co?
„To víte. To je zase léto.,,
„A to včera říkali, jak bude hezky a přitom zase prší.,,
„To jo. Ty jejich předpovědi ty stojí za starou Bellu.,,
„No hlavně že mají dneska všude ty jejich satelity, nebo co, ale jak bude zítra, to nevědí.,,
„To by udělali líp, kdyby se zeptali leckterého staršího člověka a ten by jim hned řekl, jestli bude pršet, nebo svítit sluníčko. A co si dáte dál?„ zeptala se prodavačka.
„Osminku másla mi ještě dejte. To máte pravdu. Leckterej dědek by jim už večer řekl, že bude pršet, protože ho bolí koleno. A nepotřebuje na to složitý přístroje.,,
„Jo, jo.,,
„A paní Navrátilová, co vůbec pořád dělá ten dědek Růžička. Toho už jsem nějak dlouho neviděla.,,
„A víte, že nevím. Ale máte pravdu. Vždycky chodí každé ráno pro mléko a pečivo a teď už tady nejméně týden nebyl.,, zamyslela se prodavačka.
„Von je to dědek protivnej, ale stejně je divný, že nechodí ven.,,
„Třeba někam odjel.,,
„Já tady viděla minulý týden toho jeho mladého a představte si, měl úplně novou motorku a přitom prej je nezaměstnanej.,,
„Jo tak to já nevím. Já ho tady neviděla minimálně půl roku. Ale je fakt, že ten pan Růžička tady určitě nebyl nejméně týden.,,
„To je divný, vidíte.,,
„Ještě si dáte něco?„
„Cože?„
„No jestli chcete ještě něco?„
„Jo aha. My jsme se ale zapovídali, co? No tak mi dejte ještě půl kila cibule. Já budu dneska dělat guláš.,,
Prodavačka vzala sáček a vhodila do něj tři větší cibule, položila na váhu a dvěma menšími dovážila na požadované množství.
„Tak tady to máte. Je to všechno?„
„Tak to bude všechno. Co jsem dlužná?
„Čtyřicet tři, padesát.,,
Paní Vondráková zaplatila, uložila věci do tašky, vrácené peníze do peněženky a s pozdravem odešla. Prodavačka na chvíli osaměla a pozorovala upovídanou babku, jak hned před obchodem odchytila další dvě a dychtivě jim sděluje novinky, které se dozvěděla. Několikrát při tom ukázala směrem ke staré zarostlé vile, kde žil v osamění starý pan Růžička.

*

„Dobrý den, já jsem přišla nahlásit mord.,,

„Dobrý den. Nejdřív mi laskavě řekněte, jak se jmenujete a co konkrétně víte,, snažil se jí usměrnit službu konající nadporučík.

„No. Totiž u nás v ulici, v jedný starý vile bydlí jistý pan Růžička. Von tam bydlí sám, no a teď už tejden nevylez z domu. A to je divný ne?,,

„No počkejte. A to je všechno? Jak jste přišla na ten mord?,, zeptal se poměrně klidně policista.

„Ale von to eště nikdy neudělal. Každý ráno chodí do konzumu, a teď už tejden nic.,,

„A co když odjel?,, potvrdoval svou trpělivost, získanou pětadvacetiletou službou, nadporučík.

„No víte, to já teda nevím.,,

„Tak se uklidněte. Máte nějaký konkrétní důvod k vaší obavě?,,

„Já nevím, ale je to divný. Von je to sice starej mrzout a samotář, ale prostě každý ráno chodí do konzumu. A teď už tejden nic.,, znejistěla paní Vondráková, nicméně stále byla přesvědčená o svém úsudku.

„Paní Vondráková. A co když opravdu odjel. Třeba k příbuzným, nebo tak.,,

„No já nevím. Říká se, že má už jenom vnuka. Ten žije někde v Letňanech. A navíc ten tu prej za ním, před týdnem byl, a na nový motorce.“

„No a třeba ho pozval na návštěvu a on druhý den, nebo možná i ten samý se sebral a odjel, co?,,

„Víte možný je všechno, ale stejně byste to měli prověřit.,,

„Dobrá. My to prověříme a vy můžete jít klidně domů. Ano?,,

„A vy to se mnou neseptáte?,,

„A vy to chcete, paní Vondráková skutečně oficiálně podat jako ohlášení? Vždyť akorát víte, že pan Růžička nebyl týden nakupovat,, už docházela policistovi trpělivost.

„A vy si myslíte, že vám to jen tak řeknu a vy se na to v klidu vykašlete. Říkáte si, babka se vykecá a já pak budu mít klid. Tak to ne panáčku. Já to přišla ohlásit a chci to sepsat, abyste to museli prověřit.,,

*

Ve chvíli, kdy přijela bílá oktávie, ze které vystoupil nadporučík Saxl se svým kolegou poručíkem Krejdlm, už bylo kolem starého, ale stále honosného domu pěkně živo. Oba muži v civilu z pražské kriminálky se porozhlédli a pak se vydali ke dvěma uniformovaným policistům, kteří se snažili místním domluvit a přesvědčit je, že tady opravdu není nic k vidění, což ale nemělo žádný efekt. Představili se staršímu z nich a ukázaly služební průkazy, načež je zavedl směrem do vily a dav zvědavců ponechal svému mladšímu kolegovi.

„To jsem rád, že už jste tady. Ta šílená babka Vondráková to hned rozkecala po celém širokém okolí,, postěžoval si cestou ke dveřím.

„A ta se o tom dozvěděla jak?,, zeptal se pětatřicetiletý nadporučík s knírkem a bradkou.

„Ále, vona to vydedukovala podle toho, že se už přes týden nebyl v koloniálu. Tak se ptala i ostatních lidí a nikdo ho neviděl vylézt z domu. No a pak přišla k nám nahlásit vraždu, jenže to všechno bylo jenom na základě toho, že ho nikdo neviděl.,,

„A prověřili jste to?,, vložil se do hovoru o pár let mladší poručík Krejdl.

„No, víte..., znáte to takovádle bába má z televize v hlavě bordel. Za všim hned vidí samý zločiny a vraždy.,,

„Takže neprověřili. Jenže tady se skutečně jedná o vraždu. Jak jste teda zjistili, že měla pravdu?,, řekl Saxl káravě.

„No vona Vondráková donutila svýho manžela, aby se tam šel podívat. Tak on šel a přes okno viděl, co se stalo,, ošíval se místní nadporučík.

„Takže by tady možná měla sloužit spíš paní Vondráková, co? Ta si všímá a koná. No nic. Mrtvým už nepomůžem. Tak se na něj jdeme podívat.,,

Vešli do pokoje, kde byla mrtvola. Pan Růžička ležel oblečený na posteli a měl rozraženou lebku. Polštář byl nasáklý zaschlou krví, a i když bylo již otevřené okno, z toho zápachu se všem zvedal žaludek. Sekera, která mu hlavu rozpůlila, ležela na zemi vedle postele. Vrah se nenamáhal ji někam schovat. S největší pravděpodobností patřila zavražděnému. Oba kriminalisté obhlédli místo činu, udělali si pár poznámek a pak vydali instrukce technikům, co a jak potřebují zdokumentovat. Potom si promluvili s lékařem, který přišel udělat ohledání. Ten odhadl dobu smrti zhruba před týdnem. Samozřejmě nezapomněl kouzelnou formulku na závěr. Více až po pitvě. Pak si šli promluvit do vedlejší místnosti, aby si popovídali ještě s paní Vondrákovou a místním nadpraporčíkem.

Bylo nutné si promluvit s vnukem zavražděného pana Růžičky, Lukášem. Ten, jak zjistili, bydlí v Praze na sídlišti Letňany. Pracuje jako skladník a jeho žena je doma s dítětem. Podle informací, které zatím mají, nemají peběž zrovna nazbyt a jak potvrdila i paní Vondráková, pan Růžička zase nebyl nijak rozdavačný. No ona řekla, že to byl starej škrť. Bylo potřeba se ho zeptat Lukáše Růžičky na pár důležitých otázek. Kdy viděl svého dědu naposled? Kde vzal peníze na motorku? A také ho zavézt na místo, aby sám řekl, jestli něco nechybí. Při té příležitosti ho budou policisté bedlivě sledovat. Každý, kdo se dostane k místu, kde se stala vražda se chová jinak, zejména pak ten kdo tu vraždu spáchal. Lukáš Růžička byl prostě podezřelý od první chvíle.

Saxl s Krejdlm zaparkovali před panelákem v Letňanech. Dveře do domu byly pootevřené, tak vstoupili do domu a koukli na schránky. Na jedné z nich s číslem 20, bylo napsáno Růžičkovi. Vyjeli do šestého patra. Tam na jedněch dveřích byla stejná vizitka. Krejdl se postavil vedle dveří, zády ke zdi, zatím co Saxl se postavil ke dveřím bokem. Byly to nacvičené reflexy. Sice si s ním šli jen popovídat, ale co kdyby byl ozbrojen. Saxl zazvonil.

Otevřít přišla krásná rusovláska s dítětem v náručí. Oba policisté se legitimovali a zeptali se na jejího manžela. Nacvičeným pohybem se vnutili dovnitř. A ačkoli jim tvrdila, že její muž není doma, začali se rozhlížet po bytě. Krejdl si všiml a hned také Saxlovi ukázal na boty a bundu v předsíni. Na policiče zas ukázal na motorkářskou helmu. Pak ukázal na jediné zavřené dveře do jednoho z pokojů. „Tak co?“,

Saxl se otočil na rusovlásku „my tady nejsme od toho, abychom si hráli s někým na schovávání. Vyšetřujeme závažný trestný čin. Potřebujeme mluvit s vaším manželem. Pokud se bude vyhýbat vyšetřování, může za to nést důsledky.,,

„Ale Lukáš nic neudělal!“, vykřikla, až se dítě rozplakalo.

„To jsem, pokud vím, neřekl. Musíme se ho zeptat na pár otázek.,, řekl klidně Saxl.

Za hrbolatým sklem dveří do obýváku se mihne postava. Záhy se dveře otevírají a v nich se objeví vlasatý mladík v šortkách a černém triku bez rukávů. Na rameni má vytetovanou dýku s různými ornamenty.

„Vy jste pan Lukáš Růžička narozený 15. 12. 1982?“ zeptal se Saxl pro splnění formalit.

Mladík přikývl „jo to sem. A vo co de?“,

„V tom případě vás žádám, abyste šel s námi.,,

„To jsem jako zatčenej a za co?“, zvýšil hlas mladík. Hned se do nich také pustila jeho žena

„Vždyť jste říkali, že nic neudělal. Vy jste teda hajzlové!“, Krejdl jí svým tělem mírně odstínil a

oddělil ji tak od Saxla s Růžičkou. Saxl mu právě vysvětloval rozdíl mezi zatčením a předvoláním k podání vysvětlení.

„A co když odmítnu?“, zaprotestoval ještě Růžička.

„Za prvé jste jako občan povinen napomáhat při vyšetřování trestného činu a jednak se jedná o vraždu vašeho dědy. Pana Růžičku Aloise. A to je snad i ve vašem zájmu, ne?“,

„Cože? Děda je mrtvej?“,

„Jo to je. Proč jste se vlastně před námi schovával?“,

„Já se neschovával.„

„Ne, vy jste nám přinesl chleba a sůl.„, zasmál se Krejdl.

„Jde snad po vás někdo, nebo jste o smrti svého dědy už věděl?“, podíval se na něj přísně Saxl.

„Ne. To jsem nevěděl.„

„Dobře tak půjdeme.„, a otočil se ke dveřím.

Lukáš Růžička si oblékl koženou bundu, políbil svou manželku a pohladil dcerku: „nebojte. Já hned přijedu.„

„Jak často jste jezdil za svým dědou, pane Růžičko?“, ptal se nadporučík Saxl při výslechu na služebně.

„Já nevím. Tak jednou měsíčně, někdy dvakrát.„

„A proč jste za ním jezdil?“,

„Co to je za blbou otázku? Byl to přece můj děda, tak proč asi?“,

„Hele, nehodnoť otázky a odpovídej, na co se tě ptáme!“, vložil se do hovoru Krejdl.

„No vždyť říkám. Byl to přece můj děda.„

„No dobrá, ale jezdil jste za ním, jen tak si popovídat, nebo mu pomoci na zahradě, anebo jste si od něho jezdil půjčovat peníze?“, pokračoval Saxl.

„Kdo vám zase tohle nakukal?“,

„Už jsem ti jednou řekl, aby si pouze odpovídal. Je ti to jasný. Jen tě chci upozornit, že tvoje situace není tak úplně růžová, tak važ slova.„, znovu ho upozornil Krejdl, korzující mu za zády.

„To chcete říct, že mě podezříváte? To snad ne?“, otočil se na něj mladý Růžička.

Odpovídej na otázky!“, Zdůraznil Krejdl.

„Spíš jsme si vždycky jen tak pokecali.„, odpověděl pokorně, znovu směrem k Saxlovi.

„Takže jste si od něho nepůjčoval peníze?“, chtěl si to Saxl upřesnit.

„No víte, von děda byl trochu škrt. Dej mu pámbůh lehký nebe. Von byl hodnej, vždycky jsme si pěkně popovídali, ale pro korunu by si dal vrtat koleno.„

„Takže jste chtěl půjčit, ale on to odmítl.„

„Já se ho ani neptal. Znal jsem ho. Von by mi nepůjčil.„

„Ale mi máme informace, že peníze půjčoval. To je divný, ne?“, zeptal se Saxl.

„To jo. To je pravda. Ale taky za to bral pěkněj úrok. Jak sám říkal, nebyl samaritán. Když prej někdo potřebuje prachy a není schopnej si je ušetřit sám, tak za to musí zaplatit.„, vysvětlil Růžička.

„Takže vy jste si od něj nikdy nepůjčil?“, znovu chtěl upřesnit výpověď Krejdl.

„Ne. Vždyť vám to říkám. On půjčoval jenom na úrok a na to já neměl.„

„To by vám nepůjčil, když jste byl jeho vlastní vnuk, který asi jediný ho jezdil navštěvovat?“,

„Ne. Von byl prostě takovej. Nikomu nic nedal zadarmo.„

Nadporučík Saxl hlasitě zaťukal propiskou do stolu a tvářil se, jako když přemýšlí. Další otázku však měl dávno připravenou, jen chtěl udělat dramatickou pauzu.

„Vy jste si před časem koupil motorku, že je to tak. Kde jste na ni vzal peníze?“,

„Ta je na splátky. To si můžete prověřit....“

„To se nebojte. To mi, si to prověříme. Takže vy netušíte, kdo by mohl mít zájem na jeho smrti?..“

„Já si myslím, že takovejch lidí by bylo plno, ale jména vám neřeknu. Ale děda si psal všechno do takovýho notesu. Tam určitě bude i jméno jeho vraha..“

„Jakej notes?..“ zbystřil Saxl.

„No takovej černej notes. Děda si tam psal jména a částky lidí, který mu dlužily peníze. Vy jste ho nenašli?..“

„A vy jste ho viděl?..“ pozoroval ho Saxl.

„Jo. Tak asi před měsícem jsem viděl, jak si tam děda něco psal. Pak když se nedíval, tak jsem do něj nahlídl, ale žádný jméno si bohužel nepamatuju. Vždycky se chlubil, jak sou lidi hloupí. Půjčujou si a on je má všechny podchycený. Taky věděl, na co si to ty lidi půjčovali. Na každýho něco věděl..“

„No, možná právě to se mu stalo osudným..“ pokynul hlavou Saxl.

„Víte, kam si ho váš děda schovával. Myslím ten zápisník..“ otázal se zase Krejdl.

Růžička se k němu otočil.

„No co já vím, tak do zásuvky u stolu, ta pod ubrusem nebyla vidět. Kdo o ní nevěděl, ten by jí tam nehledal..“

„Dobře. Počkejte si na chodbě. Budeme od vás potřebovat podepsat vaši výpověď a budete moci jít..“ uzavřel výslech Saxl.

Na poradě u náčelníka majora Hajnuka se objevili také kriminalisté ze středočeského kraje. Informovali všechny zúčastněné o sérii vražd důchodců v okolí Prahy. Všichni o těchto případech sice věděli, ale na ředitelství bylo rozhodnuto, že případ důchodce Růžičky bude přiřazen k této sérii. To Saxla s Krejdem znamenalo předat svůj spis svým kolegům, kteří na celé sérii pracují již delší dobu. Saxl namítal, že na základě zjištěných informací je tahle vražda jiná, ale již bylo rozhodnuto. Major Hajnuk celou věc uzavřel příkazem odevzdat spis a sdělit co bylo dosud zjištěno „středočechům..“

Saxl s Krejdem si po práci zašli do oblíbené restaurace U temláře, kde si objednali pivo a utopence. Sotva jim to číšník donesl, Petr nadhodil téma případu, o který dnes přišli.

„Co ty si o tom myslíš, Pepo? Udělal to ten vnuk, nebo ti co řadí v okolí Prahy?..“

„A není to už teď jedno?..“ odpověděl mu otráveně kolega a přiřukl svým púllitrem o jeho. Pak vypil téměř půlku své sklenice a otřel si rty.

„Já vím, že nám to sebrali, ale řekni mi, co ty si o tom myslíš..“

„Těžko říct. Fakt je ten, že bych mu úplně nevěřil. Něco nám tají. Ale musel by bejt úplně blbej, protože jinak všechno svědčí proti němu. Byl poslední, kdo ho viděl a to zhruba někdy, kdy starej Růžička zemřel, mluví o notesu, kterej jsme tam nenašli a navíc je to potencionální dědic..“

„Akorát na ten den má alibi..“

„Mohl si někoho najmout..“

„Ten notes bysme potřebovali..“

„Pokud vůbec existuje..“

„Já si myslím, že existuje, ale kde je. Jestli ho našel vrah, tak máme smůlu..“

„No my ne. Zapomínáš, že už to není naše. Ať si s tím lámou hlavu Středočeši..“

„To je fakt, ale já bych se s tebou vsadil, že se nám to brzo vrátí. Podle mě je tam úplně jinej modus operandi.“

„Způsob zabití. To je pravda, ale vyloučit spojitost s těma ostatníma mordama v okolí Prahy taky vyloučit nemůžeš.,,

No to máš pravdu. Možný je všechno.,,

„Tak se na to napij a pak se na to vykašli. Máme i jiný případy. A víš, že některý by nebylo špatný předat někomu jinýmu?.,,

„To je fakt.,, zasmál se Saxl a znovu si přitukli.

Do majestátní budovy, ve které, sídlí pražská kriminálka vstoupil asi třicetiletý urostlý muž, elegantně oblečený ve slušivém obleku a dlouhém rozepnutém plášti. Ten při chůzi jakoby vlál. Oslovil vrátného. Zeptal se, kdo vyšetřuje případ zavražděného pana Růžičky a představil se jako právní zástupce, který na případu má zájem. Ten vzal telefon a začal zjišťovat. Když se dozvěděl kdo na tom dělá, zavolal Saxlovi do kanceláře a vysvětlil mu kdo se po něm shání. Poté co položil telefon, zaujal důležitý výraz a sdělil návštěvníkovi, že ve druhém patře ho očekává nadporučík Saxl. Muž se ještě jednou zeptal na jméno policisty, jakoby špatně rozuměl. Když mu to bylo zopakováno, vydal se na schodiště. Jeho kroky se rozléhaly budovou. Vrátný si znovu vytáhl rozečtenou knížku, kterou kvůli návštěvníkovi musel odložit.

Saxl seděl u počítače a ťukal do něj zprávu pro náčelníka, když někdo zaklepal na dveře. Od vrátného o návštěvě věděl, ale dál zíral do počítače, aby to vypadalo, že nemá čas a návštěva právníka mladého Růžičky, jak vytušil souvislost, ho jen obtěžuje.

„Dál!.,, zavolal od stolu.

Dveře se otevřely a vstoupil elegantně oblečený právník.

„Když tak se posadte, já se vám budu hned věnovat.,, řekl Petr, aniž by zvedl oči od klávesnice.,,

„Tehle fór znám. Já si sednu a ty mě necháš hodinu přemejšlet, proč jsem sem vlastně lez.,, promluvil právník.

Saxlem to trhlo. Kdo si to dovoluje s ním takhle mluvit a otočil se ke dveřím. V tu chvíli ho naštvání přešlo a oči se mu rozzářily.

„To není možné. Ty vole, seš to ty?.,,

„Nojo. Sem to já. Já sem taky nevěřil svejm uším, když mi váš strážnej řekl, kdo tu vraždu vyšetřuje. Musel jsem se ho zeptat ještě jednou, jestli jsem se nepřeslechl. Ale kolik za život potkáš Saxlů, vid'.,,

„No jedinej nejsem, ale je fakt, že zas tak moc nás není. No to je bomba. To jsem fakt rád, že tě vidím Michale. I když ty si vlastně přišel pracovně, vid'?,,

„Na to ser. To nám přece nemůže kazit náladu. Kolik je to let, co jsme se neviděli?.,,

„No ze školy jsme už patnáct a neviděli jsme se nejmíň pět.,, vypočetl Saxl.

„Nojo, letí to.,,

„No tak pojď dál. Dáš si kafe, nebo něco?.,,

„Jo, kafe bych si dal.,,

„Já taky.,, ozvalo se ve dveřích. Právě totiž přišel Pepa Krejdl.

„To je dobře, že jdeš, alespoň vás představím. Tak tohle je můj parták Pepa Krejdl a tohle můj bývalý spolužák ze základky, dnes právník Michal Žernosecký.,,

Oba si podali ruce.

„Michal zastupuje mladýho Růžičku, představ si tu náhodu.,, vysvětloval Saxl kolegovi důvod právníkovi návštěvy.

„No. Je to tak,“ přiznal Michal.

„A co stěžuje si snad na náš postup? My jsme mu nic neudělali a do ničeho ho nenutili. Normálně nám podal vysvětlení a šel domu,“ hájil se hned Krejdl.

„Ne, to ne. Na nic si nestěžuje. Spíš mě oslovil, abych mu pomohl zjistit, kdo zabil jeho dědu.,,

„To je snad naše práce, ne?“ postavil Petr na stůl hrnky s horkou voňavou kávou a sám se také posadil.

„To jsem mu samozřejmě vysvětlil, a proto jsem vlastně taky tady. Je několik důležitých informací, které mi řekl a já je přišel říci vám.,, Ozřejmil jim situaci Michal.

„A o co tedy jde?., zeptal se Petr.

„No jednak je důležité, abyste věděli o tom, že jeho děda půjčoval peníze za docela slušný, dalo by se říci až lichvářský úrok.,,

„No, ale to nám už řekl sám při výslechu,“ reagoval Petr.

„Fakt? No tak dál. Údajně existuje určitý zápisník, kde jsou zapsáni věřitelé pana Růžičky, tedy toho zavražděného. Prý ho schovával ve stole v kuchyni.,,

„To už taky víme. Jenomže v tom stole, ani nikde v domě žádný zápisník nebyl.,, znovu mu odpověděl bývalý spolužák.

„Cože? Tohle už taky víte? Tak proč mi říkal, ať vám to jdu říct. To je divný?., zarazil se Michal.

„To je. Nejhorší pro tvýho klienta je, že je pro nás stále hlavní podezřelej. A víš co by mě zajímalo? Kde na tebe vzal prachy? Von zas tak ve vatě není.,,

„Copak to. Pokud ho z toho dostanu, tak zdědí slušnej balík po dědovi, takže ve vatě bude. Jediný, co by mu to mohlo zkazit, je právě to, pokud by jste mu to nakonec vopravdu přišli a on byl odsouzený.,, vysvětlil jim Michal.

„Nojo, ale já ti musím taky něco k tomu říct.,, opáčil Petr.

„Ty mě? A co to je?., podivil se Michal.

„No jo. Já tobě. Jako jeho právník by si to měl vědět. Ten případ už není náš. My jsme to předali středočeskému kraji.,,

„Co to je za blbost?.,

„Voni si totiž nahore myslej, že to má souvislost s těma vraždama důchodců v okolí Prahy. No a vzhledem k tomu, že tu sérii vyšetřujou kolegové ze středních čech, tak jim to přifařili k tomu.,, Vysvětlil opět Saxl.

„To je ale... Vždyť podle toho co o tom vím....,,

„To neřeš Michale. To já jsem namítal taky. Na druhou stranu, kdyby to skutečně bylo součástí té série, tak je z toho tvůj klient vlastně venku. Teda pokud neznal i ty ostatní, ale to pochybuju.,,

„No to máš pravdu.,,

Slunce stoupá nad obzor. Rosa se perlí na stoncích trávy. Všude ticho jen zpěv ptáků. Travou se blíží k osamělému dřevěnému domku na okraji vesnice, něčí kroky. Stébla trávy před nimi uhýbají a zase se vrací houpavými pohyby na své místo. Než se však stačí ustálit, už je odstrkují další a další tiché, opatrně našlapující kroky. Vypadá to, že se kolem domku tiše shromažďuje trochu více postav. Všichni jsou v černých maskáčích, černých kuklách a se žlutým nápisem policie na zádech. Jeden z nich ostatním ukazuje tři prsty, pak dva, jeden a pak udělá z palce a ukazováku kroužek. O.K. Jdeme na to. S výkřikem „POLICIE,, jeden z nich vykopává dveře. Okamžitě se příkrčí a druhý s pistolí v ruce vráží dovnitř. Za ním třetí a čtvrtý. Jako malý vláček. Každý má svůj jasně daný úkol. Pachateli nesmí být dán prostor pro jakoukoli protiakci. Také to tak dopadá. Uvnitř domu jsou překvapeni dva manželé, kteří se nezmohou na jakýkoli odpor. Pouze překvapeně civí z postele, aniž by jim bylo umožněno vstát. Po celé místnosti jsou

rozmístění policisté, kteří na ně ze všech stran míří nabitými zbraněmi. Na chvíli by se mohlo zdát, že se policisté spletli a vtrhli do domu nevinným manželům, ale tito dva dobře vědí, že spadla klec. Příliš dlouho jim procházeli zločiny, které páchali a dost dlouho jim byli na stopě středočeští kriminalisté. Teď si mohli připsat úspěšné body. Teď budou následovat výslechy a dokazování, ale dobře věděli už nyní, že mají ty pravé.

„Petře! Máš naklusat k náčelníkovi. Přeje si přímo tebe,, otevřeli se dveře do kanceláře a v nich se objevila roztomilá černovláska a zamrkala přitom velikýma očima.

Petr očima zakoulel a jízlivě poznamenal: „ježiši co se zase děje? Co Pét'ó, nemáš alespoň tušeníčko.,,

„Jóó, to já netuším. Ale přišel mu nějaký mail z ředitelství. Jo a ještě říkal něco o bumerangu, ale fakt nevím co tím myslel,, našpulila pusinku, že by jí nejradši dal hudlana, jenže neměl na to ani pomyslení, neboť nevěděl, proč si ho náčelník volá na kobereček. Navíc ho předběhl Pepa Krejdl. Když se po něm Petra jakoby ohnala, tvrdil, že nešlo odolat. I Petr si to myslel.

„Možná se starej chystá do Austrálie,, zasmál se Krejdl.

„Jo a mermomocí mě chce sebou. Počkej, až se vrátím. Budu ti všechno tlumočit, aby sis to taky užil.,,

„Nazdar Petře, posad' se,, nabídl mu židli náčelník. Z toho Saxl usoudil, že se nejedná o žádný malér. Jinak by major nasadil úřední tón a oslovoval by ho hodností. Tohle vypadalo na celkem přátelský rozhovor. Dokonce mu náčelník dovolil si zapálit. Sám si vzal cigaretu do úst, ale nezapálil si jí.

„Tak o co jde náčelníku?, zeptal se Saxl.

„No tak Petře, jak víš z ranní porady, byli dnes ráno zadrženi manželé Barákovi, kteří jsou obviněni z vražd důchodců v okolí Prahy. Tam byl zahrnut i ten váš případ toho Růžičky, že jo?,, Saxl pozorně poslouchal. Ještě nevěděl, kam náčelník směřuje a co po něm bude chtít. Je možné, že bude chtít, aby se přidal k týmu středočechů a účastnil se výslechů. To může být zábava i na několik měsíců. Ve chvíli, kdy udělal major dramatickou pomlku, zhluboka potáhl z cigarety. Major jakoby čekal, až kouř vyfoukne, pokračoval, až když k tomu došlo.

„Takže tak. Dostal jsem před chvílí zprávu. Ti Barákovi ani moc nezapíraj. Hlavně prej von vypovídá. Ale jedna věc je jasná už teď. Toho Růžičku máme zpátky. S tím voni nemaj nic společnýho.,,

„A je to jistý?, zeptal se Petr.

„Jo, prej jo. Voni to tam ani neznaj. Jejich okruh je někde jinde. Navíc jejich způsob vraždění taky neodpovídá.,,

Petr už se nadechoval, aby něco řekl. Náčelník na něj pohlédl a jakoby se mu zvětšili oči a chtěl pohrozit pohledem, jakože ještě nedomluvil.

„Jestli mi chceš říct, že si to říkal, tak se běž bodnout. Já to vím a ty zase víš, že já to nerozhod. I já vim moc dobře, že jsme tím přišli o plno času. A sere mě to, jenže s tím nic nedaděláš a já taky ne, takže nás to může sice srát, ale budeme dělat, jako že nic. Jasný!,,

Petr jen mlčky přikývl a típl cigaretu. Teď už věděl, co se po něm chce. Musí dořešit Růžičku a pokud možno co nejdřív.

„Máme tedy Růžičku dorazit?, ujistil se. Náčelník jen kývl hlavou a pak mu gestem ukázal, že může odejít. Saxl se beze slova zvedl a odešel.

Když Saxl všechno vysvětlil svému parťákovi Krejdlovi, vzal telefon a zavolaal právníkovi mladého Růžičky.

„Nazdar Míšo. Tady Petr Saxl. Mám pro tebe blbou zprávu.,,

„Čau. Jak to? Pro mě?.,

„Teda spíš pro tvýho klienta.,, opravil se Saxl. „Dneska ráno chytli ty vrahy z okolí Prahy....,,

„Jo, to jsem viděl v televizi. Dokonce na internetu už je oficiální prohlášení.,, odpověděl Michal Žernosecký.

„No, takže případ Růžička nám byl vrácen, protože toho voni na svědomí nemaj.,,

„A je to jistý?.,

„No jestli máš na mysli, jestli ho voni nemaj na svědomí, tak to samozřejmě jistý není, ale jistý je, že jsem byl opět pověřen vyšetřováním vraždy důchodce Aloise Růžičky.,,

„A chceš říci, že můj klient, Lukáš Růžička, je opět hlavní podezřelý?.,

„Je mi líto Michale, ale lépe bych to sám neřekl.,,

„Ale Petře, ty sám víš, že on to nebyl.,,

„Já si to pouze myslím a to je rozdíl. Důkazy zatím hovoří jinak a hlavně, jinýho podezřelýho zatím nemáme.,,

„Já tvrdím, že je to slepá ulice. Možná bude lepší, když se sejdeme. Ještě se stavím za tím Lukášem. Něco zkusím. Co bys řekl tak za dvě hodiny U železnejch vrat?., nabídl Michal.

„O.K.,, souhlasil Petr.

Petr vešel do vinárny na Starém městě a v rychlosti přejel, svým zkušeným pohledem, osazenstvo. U jednoho ze zadních stolků seděl Michal. Před sebou měl džbánec bílého vína a dvě skleničky. Jakmile Petra zahlédl, ukázal mu, aby šel k němu. Ještě než se Saxl posadil, tak mu nalil víno, aniž by se ho zeptal, jestli si také dá. Přitukli si.

„Rád tě zase vidím.,, řekl Petr sotva se napil.

„Tvá slova zní upřímně, nicméně během několika okamžiků bude tvá radost ještě znásobena.,, řekl Michal s potutelným úsměvem. Petr věděl, že když mluví takhle, má něco zajímavého. Už jako děti si tímto způsobem dělali srandu ze spisovného jazyka.

„Co tě naplňuje takovým dojmem, milý příteli?., přistoupil na jeho hru.

„Mám něco, co jsi fakt nečekal. Už to nevydržím... Je to deník Aloise Růžičky.,, prozradil konečně Michal.

„Nekecej?!.,

„No fakt. Tady je.,, V jeho očích se zračila radost. Měl dobrý pocit. Má nejen důležitý důkaz, ale zároveň svého kamaráda dokonale překvapil.

„Ty vole, to není možný. Kde si ho vzal?.,

Michal ho podal Petrovi a ten ho zájmem otevřel, aby se podíval na zápisky zavražděného.

„No, to je tak....,, podrbal se Michal na hlavě, jakoby se mu do toho vyprávění moc nechtělo, ale zároveň se na to těšil, „samozřejmě ho mám od Lukáše Růžičky.,,

Saxl zvedl zrak od čtení v deníku a významně zdvihl obočí.

„Není to, tak jak myslíš.,,

„Jak ty víš, jak já to myslím?.,

„Hele, nech toho a nech mě vyprávět.,,

„Ale vždyť já tě nepřerušoval, jen jsem se významně podíval.,, vychutnával si Petr Michalovi chvilkové rozpaky, ten se však okamžitě zase vrátil do své pohody. Dovedl být nad věcí.

„Hele, ty si myslíš, žeš mě dostal vid'? Víš co, nepřerušuj, a to ani posunky, a já ti to řeknu, jo?.,

„O.K.“ odvětil Petr a napil se vína. Posunkem naznačil, jak mu chutná a zasmál se.

„Tak tedy. Asi čtrnáct dní před vraždou dědy Růžičky, se jeho vnukovi Lukášovi podařilo vyslechnout hovor s někým, koho jeho děda vydíral. Viděl taky, kam si to zapisoval a kam ten deník také schoval. Víme, že přestože, jeho děda měl prachy, tak byl lakomej. Mladej by prachy potřeboval. Zadlužil se, když si splnil svůj sen a půjčil si na motorku, což mu mimochodem manželka dost vyčítala. Chtěl od dědy půjčit, ale nepochodil. Když viděl, kam si ukryl notes, tak ho napadlo, že by se mohl přiživit na těch, které děda vydíral...“

„Tak přece?“, přerušil vyprávění Petr a zapálil si cigaretu.

„Něco jsem ti říkal. Nech mě to dovyprávět a pak teprve budeme diskutovat. Souhlas?“,

„Jo. Jasně. Pokračuj. Poslouchám“, ujistil ho.

„Tak dál. Chtěl to zkusit, ale nemá na to. Je to mladej kluk, kterej sice má na krku nějakou výtržnost, ale vydírat neumí. Dokonce, když byl u dědy naposled, tak deník přivezl sebou. Jenže děda se na něj neptal. No a on se nedostal k tomu, aby mu ho mohl nenápadně vrátit a tak zůstal pod sedátkem jeho motorky. To je asi všechno. Koukal jsem se do toho deníku a je tam dost lidí, který by ho mohli chtít zabít, protože je vydíral. Dokonce je tam i starosta a dva radní, ale může to bejt kdoko-li z nich. To už je na vás“, ukončil Michal vyprávění.

„Několik otázek mě napadá. Za prvé. Věříš mu, že nás netahá za nos a skutečně nikoho nevydírá? Za druhé. Proč nám o tom notesu neřekl a proč ho naopak najednou vydal svému obhájci? Za třetí. Kdo zabil jeho dědu?“,

„Tak za první. Je to můj klient. Myslím, že už pochopil, že když bude lhát mě, tak mu nepomůžu. Navíc jsem si s ním celý odpoledne povídal. Pár drbanů už jsem poznal. Tenhle mezi ně nepatří. Prostě by to nedokázal. Podle mě je na to měkej. Hraje si sice na frajera, ale není to žádněj ranař, jestli mi rozumíš?“,

Saxl jen přikývl. Bylo na něm vidět, jak mu to v hlavě šrotuje.

„Za druhý. Vo tom notesu vám neřekl, protože mu bylo jasné, že by to byl důkaz proti němu. Dokonce se ho chtěl zbavit, což by mu nepomohlo, ale nám taky ne. Vlastně bylo dobře, když vám ten případ sebrali a přiřadili ho k těm Barákovéjm...“

„Jasně. Von si myslel, že je z toho venku a přestal se bát...“

„Přesně tak. Proto se rozhodl dát mi ho...“

„To je síla. Kdyby nám to nevzali tak... hm. No dobrá. Dejme tomu, že nic neprovedl. Je to někdo z těchlech...“ poklepal na deník Petr, „teď mě napadlo...“ řekl ti, že nikoho nevydíral, nebo že nikomu nevolal?“,

„To není důležitý, ne?“,

„Počkej, možná jo. Tak co říkal?“,

„Fakt nevím. Myslím... nevydíral, nebo... ne, určitě nevydíral. Já už asi vím, kam míříš...“

„Jedem!“, sebral Petr za stolu krabičku cigaret a zapalovač. Pak vyndal mobil a zavolal Krejdlovi, aby je vyzvedl. Michal si oblékl sako, které měl hozené přes sousední židli a ukázal vrchnímu účtenku. Vrchní pochopil a přispěchal zúčtovat. Oba poděkovali a vydali se ke schodům z vinárny.

Venku již čekala služební octávie.

„Kam to bude?“, zeptal se Krejdl, když nastupovali.

„Letňany“, řekli oba najednou.

„Tak co jedeme pro něj hned?“, Zeptal se Krejdl, když znovu seděli v autě. Před chvílí vyslechli Lukáše Růžičku a mnohé se objasnilo. Michal mu vysvětlil, že je v jeho zájmu, aby skutečně řekl všechno, co ví, i když mu to nepřipadá úplně důležité. Saxl zajímalo hlavně to, jestli někomu

z toho seznamu přeci jen netelefonoval. Lukáš Růžička se nejprve bránil, jakože on opravdu nikoho nevydíral. Nikomu nic neudělal, ale Saxl stále naléhal a trval na přesném významu. Chtěl vědět, jestli někomu z deníku nevolal, i kdyby do telefonu nemluvil. Lukáš nakonec přeci jen přiznal, že to chtěl zkusit. V deníku ho zaujal starosta. Děda měl stručně vypsáno u každého v čem má máslo na hlavě a za co se dá vydírat. U starosty byli hlavně čachry s pozemky, ale i nějaká ta nevěra. Těžko říct, co pana starostu trápilo víc, ale platil pravidelně. Zřejmě kvůli tomu musel dělat další a další čachry s pozemky. No, na to se pak podívá hospodářská, ale Saxla s Krejdlm teď zajímalo, jak došlo k vraždě starého Růžičky. Lukáše tedy zaujal starosta a myslel si, že to bude nejsnadnější. Navíc je před komunálními volbami a pan starosta by určitě nechtěl skandál před volbami a tak se rozhodl zavolat mu. Poprvé to zvedla jeho žena. S tou mluvit nechtěl, takže zavěsil. Podruhé to zvedl sice starosta, ale jen řekl, že teď nemůže, protože řídí a zase zavěsil. Na potřetí měl konečně štěstí, ale zřejmě někdo představitele obce těsně před tím rozčlil. Ozval se do telefonu velmi energicky a Lukášovi to vyrazilo dech. Dlouho se na to připravoval, jak mu řekne, aby zaplatil, nebo se někdo na něj něco dozví, ale nedokázal říct ani slovo. Starosta, když se nikdo neozýval, řekl do telefonu, ať jde do hajzlu a zavěsil. Asi za dvě hodiny to Lukáš zkusil znovu, ale situace se opakovala. Druhý den si dal Lukáš několik panáků a zkusil zavolat, jenže zase neměl štěstí. Nikdo mu to ten den nevzal. Za další dva dny to zase několikrát zkusil, ale ani jednou nedokázal říct ani slovo. Pouze do telefonu funěl, jak se přemáhal promluvit. Na druhé straně telefonu se však zvyšovala agrese. Starosta do telefonu nadával, ať si dá na něj pozor. Ať prý volá kdokoli, s ním si zahrávat nebude a tak podobně. Jednou prý řekl: „Seš to ty? To ti nestačí, co ti dávám? Říkám ti nech toho, nebo dostaneš hovno! Už mě nebavíš! Už toho mám fakt dost! Ukončíme to jednou pro vždy!“, Tak jak si Saxl myslel. Lukášovi telefonáty vyprovokovali jednoho ze seznamu vydíraných, aby konal. Starosta si myslel, že důchodce chce víc a tak se mu snaží znepříjemňovat život. „Jo. Vyrázíme tam. Hele Michal mockrát děkuju. Chceš někde cestou vysadit?“, „Nemáš za co, to platí mladej Růžička. Teď bude mít peněz jak sraček.„ „Hele, ale ty pocházej z trestný činnosti?“ „To je na mě, aby mu je nikdo nesebral. Trestní stíhání navíc nemůže být vedeno proti mrtvému, takže si myslím, že to nebude tak těžký. Jo a dej mi vědět, jestli to skutečně byl ten starosta. Já pojedu taxíkem.„ „Víš co, tak večer U temláře, jo?“, „O.K.„ „Jedem!“, řekl Saxl Krejdlvi.

Vrchní přišel s věncem půllitrů k jejich stolu. Postavil před ně pět piv. Pak vzal zbytek sklenic a vydal se k dalšímu stolu. Michal na něj zavolal se sklenicí piva v ruce: „Pardon, já bych si dal víno.„ „Jo jasně, von to někdo vypije. Za chvílku přinesu víno.„ Pepa Krejdl řekl, že se přemůže a přisunul si ho před sebe. Saxl, ještě s dalšími dvěma kolegy se museli smát.„ Michal po chvíli obdržel dvoudecku bílého. Přičichl a napil se. „To nesmíš.„, poznamenal Saxl. „Co?„, zeptal se Michal. „No čouhat k tomu a ochutnávat. To si akorát zkazíš chuť. To víš jako U vrat to nebude.„, Michal přikývl. Pak se konečně zeptal na případ.

Saxl si vyndal cigaretu, promnul ji mezi prsty a zapálil si. Pak se v klidu napil piva a otřel si knírek od pěny. Michal ho ještě jednou vyzval, ať ho nenapíná a mluví.

„No jo. Tak jo.,,

„Co jo?.,

„No Jóó, byl to von. V letošních vobách už neuspěje., Zasmál se Petr a všichni si přitukli na zdraví a na úspěch.

Konec

Něco hezkého...

...šla rozpáleným, avšak prázdným městem. Proti slunci přivírala oči. Asfalt ji pátil do chodidel, ale ona šla dál a dál. Hleděla do dálky. Ani si neuvědomila, že náhle všechny domy zmizely a ona se ocitla na rozkvetlé louce. Její bosé nohy čeřily stébla vlhké trávy a rosa se od nich odrážela v malinkatých krůpějích. Stále hleděla slunci vstříc, když se na obzoru objevila postava. Ještě ji nerozpoznávala, ale ona se blížila. Začínala tušit, že je to muž. Ten se k ní stále přibližoval, jenže neregistrovala jeho kroky, jako by spíše připlouval, než šel. Obě postavy se zastavily proti sobě. Teď už mu hleděla do očí. Uhrančivých, jakoby svítivých očí. Měla pocit, že se s ní náhle točí svět. On zvedl dlaň před sebe a ona tento pohyb opětovala. Jejich dlaně se dotkly a náhle jako by jí projel blesk a v tu samou chvíli se jí rozlil nádherný pocit. Sevřela prsty a držela jeho ruku

pevněji. Stále si hleděli do očí a jejich rty se přiblížili. Již cítila to napětí, ale trvalo to celou věčnost, než se jejich ústa spojili v nádherný polibek.

Najednou jakoby se dusila. Trhla sebou a otevřela přivřené oči dokořán. Co to? Všude kolem je tma. Co se stalo?! Pořádně se rozhlédla. Něco v té tmě zářilo. Přimhouřila oči a nutila je, aby si na tu tmou přivykli a snažila se tu záři identifikovat. Podařilo se jí to. K jejímu překvapení to byly hodiny. Ano byl to jen sen. Nádherný. Barevný a tak živý. Rychle zase zavřela oči. Snad se vrátí...

Už se jí nepodařilo znovu usnout. Sen to byl krásný, ale skončil. V pokoji byla tma. Do rána se jí honily hlavou myšlenky, které už tak příjemné nebyly. Její život vůbec nebyl tak růžový, jako její sen. I proto se snažila znovu usnout a vrátit se do toho prosluněného dne. Ale nešlo to.

Veronice bylo před měsícem třiadvacet. To se právě stala ta strašná událost, která už změnila její život navždy. Co jí ale předcházelo? Byla celkem hezká blondýnka s velkými pevnými nadry a ani nebyla nikdy nějak hloupá. Přestože by to do téhle dívky nikdo neřekl, může být její příběh spíše smutný. Měla pocit, že právě její krása vlastně byla jejím prokletím.

Poprvé to poznala v patnácti, když se vypravila s kamarádkou na vesnickou zábavu kousek za Prahou, kde od narození žila. Minimálně polovinu lidí tam znala z každodenního života. Kluka, do kterého se tam prvně zamilovala, znala jen od vidění. Objevoval se tam jen o víkendech. Ani nevěděla za kým tam jezdí. Teď tu byl s partou místních kluků. Bylo mu tak osmnáct. Byla to z její strany láska na první pohled a ve tři ráno poprvé kvůli lásce plakala. Kluk, který se jí zdál celý večer tak skvělý, který jí říkal do ucha krásná slova a skvěle tancoval, se kromě ní věnoval i svým kamarádům a pití. Během noci vypil dost piv a občas je proložil i něčím ostřejším, když si s klukama u baru připíjeli na cokoli. Ten skvělý kluk ji vzal ve tři ráno ven, aby se trochu prošli a zároveň se podívali na ty nádherné hvězdy na obloze. I přes to pití jí připadal tak romantický. Jenže romantika mu vydržela jen do chvíle, než došli kousek dál od kulturáku. Sice cestou trochu vrávorala, ale přesto jí dokázal znásilnit. Když tam pak seděla v trávě mezi keři, s nohama pod bradou a plakala, tak se sebral, zapnul si zip u kalhot a odešel za klukama na panáka. Bylo jí hrozně. Měla vztek a zároveň se styděla. Nikdo jí neuvěří, že mu říkal ne. Dokonce se bránila, ale její drobná postava neměla šanci na osmnáctiletého svalovce opojeného alkoholem a chtíčem. Tvrdil jí, že snad bylo od začátku jasné, co chce, tak že jí to jen splní a tak jí to udělal.

Když se asi po půl hodině trochu upravila a vrátila se do sálu, všichni po ní koukali, hlavně jeho kamarádi, kterým se už stačil pochlubit. Všude kolem sebe viděla jen posměšky. Ne nikdo by jí opravdu nevěřil. Všichni věděli své. Podle nich si o to stejně celý večer říkala. Vzala si své věci od stolu a odešla.

Skoro dva roky jí trvalo, než dokázala znovu navázat nějaký vztah. Seznámila se s Jirkou. Poznali se na brigádě v jednom obchodě, kde si přivydělávala ke studiím. Byl pozorný, něžný, až plachý. První pusy si spolu dali až po několika měsících chození. Nikdy na ní nijak netlačil, skoro to bylo na ní, jinak by se sám k ničemu neodhodlal. Vypadalo to nádherně. Byli oba šťastní. Postupně se víc a víc sbližovali, jenže jeho rodiče měli jiné představy. Od prvního setkání jí dali najevo, že není vítaná. Jirkovi se snažili Janu rozmlouvat, ale on si to rozmluvit nenechal. Nakonec se i přes protest rodičů nastěhoval k Janě. Ta měla byt po babičce na Černém mostě. Její rodiče už v té době nežili. Vlastně její matka, protože o otci nic nevěděla od svých pěti let, kdy se od nich odstěhoval. Vlastně si ho ani nepamatovala. Jirka se snažil Janu se svou rodinou smířit, ale marně. Jednoho dne právě, když od nich odjížděl za Janou, stala se její další tragédie. Na zmoklé vozovce dostal smyk, jeho vůz se roztočil a protijedoucí kamión ho vystřelil ze silnice.

Jejich štěstí byl rázem konec. Navíc se do toho ještě přidala Jirkova matka, která Janu obviňovala z jeho smrti. Znovu na Janu dopadly hrozné deprese a chtěla skoncovat se životem.

Když po škole nastoupila do zaměstnání, pracovala v kanceláři jako referentka a její šéf byl jen o pár let starší kluk. Byl nesmírně elegantní, pozorný a hodný. Kdykoli něco potřebovala, byl k dispozici. Dokonce, když měla svátek, sám od sebe ji ráno obdaroval kyticí a úsměvem. To trvalo několik měsíců, až se do něj zamilovala. Nejdříve tajně, pak se mu postupně snažila dát najevo, že by o něj měla zájem. Po dalším měsíci začali jejich schůzky mimo zaměstnání. Požádal ji, aby mu ale v práci před ostatními i nadále vykala. Nechtěl se stát předmětem šuškaní. Slíbila mu to a také se podle toho k němu v práci chovala. Navíc čekal na povýšení a tak sliboval, až k tomu dojde, jak se všechno změní a nebudou to už muset tajit.

Trvalo to ještě další měsíc, než se společně rozhodli strávit víkend společně na jeho chalupě. Bylo to nádherné. Byla nejšťastnější na světě. Uvěřila v opravdovou změnu svého života a už si představovala společnou budoucnost. V neděli večer ji odvezl domů. V pondělí ráno se na sebe do zrcadla usmála. Vzpomněla si na nádherně strávený víkend. Za chvíli zas bude na blízku svému milému. Už se nemohla dočkat. S úsměvem se pozdravila se svými kolegyněmi, které na ni významně mrkaly. Poznali na ní, že je šťastná. I když nevěděli, no možná jen tušily, kdo za tím vězí. Úsměv jí vydržel až do chvíle, kdy do kanceláře vstoupil ten o kom snila se svým nadřízeným. Jaké bylo její překvapení, když promluvil.

„Veroniko, měla jste mi dnes dodat zprávu ohledně našeho projektu. A mělo to být hned ráno. Teď je deset a já to ještě nemám na stole. Jak je to možné?!“

Veronika nechápavě civěla. Nevěděla, co má odpovědět, ani co si o tom myslet. V pátek, když jí nabídl ten víkend a na tu zprávu ho sama upozornila, řekl, že to není důležité a úplně bude stačit až příští týden. Tak co se děje? Dělá jen takové divadlo před svým šéfem? To se jí zdálo jediné možné vysvětlení jeho chování a tak když jejich nadřízený opustil kancelář, pokusila se mu to připomenout, ale on začal vyvádět ještě víc.

„Vy jste snad úplně blbá, ne?! Co si o sobě myslíte?! Na poradě jsem jasně řekl, že to bude dneska. Máte to? Nemáte. A proč to nemáte, to je mi úplně jedno. To je vaše věc. Vzhledem k tomu, že jste nesplnila svůj úkol, tak už vás tady nechci. Sbalíte si věci a zítra se budete hlásit na naší pobočce v Řepích u inženýra Vlácila. Je vám to jasné?“

Ne. Nebylo jí to jasné. Vůbec nechápala, co to má znamenat. Vytřeštila na něj oči a pokusila se ho obměkčit: „ale vždyť je to přes celou Prahu. Víte, že bydlím na Černém mostě.“

„A co je mi do toho. Ve smlouvě máte výkon povolání ČR, tak buďte ráda, že nemusíte na Moravu.“

„Pavle!“ vykřikla zoufale a dovolila si ho oslovit jménem. Nemohla uvěřit, jak se k ní chová po tom, co spolu promilovali víkend.

„Seš snad voprawdu úplně blbá?! Už jsem řekl. Zmiz! A to ti povídám, jestli budeš někde něco vyprávět, tak bude hůř,“ pohrozil jí a pak za sebou práskl dveřmi.

Dala se do pláče. Nechápala to. Vůbec tomu nerozuměla. Bylo jí fyzicky špatně. Jedna kolegyně jí vzala kolem ramen: „že ty si byla šťastná kvůli němu?“

Veronika mlčela. Jen se jí po tváři koulely obrovské slzy.

Kolegyně jen kývla: „jo holka, nemusíš odpovídat, chlapy jsou parchanti, ale tenhle je pěkná svině. Nejsi první, kterou vyhodil po společně stráveném víkendu. Jeho totiž každá baví jenom do té doby, než jí dostane do postele. Jediný co ti můžu poradit, příště si dej na takovýho hajzla bacha. A ať se ti daří.“

To ještě nevěděla, co ji čeká na pobočce v Řepích. Ing. Vláčil ji očekával, ale reference, jaké o ní měl, jí vyrazily dech. Hned první den, když se přišla nahlásit do jeho kanceláře, si ji chtěl vyzkoušet.

„Já o tobě vím. Pavel mi o tobě vyprávěl. Prej v práci nic moc, ale dost dobře šukáš.“

Veronika jen nechápavě vytřeštila oči. Něco takového by nečekala ani v nejhorším snu.

„No já teď nemám tolik času, ale vyzkoušet bych si tě chtěl,“ pokračoval Vláčil, „tak že by si mi to zatím jenom udělala pusou a pak bysme se dohodli, kdy si dáme komplet“

„Já naprosto nechápu. To jste si mne asi s někým splet? Co si to dovoluujete? Já jsem odborná referentka a ne nějaká...“ snažila se bránit.

„Co to tady na mě hraješ? S Pavlem si šukala, nebo ne?“

„To je má soukromá věc a nevím, jak jste na to přišel, ale v žádném případě...“

„Hele nech těch keců. Pavel říkal něco jiného, tak buď kuř, nebo vypadni!“

„Já jsem sem přišla kvůli práci a vy...“ rozbřečela se.

„Neřvi mi tady. Já zkusím zavolat Pavlovi,“ zvedl telefon a vytůkal číslo: „ty vole cos mi to sem poslal. Já myslel, žeš jí všechno vysvětlil. Těším se na to vod včerejška, teď snad abych si to udělal sám. No jasně já vím, že mám ještě sekretářku.“

Hlas ze druhé strany telefonu neslyšela. Ani jí tenhle rozhovor nezajímal. Pochopila, jak je Pavel hajzl. Nemohla tomu uvěřit. Jejich telefonní rozhovor končil smíchem. Vláčil položil sluchátko, a podíval se na ní. Jí do smíchu vůbec nebylo. Opět jí bylo fyzicky špatně. Bolelo jí břicho, točila se jí hlava, na čele cítila stékat studený pot.

„Tak sorry, Pavel se špatně vyjádřil, nebo já to blbě pochopil. No nic, tak jdi do druhýho patra za paní Švandovou, ta ti řekne, co budeš dělat. A vopravdu bys mi to nechtěla udělat?“

Veronice se zvedl žaludek. Nemohla tomu zabránit. Ohodila mu celý stůl i jeho drahý oblek. Okamžitě na ní začal řvát, co dělá a vyhodil jí. Odešla a podala hned výpověď. Jenže zase si všechno nechala pro sebe. Cítila se vinna. Jakoby si za to mohla sama. Začala mít zdravotní problémy. Křeče v břiše, bolesti hlavy jí téměř neopouštěly. Její doktor byl bezradný. Žádné z vyšetření neukazovalo na zdravotní problémy. Jako poslední pokus jí poslal k psychologce. Nikdy se však Veronika nedokázala otevřít při konzultacích, aby nechal proniknout ke své zjizvené duši. Psycholožka se snažila, ale marně. Po několika návštěvách to Veronika začala považovat za zbytečné. Nijak jí to nepomáhalo, spíš se po každé návštěvě cítila ještě hůř.

Jednoho dne šla rovnou z psychologické poradny na Nuselský most. Vylezla na plot, který má ztížit možnost sebevrahům, ale nepřelezla ho. Visela na plotě ze strany dálnice a dívala se dolů. Právě v tu chvíli kolem ní projíždělo policejní auto. Policisté na nic nečekali. Zastavili přímo u ní a strhli ji z plotu. Jejich cesta, po poradě s operačním, vedla na psychiatrii.

V Bohnicích pobyla pár dní. Trochu se vzpamatovala a hlavně tvrdila, že skočit nechtěla. Jen se chtěla podívat očima sebevraha. Doktor Zach, který se o ní v léčebně staral, tomu sice moc nevěřil, ale propustil jí domů, ale vymínil si, že ho každý týden navštíví a řekne mu jen to jak se má. Nic víc. Veronika souhlasila. Ani netušila, proč to doktor chce. Nevěděla, že ji tak chce mít po nějaký čas pod kontrolou. Nicméně v té době se její stav výrazně zlepšil. Doktor Zach věděl přesně jak jí pomoci. Tvářil se jakoby ji neléčil, zadával jí tak zvané domácí úkoly, neustále v nich zvyšoval její osobní odpovědnost a vždy zdůraznil, že příští týden už nemusí chodit, pokud nechce, ale rád ji uvidí a znovu od ní bude chtít slyšet něco hezkého. Co hezkého viděla, co se jí hezkého zdálo a když sama nevěděla, sám jí nějakou hezkou historku vyprávěl, aby ji pozitivně stimuloval. Hrozně moc jí to pomáhala a vždy se na jejich povídání těšila.

Teď ležela v posteli a slunce venku za oknem už vystoupalo vysoko na oblohu. Výhled na něj trochu kazila bílá mříž, která byla na okně umístěna. Byla v pokoji psychiatrické léčebny. Na chodbě zaslechla nějaké zvuky. Přes prosklený průzor dveří zahlédla tři mužské tváře. Jeden patřil doktoru Zachovi. I druhé dva už znala. Byli to dva kriminalisté, kteří jí vyslyšali. No spíše se jen ptali a ona neodpovídala. V tu chvíli ani nemohla. Až teď se jí to všechno začínalo vybavovat. V tu chvíli nevěděla vůbec nic. Před několika dny ji pak přivezli sem. Byla hrozně ráda, když znovu spatřila doktora Zacha, i když ten se na ní tvářil tak nějak smutně.

Netušila o čem se teď s těmi policisty baví, ale asi jim vysvětluje jak na tom teď ona je a jak asi došlo k tomu, že je tady zpátky. Ano teď teprve se jí to všechno vybavovalo. Postavy za dveřmi zmizeli. Znovu se ponořila do svých myšlenek.

Docházela k doktoru Zachovi pravidelně a ráda. Fyzické bolesti ji přešly a znovu dostávala chuť do života. Jednoho dne se před léčebnou potkala s jedním mladíkem. Jmenoval se Martin Janko. Byl asi stejně starý jako ona. Jak jí řekl, navštěvuje tu pravidelně svou nemocnou matku a tak by se mohli vidět častěji. Docela se jí líbil a tak přibyl další důvod proč se sem každý týden těšit. Časem se začali spolu scházet častěji. Pochlubila se o tom doktoru Zachovi, ale neřekla mu kde se potkali. Ten jí její nový vztah jen přál a gratuloval jí k němu. Ani zkušený psychiatr nemohl tušit jak to celé dopadne.

Po několika měsících si Veronika už připadala úplně zdravá. Cítila se naprosto v pořádku a její vztah jí připadal zralý na to aby se spolu mohli milovat. Martin byl pozorný, něžný a ona byla zase jednou šťastná. Jejich milování bylo pro ní, jako by to bylo úplně poprvé. Druhý den, když se chystala k doktorovi Zachovi, ji napadlo, že by mohli zajít za Martinovou matkou společně, ale Martin nesouhlasil. Prý to není dobrý nápad. Netušila proč.

Po čase ji napadlo se na Martinovu matku zeptat doktora Zacha. Ten se podíval do svých spisů a zarazil se. Odmítl však o klientech mluvit. Prý jí to musí vysvětlit pouze Martin. A tak zkusila lest na jednu ze sester. Poprosila půvabnou černovlásku, která ji dobře znala, aby směla navštívit paní Jankovou, protože Martin dnes nemůže přijít a požádal jí, aby se tam stavila a vyřídila vzkaz. Sestra nic netušila a svolila. Když vešli do pokoje, kde byla ubytovaná Martinova „matka“, Veronika na chvíli zaváhala, ale nechtěla, aby to sestra poznala. Na posteli ležela pohublá, ale přesto pohledná černo vlasá dívka. Ta Veroniku neznala a tak nechápala co jí chce. Veronika se to snažila zachránit a tak jí řekla, že potkala Martina a prý ji pozdravuje. Pak ukázala sestře, aby zase odešly. Na chodbě se jí zeptala proč tam ta dívka je? Sestra jí to sice říkat neměla, ale prozradila jí to. Paní Janková trpěla těžkou depresí a tak musela být hospitalizována, ale její manžel Martin za ní pravidelně chodí a moc jí pomáhá. Jak sestra řekla, asi se musí mít hodně rádi. Veronika jen zalapala po dechu. Poděkovala sestře a vyběhla ven.

I když měla schůzku s Martinem, tak na něj nečekala a šla domů. Celou cestu proplakala. Když přišla domů, hodila klíče na skříňku v předsíni, odkopla boty a zahodila bundu do kouta. Došla do kuchyně a vyndal z lednice láhev vína. Měla ji na odpoledne až Martin přijde. Očekávala příjemně strávené odpoledne a promilovanou noc. Teď se ale chtěla jen opít. Několikrát jí zvonil telefon, ale nebrala ho. Když zazvonil zvonek a následně se ozval klíč v zámku. Nedávno dala Martinovi klíč, aby mohl kdykoli za ní přijít. Teď tu byl. Říkal, jak o ní měl strach a chtěl ji obejmout. Veronika už měla v láhvi skoro na dně. Byla opilá. Hlava ji bolela jako stěp. Martin se

pokusil ji přeci jen políbit, ale ona mu dala svou dlaň před pusou. Tak jí políbil alespoň ruku. Ona se mu vysmekla. Myslel, že ho jen tak dráždí. Sice je opilá, ale třeba bude po chvíli dobývání povolnější. Martin myslel na sex. Veronika vůbec ne. Když jí začal hladit a jeho ruka sjížděla na její pevná ňadra, která se jejím zrychleným dýcháním ještě zvětšovala, což si on vysvětloval po svém, tak se zvedla a řekla, že musí na toaletu. Martin zažertoval, jestli není těhotná. Veronika zašla na záchod, pak do koupelny a pak ještě do kuchyně. Najednou si připadala jako ve snu. Jako by se na sebe jen dívala a nemohla ovládat co se stane. V kuchyni vzala velký nůž a schovala ho za zády. Pak se vydala zpátky do pokoje. Martin se připitoměle usmíval. Měl rozepnutou košili a říkal, jak se těší na ta její velká, nádherná prsíčka a tu její mušličku a... Náhle zdvihla nůž do výšky Martin stačil jen vytřeštit oči. Nic víc nestihl. Bodla. Bodla podruhé. Potřetí. A znova a znova. Podle lékařské zprávy bodla šestadvacetkrát. Pak omdlela a padla k zemi.

Probrala se až po několika hodinách. Když viděla tu hrůzu, okamžitě zavolala policii. Tvrdila, že si nic nepamatuje, prý je někdo přepadl. Jí praštil do hlavy a jejího přítele pobodal. Po pár minutách přijela policie a záchranka. Za dalších dvacet minut přijela kriminálka. Mezi těmi byli i ti dva co před chvílí koukali s doktorem Zachem přes sklo dveří.

Mezitím, co Veronika vzpomínala, se nadporučík Saxl a poručíkem Krejdlm usadili do křesel v kanceláři doktora Zacha. Shodou okolností se Petr Saxl s Miroslavem Zachem znali již několik let a byli to dobří přátelé.

„Mirku, vyslyšali jsme jí skoro celou noc a vlastně nám nic neřekla. Je možný že si to skutečně nepamatuje?“ zeptal se Saxl.

„Dokonce trpí utkvělou představou, že je někdo přepadl a ten někdo zabil Martina Janka,“ dodal Krejdl.

Doktor Zach jim podal právě uvařenou kávu na stolek a sám si přisedl.

„To, že si to nepamatuje samozřejmě možné je. Já osobně si myslím, že se jí to postupně vrátí, nicméně z odborného hlediska zastávám názor, že ve chvíli spáchání té vraždy, nebyla za své jednání odpovědná.“

„Chceš říct nepřičetná. Takže podle tebe nenese trestní odpovědnost?“ vyhrkl Saxl.

„Ale je naprosto jasné, že to spáchala,“ vložil se do hovoru opět Krejdl, „všechno mluví proti ní. Neporušený zámek, otisky na vražedné zbraní, ona sama byla celá od krve. Zabíla ho ona.“

„Ano, jistě máte pravdu. Asi to opravdu udělala. A možná se vám to bude připadat divné, ale z odborného hlediska se tomu ani nedivím.“

„Cože?“ téměř vykřikli oba policisté.

„Ano. Je to tak. Ona si myslela, že konečně zažije něco hezkého. Jenže měla prostě smůlu. Já sám si myslel, že je prakticky vyléčená. A mýlil jsem se. Nepočítal jsem s jedním faktorem. Totiž že jsou chlapy, který jsou prostě parchanti. A vona měla na parchanty smůlu. No a tak to tenhle odnes za všechny ty, co jí během života ublížili.“

„Ale ty tvrdíš, že ona za to nemohla?“ ujistil se Saxl.

„Já to tvrdím jako psychiatr,“ odpověděl doktor.

„Takže zůstane nepotrestaná?“

„Ne to si nemyslím. Ona už potrestaná byla.“

„Ale nebude odsouzená?“ přidal se Krejdl.

„To je pravděpodobné. Ale nebojte se. Už to neudělá.“

„Seš si tak jistej?“ řekl Saxl.

„Tak za prvé tady u nás si nějakou dobu pobude a myslím si, ne zrovna krátkou a za druhé, jí to teď bude pronásledovat celý život. Dost dlouho budou její myšlenky stále v kruhu a pořád se

budou vracet. Asi už nikdy nezažije něco hezkého. Ani nevím, jestli to má člověka těšit, že je tím potrestána, nebo ji má litovat.“

Konec

Kdo za tím vězí?

Pavel Mestek byl asi třicetiletý blondák s brýlčkami na nose, kterého by každý považoval minimálně za inženýra, nebo doktora. Ve skutečnosti to byl zpočátku drobný grázlík, který si vydělával různě. Nějaké krádeže, nějaké loupeže a přepadení, až se mu povedlo si poprvé vyzkoušet nájemnou vraždu. Teď už měl na kontě tři lidské životy a právě se chystal na další. Nebyl to sice žádný profík z filmů. Dalo by se říci spíše amatér, který na takové věci měl žaludek a také se uměl v určitých kruzích, tak zvaného podsvětí pochlubit. A tak se stalo, že jednoho dne dostal nabídku na schůzku v hotelu Opera s možností slušného výdělku. Přišel tam a měl se ptát po panu Danešovi. Oslovil číšníka a ten ho zavedl ke stolu, kde seděl mírně obtloustlý, nicméně elegantní muž. Jedno ho však na něm upoutalo. Pichlavé oči. Jeho pohled i když třeba žertoval byl stále chladný. V každém případě se dohodli. Mestek dostal obálku s fotografií a instruktážemi a hlavně malou zálohu.

Dnes se tedy poprvé vydal sledovat svou oběť. Seděl v bílém fordu na druhé straně ulice poblíž Staroměstského náměstí a sledoval vchod do starého, ale krásně zrenovovaného činžovního

domu. Z domu vychází elegantně oblečený člověk, jehož fotku má Mestek před sebou. Muž nasedá do stříbrné mazdy a odjíždí. Mestek vyráží za ním. Po chvíli ho však v hustém pražském provozu ztrácí. Zastavil s vozem u chodníku a vzteky bouchl do volantu. Potom otočil se skřípěním brzd svůj vůz a prudce odjel pryč.

Druhý den opět čekal před domem oběti. Včera mu to nevyšlo. Dnes to musí být lepší. Byl velice netrpělivý, neboť čekal od rána a už bylo skoro poledne, což kontroloval pohledem na pouliční hodiny. V tu chvíli vyšel muž z domu. Přestože má před domem zaparkovanou svou mazdu, odchází pěšky směrem k náměstí. Nejde však po hlavní, ale okamžitě na rohu odbočuje do jedné z úzkých uliček starého města. Mestek rychle vystupuje z vozu a vydává se za ním.

Spletí staropražských uliček se najednou ocitá před restaurací U Krále, kam muž vchází. Z papíru, který Mestek vytáhne z kapsy, si ověří, že je to restaurace, jíž je muž majitelem.

Další den opět čeká před jeho domem. Konečně muž vychází. Tentokrát přináší do svého vozu několik tašek, dává je do kufru a odjíždí. Jelikož je sobota, ulice jsou poměrně volné. Mestek jede za ním. Oba vozy vyjíždějí nejkratší cestou Letenským tunelem, přes pláň, dále přes Bílou horu ven z Prahy. Mestek nahlíží do papírů z obálky a jeho pohled směřuje na adresu chaty oběti. „Jo,“ odsouhlasí si nahlas svou úvahu a poněkud zvolní jízdu. Mezitím muž s mazdou ujíždí až zmizí v dálce. Sám pak přijíždí do Řevničova. Na náměstí vidí hotel. Je to malý jednopatrový dům s restaurací, ale nabízí ubytování. Na chvíli před ním zastaví, ale pak se vydá dál. Na kraji městečka odbočí na lesní cestu. Podívá se do svých poznámek a vystoupí z vozu. Dál se vydá pěšky po lesní cestě. Po chvíli dojde k rozcestí. Odbočí napravo po pěšině a dojde k okraji lesa. Sotva z něj vyjde, uvidí krásnou paseku a na ní ještě krásnější dřevěnou, ale honosnou chatu. Před chatou parkuje stříbrná mazda a muž, kterého sleduje právě vynáší tašky z vozu do otevřených dveří chaty.

Pavel se rozhlíží, odkud by bylo nejlepší ho sledovat. Vidí, že když lesem obejde chatu obloukem, tak z druhé strany je mírný val a hustší křoví. Navíc to není dál než dvacet metrů. Na tu vzdálenost by mohl i střílet. Zajde tedy do lesa, aby to obešel. Ve chvíli, kdy se vynoří na druhé straně, zarazí se. Než obešel chatu, přijel druhý vůz. Malý červený ford Ká. V tu chvíli si Pavel řekne, že může klidně pokračovat zítra. Chce splnit úkol a sledovaný objekt zabít, ale nechce u toho svědky. Ani nechce zabít někoho dalšího. Ne, že by byl takový lidumil, ale za nikoho dalšího zapláceno nedostane, tak proč si to dělat složitější. Vrátil se sem ráno a pak se uvidí. Ne nadarmo se říká ráno moudřejší večera. A tak odchází k vozu a vrací se do městečka k hotelu. Tam si pronajímá pokoj. Omlouvá se za to, že nemá u sebe doklady a představuje se jako Petr Pavlas. Na otázku jak dlouho se zdrží, odpoví neurčitě. Líbí se mu tento kraj a možná několik dní pobude. Jak přijde do pokoje, padne na postel a chvíli se dívá nepřítomně do stropu. Pak vstane a jde se osprchovat.

Večer se ještě jednou objevuje na mýtině u chaty. Vidí, že oba vozy jsou stále na místě. Potichu se přiblíží k chatě. Přes okno vidí, jak se muž s neznámou, ale krásnou blondýnkou milují. Chvíli na ně uhranutě zírá a pak odejde.

Ráno se Pavel Mestek opět objevuje u chaty. Ford je již pryč, mazda stojí na svém místě. Jenže chata je zavřená, i okenice jsou na zámek. Mestek si najde vhodný úkryt pro pozorování chaty a tam se usazuje. Má sebou i batoh s jídlem a pitím. Vytahuje z něj láhev coly a napije se. Potom ji

zase schová a vytáhne pistoli. Vytáhne zásobník a překontroluje, zda je v pořádku a nabitá. Potom si ji zastrčí do náprsní kapsy.

Po určité době, Mestek už neví jak by si sednul, všechno ho bolí, se k chatě přiřítí terénní vůz. Vystupují z něj tři muži v dobré náladě. Jeden z nich je muž, kterého má Mestek zabít. Ten jde odemknout chatu, zatímco ostatní dva vykládají věci z vozu. Postupně vyndají několik láhví tvrdého alkoholu, dvě basy pív, nějakou sportovní tašku a pak ještě něco. Mestek úplně vykulí oči. To co z auta tahají je totiž zastřelená srna. Nakonec uvidí i loveckou pušku, kterou ji zastřelili.

Je jasné, že dnes svůj úkol opět nesplní: ti tři se chystají péct ulovenou srnu a také to náležitě zapít. To není vhodný okamžik pro vraždu. Navíc jsou všichni ozbrojeni a kdyby teď vystřelil, stane se sám okamžitě lovnou zvěří. Po tom teda určitě netouží. A tak se vydal opět do hotelu, aby zkusil štěstí zase zítra.

Třetí den přichází Pavel Mestek opět na známé místo kolem desáté. Terénní automobil právě odjíždí a muž, kterého má zabít je konečně sám. Chvíli ho sleduje. Po chvíli vidí, jak telefonuje. Náhle dostanou věci velice rychlý spád. Muž totiž, zamyká chatu a aniž by zamykal okenice, což by byla příležitost pro Mesteka, sedá do mazdy a odjíždí.

Mestek neví co se stalo a tak ještě čeká. Když se však muž ani k večeru nevrací, tak odjíždí do hotýlku. Tam chvíli leží na posteli a pak se náhle rozhodne odjet. Recepční se ho ptá, jestli chce opravdu odjet na noc, ale Mestek je rozhodnut.

Sedne do auta a vydá se ještě jednou k chatě. Všude tma a prázdno. Odjíždí do Prahy. Mazda stojí zaparkovaná před domem muže, kterého sleduje. Přesto se Mestek ještě vydává k restauraci U krále. Vchází dovnitř a u jednoho stolu ho vidí ve společnosti ještě několika dobře oblečených mužů. Mestek se na chvíli posadí a objedná si pivo. Číšník ho obslouží, Mestek zaplatí, napije se, ještě jednou se rozhlédne po lokále a odejde. Pak si sedne do svého forda a čeká. Kolem půlnoci z restaurace odchází sledovaný muž. Zamíří do jedné z uliček, tak jak Mestek očekával. Sám chvíli počká a pak se za ním vydá. Je po dešti, na zemi jsou kaluže. Mestek si dává pozor, aby do nějaké nešlápl a neupozornil tak na sebe. Vidí, že muž, který mizí za rohem telefonuje. Mestek si strká ruku do náprsní kapsy, kde nahmatá zbraň. Tep se mu zvyšuje a nervozita stoupá. Ví kudy půjdou a ví, že teď za tmy v té malé, tmavé uličce, kousek od i v noci hlučného, Staromáku, je jeho šance. Tady ho zabije. Vždyť ho nezná, je mu lhostejný. Nějaký prachatý frajírek, který si jen užívá. Ženský, chlast, pytláčení, terénní autáky. Je mu odporný, tak proč by ho měl litovat. Je rozhodnut. S pistolí připravenou v ruce se tiše vyhoupne za roh, když v tom se ozve výstřel. Možná by ho na náměstí nikdo nepostřehl, ale Mestek ho slyšel zcela jasně. Jenže z jeho pistole nebyl. Tu měl sice v ruce, ale byl si jistý, že spoušť nezmáčkne. Ten výstřel musel přijít od jinud. V uličce je sice tma, ale zhroucenou postavu muže na zemi je jasně vidět. Je to ten muž, kterého sledoval. Jinak je ulička prázdná. Podívá se pořádně na postavu ležící v kaluži. Mírně ho dokonce nadzdvihne. Jeho nehybné vytřeštěné oči hovoří jasně. Je mrtvý. Mestek upustí mrtvého, který žuchne zpátky do kaluže, poplašeně se rozhlédne na obě strany, jako by nevěděl kudy má uličku co nejrychleji opustit. Pak si vybere směr zpět k restauraci a utíká ke svému vozu. Rychle nasedne a odjíždí pryč.

Na místo vraždy přijíždí nadporučík Saxl s poručíkem Krejdlm, technikem a doktorem. Místo činu je obeháno páskou s nápisem Policie – vstup zakázán. Obhlížejí oběť i místo činu. Od

místního policisty v uniformě se dozvídají, že policii zavolal důchodce, který bydlí tady v ulici. Zaslechl výstřel a pak viděl odtud utíkat nějakého muže. Vyššího blondáka sportovní postavy. Víc neví, protože byla tma, jen to, že utíkal směrem k Železné ulici.

Saxl s Krejdlm sedí v kanceláři náčelníka majora Hajnuka. Stručně popisují co zatím mají k případu. V kapse oběti byli i její doklady, takže znají totožnost mrtvého. Jmenoval se Martin Frejman. Vědí také, že je spolujednatel restaurace U krále, která je poblíž místa vraždy a odkud zavražděný právě odešel. Tím pádem také znají celkem přesný čas, kdy k činu došlo.

Krejdl hlásí další zajímavé údaje o oběti. Restauraci původně vlastnili tři společníci. Jeden z nich byl ale před měsícem a půl zavražděn v Německu. Nikdo jeho smrt tehdy nespojoval s jeho společníky, neboť jeho vraha při přestřelce zabili. Takže se od něj ani nic nemohli dozvědět. Navíc německý spoluvlastník měl plno podílů i v Německu a tam mu také někdo vyhrožoval. V době Frejmanovi vraždy, poslední z nich seděl v restauraci a má na to kupu svědků.

Pavel Mestek vešel do hotelu Opera, kde měl dohodnutou schůzku s panem Danešem, který si ho na tu práci objednal. Ujistí ho, že je vše v naprostém pořádku a jako důkaz mu nechá na stole ležet výtisk bulvárního deníku, kde je fotka místa činu s náležitými bombastickými nadpisy „Zavražděný podnikatel uprostřed města,..“ Daneš pokývne hlavou a přistrčí Mestekovi obálku. Ten ji shrábne ze stolu a odejde. Daneš zvedne telefon a někomu volá.

Saxl s Krejdlm sedí v kanceláři. Saxl si dělá poznámky do bloku, zatím co Krejdl mu s pomocí svého zápisníku sděluje co se již podařilo zjistit k případu zavražděného podnikatele. : Jeho manželka tvrdí, že v sobotu dopoledne odjel na chatu. Tu mají nedaleko Rakovníka. Vrátil se v pondělí po poledni. Potom , asi ve čtrnáct hodin odjel a vrátil se v šestnáct. Kolem osmnácté hodiny odešel znovu. Tentokrát řekl, že jde do podniku. Tak prý říkal té restauraci u Krále, jejímž byl spolujednatel. A už se nevrátil. “ Saxl pokračuje: “Jo, tam přichází kolem osmnácti třiceti, jak tvrdí jeho společníci a odchází o půlnoci. A zhruba za deset minut ho někdo zastřelil. Co lidi v baráku?“ Krejdl otočí list v notesu a říká: “O něm mi toho moc neřekli. S nikým se moc nebavil, jako by všichni byli pod jeho úroveň, ale zajímavosti mi povídali o jeho manželce.“ Saxl natáhl nohy a vyzval Krejdla aby povídal. Ten mu pověděl o známosti manželky zavražděného. Jistý Jaroslav Toman, bydlící ve stejném domě o patro výš. Sám je také údajně podnikatel, i když nikdo v domě neví v čem podniká, peněz má zřejmě dost. Přitom ho často viděli i v přítomnosti Frejmana. To nakonec potvrzují i v té restauraci. Prý se tam často bavili společně. Ale ten večer tam nebyl.

Zvoní telefon. Saxl ho zvedne a po chvíli řekne, ať jí pošlou nahoru. “Hádej kdo nás přišel navštívit“ otočí se na Krejdla. Ten se dá podat. “Frejmanova milenka!“ Krejdl neskrývá překvapení. V kanceláři přivítají nádhernou blondýnku, jak vystřiženou z módních časopisů. Upnuté džíny zvýrazňují krásný malý zadeček a tričko společně s malou džínovou vestičkou jen dotvářejí nádherná pevná prsa. Blondýnka se představuje jako Beáta a hovoří slovensky. Vypráví jim o tom, že ještě v sobotu byli s Frejmanem na chatě, nedaleko Rakovníka. Z jeho vraždy jednoznačně obviňuje jeho manželku. Nejprve, při vzpomínce na svého milence pobrekává, ale když dojde na označení možného viníka, na pláč zapomene a v jejích očích je jen vztek.

Vzteky bez sebe je i Mestek. V obálce totiž nenašel slibovaného půl miliónu, ale pouze padesát tisíc. U toho byl lístek. „Za mlčení to stačí!“, Možná vědí, že on tu vraždu sám neudělal, ale jeho úkol byl zlikvidovat Frejmana a ten byl zlikvidován. Rozhodl se kontaktovat Daneše, i když součástí jejich dohody to měl zakázané. Také když Daneš zjistil, kdo volá začal zuřit také. Dohodli si tedy schůzku na náplavce, kousek botelu Albatros, ale znovu mu bylo připomenuto, už žádný další kontakt. Pokud bude třeba dá vědět Daneš.

Saxl s Krejdlm přijíždějí do Řevničova, a přes náměstí kolem hotelu pokračují až na kraj městečka, aby po chvíli dojeli až k Frejmanově chatě. Tam zastavují svůj služební vůz. Když se Krejdl protahuje, po vystoupení z vozu, poznamená: “Ty vole Petře. Rozhlídni se schválně a řekni mi, že kdyby si ho chtěl sejmout. Tak nenajdeš lepší místo než tady. Proč by si riskoval v centru Prahy, Když tady kolem chaty je jenom les, rány z pistole si tady nikdo ani nevšimne a mrtvolu by jsme našli až bůhví kdy?” Saxl se zamyslel a během rozhlížení se po okolí chaty mlčky pokyvoval hlavou. Potom dal kolegovi zapravdu.

“No fakt, že jo. A co když to tak mělo bejt?”

“Co jako?”

“No, co když se to mělo odehrát právě tady ale z nějakého důvodu to nevyšlo.“ Dedukoval Saxl.

“To je docela možný. Chce to se tady porozhlídnout.“ Dodal Krejdl, s čímž jeho kolega mohl jen souhlasit.

Začali procházet a prohledávat nejen blízké, ale i vzdálenější okolí chaty a narazili na několik maličkostí, které jen potvrzovali, že se v každém případě, ať už z jakéhoko-li důvodu, někdo kolem té chaty pohyboval a nebylo to tak dávno. Saxl vzal telefon a zavolal technika, aby přijel za nimi a zajistil stopy. Mezitím si je společně zhodnotili. Zapálili si cigarety a začli to dávat dohromady. Saxl si povšiml dvou vyležených míst ve vzdálenosti asi dvaceti metrů od místa, kde teď parkovali, Krejdl upozornil též na vyšlapanou cestičku směrem zpátky k městu. Protože bylo jasné, že technik dorazí nejdřív za hodinu, rozhodli se vydat po té cestičce vyšlapané v trávě. Cestou říkal Krejdl: “Hele, je jasný, že tudy někdo nedávno šel a to ne jednou, protože je to stále viditelný. Přitom není to vyšlapaný tak, jako by to někdo běžně používal, no a do třetice osazenstvo téhle chaty sem jezdilo zásadně autama. Což je vidět i před chatou. Je to tam rozježděný jak na autodromu.“

Postupně došli k širší polní cestě, ze které už bylo vidět domy Řevničova. U cesty byl malý plácek, kde zřejmě nechávali stát auta houbaři. Mohl ho zde mít i ten, který tu sledoval Frejmana. “Možná by se pak moh technik podívat i sem, i když je to tu vyježděný taky hezky.“ Poznamenal Saxl.

“Co dál?” položil řečnickou otázku Krejdl, neboť už měl připravenou teorii a hned ji vyslovil: “Takže pokud je naše hypotéza správná a někdo Frejmana sledoval a chtěl zabít tady, tak tady na tom místě mohl mít svůj vůz. Tady do něj nasedl a odjel. Proč ho ale nezabil tady?”

“Třeba proto, že mu do toho někdo vlez. Dejme tomu, že chtěl zabít jeho, ale ne před svědkem a ani zabít někoho dalšího.“

“V tom případě nesedí to co nám říkala ta bloncka. protože, kdyby byla vrahem jeho žena, tak by je klidně sejmula voba. A tady.

„Jo to jsem ti chtěl říct. Toho Tomana, co spí s Frejmanovou....,“

„No co je s nim?”

„Představ si, že ho maj rozpracovanýho kluci z organizovanýho zločinu. Ten by ho klidně sejmul. Prej to vypadá, že už má na svědomí nějakýho podnikatele z Ústí.“

„To si taky mohl říct dřív..“

„Sorry. Já sem si na to vzpoměl teď. Jinak bych ti to řekl až se vrátíme do kanclu. Mám to tam na stole..“

„Hele zastav tady.“ Promluvil Krejdl, když projížděli na náměstí kolem hotelu. „Podle toho co víme, tak tady Frejman strávil tři dny. Ten kdo ho tam pozoroval by mohl přes noc přespat v hotelu, který je poblíž. Přeci tam nestrávil tři dny a tři noci.“ Saxl ho opravil: „Noci to byly dvě, ale jinak máš možná pravdu. Alespoň já bych to tak udělal. Jdem!“ V hotelu se od recepčního a následně prohlédnutím záznamů v knize hostů dozvěděli, že v dnech, o které jim šlo se tu skutečně ubytoval člověk jménem Petr Pavlas. Ubytoval se v sobotu, kdy také Frejman přijel na chatu, a odjel taktéž ve stejný den. Když na to jméno narazili, tak si na něj recepční vzpomněl. Ubytoval se tehdy navečer. Do té doby ho tu nikdo neviděl. Pobyl tu necelé tři dny a zase navečer odjel. „Ještě jsem se ho tehdy ptal, jestli chce opravdu odjet na noc.“

„Jak vypadal?..“

„No takovej blondák, sportovní postava, ale spíš bych řek takovej inženýrek, víte připadal mi tak. Věk tak kolem pětatřiceti.“

„Tak to je docela zajímavá stopa“ Zhodnotil Saxl, když už zase seděli v autě.

„Jo, ale tím nám zase odpadá ten Toman. Ten vypadá jinak. Jo a to jméno je určitě falešný, protože neměl doklady.“ Připomněl Krejdl.

„Jo. A co auto?“

„To jsem zapomněl. Počkej.“ Krejdl vystoupil z auta a vrátil se do hotelu. Za chvíli se vrátil. „Tak prej měl bílýho favorita. Značku neví. Ale neparkoval s ním před hotelem, ale o ulici vedle.“

„Jak to teda vědí?“

„Jedem štangast ho viděl jedno ráno.“

„Tak jedem. Směr Praha.“

Během jízdy Petrovi zazvonil telefon. Petr se podíval na display. Radka.

„Ahoj. Co bys ráda?“

Pepa slyšel jen Petra, ale i z jeho odpovědí bylo jasné o čem mluví.

„Miláčku, jak to tak vidím, tak asi dneska nepřijdu vůbec. Máme novou stopu, ale musíme toho ještě hodně prověřit.“

Chvíli se odmlčel.

„Jo. Našli jsme s Pepou fakt dobrou stopu. Zapsal se nám v recepci jednoho hotelu. Sice pod falešným jménem, ale máme popis.“

Zase něco povídala ona.

„No, jistej. Jistej si můžu bejt až to bude uzavřený. Hele zatím pa. Já ti ještě brnknu. Líbám tě.“

„Ty vole, vy jste nák postoupili, ne?“ Poznamenal Krejdl.

„Jak to myslíš?“

„No, pa, pa, pa, Miláčku. To vypadá na vážno.“ Usmíval se Pepa.

„No ty seš nákej chytrej hele, ne. Nejseš ty policajt, vole? Usmál se i Petr.

„Jo to sem. Tak se koukej přiznat, nebo uklouzneš v koupelně.“

„Nojo. Usvědčils mě. Už to tak vypadá. A docela nám to klape - já policajt, vona psychologka.“

„No tak se jí vždycky zeptej, kdo zabíjel, aby jsme ho nemuseli tak složitě hledat. Dělá taky posudky?“

„Jo dělá.“

„Tak to by nám mohla pomoc.“

„Jo to už mě napadlo. Taky jsme vo tom mluvili.“

„Máte naklusat ke starýmu.,, Oznamí jen tak mezi dveřmi kudrnatá, dlouhovlasá, usměvavá hlava patřící náčelníkově sekretářce Petře.

Jakmile vkročí Saxl s Krejdlm do náčelníkovi kanceláře, spustí major Hajnuk, který měl před chvílí rozhovor z vyšších míst.

„Tak co pro mě máte sakra chlapi. Už vám to trvá pěkně dlouho. Nepřál bych vás slyšet teďka ten rozhovor kterej sem měl s ředitelem. a to ne s našim, ale z prezidia. Toho zjebal prej přímo ministr. Takže si dovedete představit, jak byl vytočenej. Tak co máte něco.,,

„No. Máme popis toho chlapa, máme jeho psychologickéj portrét, máme...,, Začal pomalu Saxl, ale major ho rázně přerušil : „...hovno máte. Co mi to tady vyjmenováváš. To já všechno vim. Ale kde máte vraha. Koukejte něco dělat, ať jsou výsledky. Vy víte, že jsem dobrák, ale jak mě začnou zhora tepat, tak si mě nepřejte. já na to nejsem zvědavej, aby si na mě někdo vylejval zlost.

„Pane majore a co se stalo, že se do toho vložilo prezidium.,, Zeptal se Saxl téměř předpisově. Dokonce si přitom i vzpřímil do pozoru.,,

To na náčelníka zapůsobilo. V tu chvíli, jako by to z něj všechno spadlo. „Ále, vykašli se na toho majora a sedněte si. Všichni si sedli ke stolu a náčelník pokračoval.,, „ňákej dobrák, novinář, vyšťoural souvislost mezi tím našim mrtvym a tím v Německu. A ptal se na to přímo ministra. Takže si to dovedeš představit.,,

Saxl s Krejdlm v restauraci. Krejdl se o něčem baví s výčepním a pak se vrátí ke stolu, kde sedí jeho kolega. „Hele viděl si kdo se nám vrátil z dovolený na Borech?.,, zeptal se Pepa, když dosedl a napil se piva.

„Jo. Všim jsem si. Lopata. Támhle sedí. Hned jak jsme přišli tak nás na dálku zdravil.,, Petr hlavou ukázal do rohu, kde seděl zarostlý chlap jak hora, s rukama jako lopaty, který jakoby slyšel, že o něm hovoří, s pivem u úst pokýval úslužně směrem k nim.

„Takže už tady všichni ví co jsme zač.,, Zasmál se Krejdl.

„To jo. Ale voni by se to stejně dozvěděli vod někoho jinýho.,,

„To máš pravdu, jako minule, když se výčepek postavil doprostřed místnosti a s rukama plných piv a povídal: Tak komu já to pivo dám. Támhle u toho stolu seděj měšťáci, támhle místňáci z Benediktský, á tady páni z kriminálky. Tak ty si musím předcházet nejvíc. A postavil püllitry před nás.,,

„To jo.,,

„Co je s tebou?.,,

„Ále. Sere mě ten případ. My víme skoro přesně co dělal Frejman několik dní před smrtí. víme přesně kdy ho zabili a pořád nevíme kdo. a to máme i popis toho chlapa.,,

„A víš že máš pravdu. Teď mě něco napadlo. Ten chlap ho sledoval tři dny na chatě. Pak ho zabil kousek od domova. Ale von ho přeci musel sledovat i tady. Ne? třeba si ho mohla všimnout nějaká hlídka místňáků.,,

„Nebo někdo v ulici. To už jsme zkoušeli.,,

„Ale přeci jenom. Já zejtra ještě něco zkusim. Třeba se na nás usměje štěstí., A přituknul svým pulitrem o Saxlův, který stál na stole.

Druhý den však bylo vše jinak. Saxla vzbudil zvonek. Když se dostal ke dveřím a otevřel vtrhl dovnitř Pepa. Saxl jen stačil přivřít dveře do ložnice, kde ležela nahá Radka.

„Co se děje? Hoří?„

„No to sice ne, ale dělej. Oblíkej se. Z Vltavy vylovili mrtváčka.,,

„No to snad není poprvé, ne?„

„No to sice ne, ale tenhle má díru v hlavě a navíc odpovídá popisu toho nájemného vraha, kterej nejspíš sejmul Frejmana.,, vychrlil ze sebe Pepa.

„A kurva...., Ulevil si Saxl a okamžitě zaplul do ložnice. Během několika vteřin byl oblečený v předsíni. Zastrčil si pistoli do pouzdra a hodil na sebe sako.

„Tak mažem, než to začnou vyšetřovat novináři.,,

„Mám strach, že už tam jsou. Zřejmě jim zase nějaká dobrá duše dala echo.,,

Krejdl vrazí do náčelníkovi kanceláře, ve chvíli, kdy si major Hajnuk s nadporučíkem Saxlem prohlíží fotky z nálezů zastřeleného Mesteka, pohřbeného ve Vltavě, přičemž pozorně poslouchá zprávu o celém případě a návrh dalšího postupu.

Pepa sám drží v ruce fotografii: „ Já tě všude hledám. Máme toho Dareše. Už vím kdo to je.“ Náčelník se zlobí: „Sakra Krejdle! Vy sem vrazíte jak do chlíva,kurňa! Jak si to představujete, krcinál!“

„Omlouvám se pane majore...“

„Na toho majora se vykašli, ale příště zaklep. Jasný?„ „Rozpřáhne ruce. „ A teď se pochlub Pepčo.“ Změnil tón náčelník. Krejdl oba informuje o informaci od číšníka z hotelu Opera, který poznal podle fotky Mesteka, a poznal také podle fotek člověka, který se u nic v restauraci v poslední době několikrát setkali. Údajně se ten člověk jmenuje Dareš, což je ale ve skutečnosti Aleš Damek. Spolumajitel restaurace U krále „Takže by jsme si pro něj sjeli, ne?“

A co je ještě důležitější....,

„Co může bejt v tuhle chvíli důležitější.,,

„Tomana, toho milence Frejmanový. Kluci z ÚOOZ nám eště dneska dodaj jeho telefonní rozhovory. Maj ho napíchnutýho. Už teď je jasný, že několikrát volal jak Mestekovi, tak Damkovi.,,

Služební oktávka zastavila před restaurací U krále a z ní vystoupili Saxl s Krejdlem. Vystoupili z vozu a vešli do restaurace. Krejdl si přisedl k baru, zatím co se Saxl pomalým krokem procházel po lokále a pozoroval sedící hosty, jestli mezi nimi není Damek. Když ho nikde neviděl, vrátil se ke Krejdlovi a ten oslovil číšníka. „Je tu pan Damek. My bychom s ním potřebovali mluvit.“ číšník jim odpověděl, že není, ale má každou chvíli přijít a nabídl jim něco k pití. Dali si tonic. V tom vešel Damek. Číšník ho na dálku informoval, o pánech, kteří tu na něj čekají. Damek na okamžik ztuhl a pak se otočil a vyběhl ven. Saxl s Krejdlem za ním. Číšník se za nimi jen nechápavě podíval. Damek se snažil přeběhnout ulici, když z po za rohu vyjelo auto. Nabralo ho tak, že přepadl přes jeho blatník. Saxl s Krejdlem k němu doběhli. Jeho tělo leželo částečně na silnici, ale hlavu měl na obrubníku. Pod ní se začínala tvořit kaluž krve. „Ta svině...., Nic víc už neřekl. Krejdl okamžitě zavolal operačnímu. Na chodníku se začal shromažďovat dav čumilů a z dálky je slyšet houkání sanitky.

U náčelníka, který se dost rozčiluje, vypráví Saxl s Krejdlm , že Damek už jim nic nepoví., ale na druhou stranu zjistili od kolegů z organizovaného zločinu, že v poslední době byly časté telefonáty Tomana, kterého už dlouho sledují a odposlouchávají právě s Damkem a ten zase volal Mestekovi. Zdá se, že je to všechno propojené.

„Takže Mesteka si najal Damek, aby tak nějak preventivně nechal zabít Frejmana.“ Dává vše dohromady major.

„No a ještě před tím stejným způsobem nechal zlikvidovat Krantze. Jenže jeho vraha zabili v Německu krátce po vraždě, když šli ještě po horký stopě a on se nechtěl vzdát. Po krátké přestřelce už nepromluvil.“ doplnil ho Saxl.

„A ten Mestek, teda skutečně nevráždil? Co s nima měl vůbec společnýho?“

Pavel Mestek byl nájemný vrah, v podsvětí se mu říkalo inženýr. Měl prý dokonce vystudovaných pár semestrů vysoké a navíc jeho vizáž vypadala velice věrohodně. Chodil dobře oblečený, brýlky se zlatými obroučkami. Do toho by to nikdo neřekl. Jenže pár lidí už na svědomí měl, ale tentokrát se z jeho pistole se nestřílelo. To potvrdila expertiza. Nicméně stejně byl zabit.,,

„A nebo právě proto.,, dodal náčelník, pak krátce nahlédne do spisu, přelétne ho očima a pak je vyzve, aby řekli co bude dál. Krejdl vzpomene Tomana, a zároveň z desek vytahuje nějaké fotky. Podává je náčelníkovi a mluví dál. Nechali jsem sledovat dům, kde Frejmanovi bydlí a kde bydlí také milenec Frejmanové, Toman. Zjistili jsme, že má živnostňák na obchod, ale nic v podstatě nedělá. Dál jsme zjistili, že těch ženských má víc, ale tady moh cejtit prachy. Ale hlavně podle toho s kým se scházel za lidi, už víme, že nejede jenom v tomhle. Což nám nakonec potvrdili kolegové z organizovaného.“

„A co je to za lidi?“ Zeptal se náčelník.

Krejdl ho informuje, že se jedná o skupinu lidí, napojenou na podnikatelské aktivity pana Pernycha, která má na svědomí od krádeží, loupeží, vydírání a přepadení až po únosy a vraždy.

„Co s ním budeme dělat?“

„V tuhle chvíli nic.“ Odpověděl Saxl. „Musíme čekat.“ Kluci z ÚOOZ je mají rozpracovaný, a kdybychom jim teď Tomana sebrali, tak jim to rozhodíme jak domino.“

Saxl s Krejdlm seděli v kanceláři. Saxl psal nějakou zprávu na počítači a Krejdl něco hledal v papírech. V tom zazvonil Saxlovi mobil.

„Slyším“ ozval se. během telefonu se podíval na hodinky a pak zavěsil. Krejdl na něj napjatě zíral. : „Tak co?“

„Teď mi volal Hany z ÚOOZ. Za půl hodiny je BORORO. A pak si pudem pro Tomana. Celá akce by měla vypuknout ve 13 hodin. Nás do toho přibrali, protože potřebujeme Tomana k dodělání toho našeho případu a až s ním budeme hotový, tak jim ho předáme.

„No tak sláva. Tak jedem. Hele, ale bereme je voba, ne?“

„Jak voba?“

„No jeho i Frejmanovou.“

„No tu si vyzvednem taky. Třeba budou na jednom místě.

„Nebyli.

Ve chvíli, kdy společně se zásahovou jednotkou vyrazili dveře Tomanova bytu, měl překvapený Toman právě u ucha telefon. Ten mu vypadl z ruky, ale jinak se na žádný odpor nezmohl. Bytem se nesly výkřiky zasahujících policistů. Saxl přiskočil k telefonu a podíval se na display. „Haló!,, V telefonu klaplo. Ten na druhém konci zavěsil. „Komu si volal!,, Zařval Krejdl na Tomana.,, „ale Saxl ho pohybem ruky uklidnil. V telefonu si zkontroloval posledně volaného a na display se mu ukázalo „Elsa.,,

„Kdo je Elsa?,, Zeptal se Saxl.

„Odmítám vypovídat.,, odpověděl již spoutaný Toman.

„No neboj my si to zjistíme.,,

„Vo tom pochybuju je to přezdívka, kterou zná jenom pár lidí.,,

„Si myslíš jak seš chytřej co? Já vim, že máš známý různý lidi, včetně právníků, ale to komu si volal zase není tak těžký zjistit.,, řekl Saxl a nechal si zobrazit číslo. Zkusil ho vytočit, ale nikdo ho nezvedal.,,

Toman se jen posměšně ušklíbl.

Z chodby přiběhl policista v zásahové kombinéze. Frejmanová není doma.,,

„Do prdele, vždyť jí sledujete, jak mohla zmizet.,, Vykřikl Saxl a jeho pohled sjel opět na Tomana. Ten se znovu, i když méně okázale ušklíbl.,,

„No jasně.,, Zamyslel se Saxl „Jak se jmenuje Frejmanová.,,

„Myslim, že Helena.,, Odpověděl mu Krejdl.,,

„Už to mám. Helena, Helča, Elča, a nakonec Elsa. Zřejmě to je lvice, co?.,,

„To nic nedokazuje.,, Usmál se jízlivě Toman.

„Okamžitě ať daj všem jméno, popis a zjistěte čím jezdí.,,

Krejdl odběhl.

Saxl s Krejdlem v autě. Krejdl svého kolegu informuje, že auto Frejmana i Tomana jsou před domem. Auto Frejmanové je ve dvoře. Oba jsou nervózní a čekají na jednotlivá hlášení z operačního. Když v tom jim hlásí. Na Bílý hoře právě projel skoro dvoustovkou zlatý opel Tygra. SPZ AHC 12 12. Řídila ho žena odpovídající popisu, ale zatím se jí nepodařilo zastavit.

„Ta značka mi něco říká.,,

„Jo.,, Krejdl si zkontroloval v zápisníku a upřesnil: „Ty vole. To je bomba. Víš cí je to auto?.,,

„No tak dělej.,,

„To je Damka.,,

„Okamžitě ho musejí zastavit. Pošlete jim tam posily.,, Oznamil Saxl do vysílačky a okamžitě se rozjeli.

Opel Tygra se řítí téměř dvoustovkou výpadovkou na Karlovy Vary. Ve chvíli kdy vidí v zrcátku policejní vůz a slyší sirény, prudce odbočí na sjezdu, ale vůz jí vyjede ze silnice a bokem nabourá do svodidel, to ho roztočí a přelítne silnici na druhou stranu, kde spadne bokem do škarpy. Několik policejních vozů okamžitě uzavírá prostor kolem nehody a hlásí vysílačkou, že sledovaný vůz již nepokračuje v jízdě. Zjišťují, že Frejmanová, kromě několika oděrek je v pořádku.

Přijíždí i Saxl s Krejdlem, současně se záchrankou. Frejmanová však vyžaduje ošetření a rentgen, Takže ji Krejdl doprovází do sanitky a opět obě auta odjíždějí.

„Tak pane Tomane, co nám řeknete k smrti manžela vaší milenky, pana Frejmana?“ zeptal se Saxl

„Co bych vám k tomu měl říct? Někdo ho zabil. Já o tom nic nevím“

„Znal jste pana Mesteka?“ pokračoval saxl.

„To jméno mi nic neříká.“

„Dobře. A co pana Daneše, nebo Damka?“

„No, Damka znám. Jasně. A co?“

„Ano, bodejď by jste ho neznal. Několikrát jste s ním seděl, společně s Frejmanem U krále.“

„Jo to je pravda. A co má bejt?“

Během výslechu přijde Krejdl a podá Saxlovi papírek se zprávou. Saxl si ho přečte, trochu se usměje a zeptá se: „tak pane Tomane? Tady se dozvídám, že není úplně pravda, že by jste neznal Pavla Mesteka? Kdo seznámil Mesteka s Damkem?“

„Nojo. Tak jo. Mesteka jsem znal, ale jenom povrchně. Nebyl to žádněj známej. Jeden můj kámoš mi ho doporučil. Tak jsem ho zase já doporučil Damkovi.“

„Za jakým účelem?“

„No tak jo. Damek chtěl po něm nějakou práci.“

„Jakou?“

„No tak to snad už víte, ne? Prostě si chtěl najmout vraha, ale já s tím nemám nic společnýho. Já mu jenom řekl, že tenhle člověk to dělá. Nic víc. Víc o tom nevím a nechci vědět.“

„Já myslím, že o tom víc víte,“ poznamenal Krejdl.

„No dobrá. Ano vím. Tak já vám to řeknu. Věděl jsem o tom. Damek najal vraha. Mesteka. Ten zabil Frejmana. Svým způsobem mi to vyhovovalo, protože, jak víte, chodím s jeho ženou, ale já s tím nic společnýho nemám. A sám jsem rád. Nakonec jsou všichni mrtvý, pokud vím, tak co ještě chcete vyšetřovat?“

„Třeba to, kdo skutečně zabil Frejmana?“

„Cože? No přece Mestek, ne?“

A jak to víte?“

„No to já nevím, ale je to snad jasný, ne?“

„No, to možná vám, ale nám ne,“ odpověděl Saxl, „ono se totiž prokázalo, že Mestek nevraždil, tedy alespoň v tomto případě.. Prostě z jeho pistole se nestřílelo. Jenže u vás v bytě se našla zbraň, z níž, podle našich expertů, vyšla ta smrtící rána. Jak nám to vysvětlíte?“

„Víte co? Zeptejte se Elsy, tedy paní Frejmanový. Ta mi dosvědčí, že já v tom nejedu.“

Tomanův výslech pokračoval další den. To už kriminalisté věděli, že paní Frejmanová Tomana potopila a všechno na něj svedla. Ve chvíli kdy mu to řekli, se konečně zlomil. Jeho vztek byl pro kriminalisty přínosem. Konečně začal zpívat.

Původně byli tři spolujatelé restaurace U krále, ale co bylo důležitější, také velkých pozemků v severních Čechách. Damek měl vztah s Frejmanovou a rozhodli se ovládnout majetek, ale v té době poznal i Tomana. Toman byl podnikatel, který měl ještě víc peněz než Damek, a přitom neměl žádné závazky. Původně chtěl majetek ovládnout Damek s Frejmanovou, ale když se Frejmanová seznámila s Tomanem, rozhodla se zlikvidovat všechny, kdo jí stáli v cestě. No a ve chvíli, kdy se dostala k výslechu, tak samozřejmě všechno hodila na Tomana.

Když došlo k soudu, tak jediný důkaz proti Frejmanové byla výpověď Tomana. Sám byl obviněn z vraždy Mesteka a tak jeho výpověď nebyla věrohodná a Helena Frejmanová byla nakonec osvobozena.

I tak někdy dopadne vyšetřování.

Konec

Záhada zmizelé mrtvolky

Na stole se rozdrnčel telefon. Byl to ještě ten starý typ ze sedmdesátých let s vytáčecím číselníkem. Osazenstvo kanceláře si ho tady chránilo z určité nostalgie, i když to současné už nepamatovalo technika, který ho sem kdysi přišel zapojit.

„Slyším“ natáhl se pro sluchátko poručík Josef Krejdl, neboť ostatní byli velice zaneprázdněni. Jeho kolega nadporučík Petr Saxl právě zaléval kávu, její vůně zavanula kancelář a dva zbývající kolegové u sousedního stolu měli mastné ruce od anglické slaniny, kterou právě s čerstvým rohlíkem svačili z papíru.

„Takže mrtvola ve škarpe mezi Újezdem a Pitkovicema. Prostřelená hlava. Jasně. Jedeme tam,“ opakoval Krejdl do telefonu.

„Hele my jíme,“ zakveruloval jeden z kolegů od sousedního stolu.

„Prosim tě, ty by si jed i nad tou mrtvolou, tak se nedělej,“ pak se otočil na Saxla, „tak co jedem?“

„No jasně že jedem,“ sebral kožené sako z opěradla židle a smutně se ohlédl na hrnky nad kterými se vznášel obláček voňavé páry.“

„Jo Petře, díky za to kafe,“ ozval se opět jejich kolega, zatím co Saxl jen mávl rukou a společně s Krejdlem opustili kancelář.

Projeli kolem Hájů na Jižním městě a na kulaťáku odbočili na Petrovice. Na druhé odbočce odbočili a jeli směrem na Pitkovice. Na křižovatce, kde bylo možné odbočit na Újezd už zahlédli policejní vůz. Vedle něj čekal i modrý favorit a u něj asi šedesátiletý muž v brýlích. Byl silnější postavy, takový hromotluk v montérkách. Jejich vůz zastavil za nimi. Saxl vystoupil z auta a vrhl se k policistovi v uniformě. „Tak co tu máte, a kde máte vyhrazené místo činu,“ rozhlížel se a nikde nic neviděl. Nikde nebyla natažená policejní páska, která by místo nálezu ohraničovala a určovala tak prostor, kam smí až kriminalisté.

Praporčík v uniformě se hned začal bránit: „ale ono to není tak jednoduché.“

Mezitím k nim přistoupil i Krejdl a zeptal se: „co není jednoduché. Máte mrtvolu. Jsou tady stromy, uvážu pásku a označím prostor, kde se dají předpokládat stopy, které by mohli vést k objasnění trestného činu,“ vysypal ze sebe.

Praporčík se však dál tvářil nejistě. „Jenže mi mrtvolu nemáme,“ dodal nesměle.“

„Cože??!“ vykřikli oba kriminalisté současně.

„No přijel pro nás tady pan Pecháček. On je z Újezda a byl v Pitkovicích nakoupit. Když se vracel, tak údajně viděl nějakou osobu jít po krajnici a najednou zmizet v příkopě. Táhle u toho stromu,“ ukázal směrem k mohutnému listnáči.

„No a dál,“ pobídl ho Saxl.

„No tak zastavil a šel se podívat. Tam našel..., no řekněte tady kriminálce co jste tam našel, pane Pecháček,“ vyzval praporčík nálezce, který se také tvářil jako by mu ulítli včely.

„No já se tam naklonil a viděl jsem tam ležet na zádech chlapa, no spíš kluka, tak pětadvacet, takovej zrzavej. V hlavě měl díru a celou hlavu od krve. Bylo to hrozný. Tak jsem se sebral a rychle jel tady pro policii,“ ukázal na praporčíka.

„Takže vy jste nezavolal, vy jste se sebral a dojel pro policii,“ zeptal se Saxl.

„Jo. Přesně tak,“ pokýval hlavou.

„A proč jste tu nepočkal a nezavolal. Vy nemáte mobil?“ chtěl vědět Krejdl.

„Jo. Přesně tak,“ zopakoval svědek.

„Dobře, a když jste přijeli i s policií zpátky, tak co?“ pokračoval Saxl.

„No tak tady ta mrtvola nebyla,“ pokýval rameny, jako že nechápe, jak se to mohlo stát.

„Pojďte nám ukázat, kde přesně měl ležet,“ vyzval je oba Saxl a vydal se směrem ke stromu, na který již před tím ukazovali.

Došli k místu. Tráva tam byla zvalená, na silnici v těch místech byly poměrně čerstvé stopy brzděné dráhy, na stromě stopy po laku z nějakého vozu. Také tam bylo nějaké rozbité sklo, zřejmě ze světel. Mrtvola však žádná. Krejdl seskočil do příkopu a podíval se zblízka na ležící stébla trávy.

„Čovče, něco tu bylo určitě. Tady to vypadá na docela dost zaschlý krve. Ale určitě se to nestalo dneska. A tady zase jsou stopy od auta, jako by sjelo do toho příkopu, rozbilo si světlo a mírně se otřelo o strom. Zřejmě se autu nic víc nestalo, tak odjelo tady přes pole a táhle asi patnáct metrů je takovej jako by nájezd na pole, tak tam zase najel na silnici a odjel.“

Saxl ho pečlivě poslouchal a snažil si událost vybavit. Přitom si prsty prohrabával mírně prošedlou bradku, která s mušketýrským knírkem zdobila jeho tvář.

„Nojo, to by vypadalo na autonehodu. Někdo nezvládl řízení a sejmul chodce. Pak ujel...,“ přemýšlel nadporučík nahlas.

„A myslíš, že se později vrátil, aby mrtvolu odklidil?“

„No i to je možný. Hele nech kluky, ať tam vyfotěj, natočej, posbíraj a přeměřej co se dá a půjdeme si ještě promluvit s panem Pecháčkem,“ ukázal technikům, kteří přijeli s nimi, aby se dali do práce. Celou chvíli poslouchali, jak se oba kriminalisté baví, takže věděli co se od nich žádá. Navíc měli tito chlapi velký cit pro detail. Měli určitou výhodu, že je nemuselo zajímat, jak se s případnou stopou kterou zajistí, naloží, jak zapadne do příběhu případu, či tam vůbec patří. Jejich úkolem bylo zajistit všechno, co by mohlo vést k objasnění trestného činu a to mohlo být cokoli. Od stop zaschlé krve, přes stopy pneumatik, či laku, který se zachytil v kůře stromu, až po sklíčka z rozbitého světlometu. Někdy to mohla být třeba i zlomená větvíčka. Nikdy předem nevěděli co bude nakonec to podstatné, co celý případ pomůže rozřešit.

„Takže pane Pecháčku,“ začal Saxl, „vy jste tedy objevil mrtvého muže tady v příkopu. Je to tak?“

„Jo. To sedí.“

„Jak jste přišel na to, že v tom příkopu někdo je?“

„No jak jsem vám už říkal. Viděl jsem toho chlapa na krajnici a pak najednou zmizel. Tak jsem

zastavil a on tam ležel.“

„Počkejte. Podle vašeho vyprávění by ten chlap šel, někdo by ho, třeba z dálky střelil a on zahučel do škarpy, je to tak? Jenže podle stop, které jsme zjistili, teda kromě toho, že nebožtík odešel, je pouze zaschlá krev, tedy nemůže být čerstvá. Jak jste vlastně poznal, že je mrtvý.“

„No dyť jsem vám to říkal. Měl díru v hlavě a celou hlavu od krve. Chlapci já jsem starej myslivec. Já vím jak vypadá díra po kuli“

„Nevšiml jste si..., ta krev byla čerstvá, nebo zaschlá. Víte jako jestli krvácel, nebo ..., to bylo prostě zaschlé,“ zkusil si to upřesnit Krejdl.

„No, víte, když tak o tom přemejšlím, tak asi spíš zaschlá. Já si ho teda moc neprohlížel, ale určitě to nebylo, jako že by krvácel. To ne,“ zakroutil hlavou a za tlustými brýlemi, jakoby zakoulel očima. Samotný to nějak přestával chápat.

„Jestli je to tak, pak jste ho zase nemohl vidět na silnici,“ dodal Krejdl.

„Tak to ne pánové. Přeci jsem se nepomát. Já vám říkám, že šel po silnici a v tomhle místě prostě zmizel.“

„No a pak zmizel úplně. Do prdele, to je zase kšeft,“ vzdychl Saxl a zakroutil hlavou. Pak se zamyslel: „hele Pepčo, něco mě napadlo. Dejme tomu, že tady ležela mrtvola, která měla díru v hlavě. Pomínu, že by mohla chodit po silnici, ale když pan Pecháček odjel pro policii, tak tu mohl někdo nezvládnout řízení. Sjel dolů. Mohl si myslet, že ho srazil. Chtěl zahladit stopy a toho mrtvého nám odvezl. Co ty na to?“

„No teoreticky je možný všechno, ale je to divný. Jasně náhoda, sjede s autem do škarpy, ale ten mrtvej tam musel bejt alespoň den. Ta krev byla zaschlá. Takže nekrvácel, přeci si ten člověk nemyslel, že ho zabil?“

„No já vím. I když to vážně vypadá podivně. Ale co když taky viděl někoho na silnici. Pak dostal smyk a najednou mrtvola. Zároveň šok z nehody. Lekne se, chce zamést stopy, tak ho naloží a odveze někam jinam,“ spekuloval Saxl.

„Prosim tě Petře. Eště napiš do hlášení, že duch toho mrtvého strážil své tělo a kolemjdoucí upozorňoval na svou hroznou smrt. Uvidíš co ti na to řekne náčelník.“

„Blbče. Jenom přemejšlím. V každým případě musíme zjistit kdo tady naboural. To se muselo stát zhruba před hodinou. Lak je červeněj, sklo ze světla vypadá stejně, jako to na favoritu tady pana Pecháčka. A vzhledem k tomu suchu, který je, tak asi bude to auto pěkně zaprášený, jak jelo tady po poli,“ shrnul Saxl. Mezitím technici sbalili věci a ohlásili, že jsou hotový a počkají v autě.

„Pane Pecháčku. Nevíte, jestli tady v okolí, v Újezdě, nebo Pitkovicích nemá někdo červeného favorita, nebo formana?“

„Tak to nevím,“ pokrčil rameny. Bylo na něm vidět, jak by rád pomohl. Chtěl také aby uvěřili. Co viděl to viděl a také jim to popravdě vyprávěl.

„No nic budeme muset tady projet okolí, jestli nebudeme mít štěstí.“ Bohužel ten den štěstí ještě neměli.

Petr Saxl vešel do kanceláře, sundal si kožené sako a hodil ho přes opěradlo židle. Vyhrnul si rukávy u košile a šel natočit vodu do rychlovarné konvice. Po chvíli vešel jeden z jeho kolegů od vedlejšího stolu.

„Jé Petře, já bych si dal taky. Díky.“

„Jo jasně. S mlíkem?“

„Ne černý. Jo, to jsem se tě chtěl zeptat. Neztratil si něco?“

„Co jako?“

„No jestli ti něco nechybí..., třeba mrtvola, chá,chá,“ neudržel se nesmát svému vtipu.

Akorát v tu chvíli se otevřeli dveře a vstoupil Krejdl s dalším kolegou.

„Nazdar Pepo, ty jsi to taky nenašel?“ obrátil se na nic netušícího Krejdlu.

„Co se stalo?“

„Ále, Petr něco ztratil. Tak jestli jsi to neviděl.“

„Co si ztratil, Petře?“ zeptal se Krejdl bezelstně.

„Mrtvolu vole,“ dokončil Saxl vtip dřív, než se to podaří jeho vtipnému kolegovi, „jo a ty si to kafe pojď udělat sám, já bych ti ho jinak musel hodit a co kdyby si ho nechytнул.“

„Tak se nečil. Ale to je bomba vyšetřovat vraždu a nemít ani pachatele, ani oběť, jenom jednoho bláznivýho svědka, kterej viděl den starou mrtvolu chodit po ulici.“

„Zapomínáš na stopy,“ upozornil Krejdl.

„Nech ho bejt. Vidíš, že si z nás dělá prdel.“ Pronesl Saxl a podal kolegovi přeci jen hrnek s horkou kávou.

Petr Saxl ležel v posteli a koukal do stropu. Občas se tmou mihlo světlo z ulice, jak kolem projíždělo nějaké auto. Možná se trochu usmíval, protože se cítil skvěle. Na rameni mu sladce oddychovala kudrnatá dlouhovlasá rusovláska, se kterou se před chvílí krásně miloval. Ona se pak přitulila a vzápětí usnula. přikrývku měla schoulenou mezi nohama, čímž se mu naskýtal pohled na její nádherný nahý zadeček. Radka, jak se jeho přítelkyně jmenovala byla povoláním psycholožka, což se s jeho profesí kriminalisty skvěle doplňovalo. Bylo mu nádherně a ona se ve spánku také slastně umívala. Právě tuto idylku přerušilo hraní telefonu. Petr zaklel a natáhl se po mobilu. Radka se vzbudila a smutně se na něj podívala. Po chvíli jí bylo jasné, že v posteli zůstane sama.

„Promiň miláčku,“ políbil jí, „ale Pepa sehnal to auto, který nabouralo na místě činu. No vono se spíš našlo samo. Před chvílí s ním řidič naboural na křižovatce v Petrovicích. Musím tam.“

Červený favorit byl obtočený okolo sloupu veřejného osvětlení. Jeho osmnáctiletý řidič byl v péči záchranky, i když jeho zranění byla více méně povrchová. Krejdl je upozornil, že než ho odvezou, chtěli by si s ním ještě promluvit. Saxl právě v tu chvíli přijel. Krejdl mu stručně vysvětlil co věděl. Mimo jiné mu dal také expertizu stop z místa činu.

„A jak víš, že je to on. Vždyť jeho auto ještě nikdo neprohledal,“ zeptal se Saxl.

„No jednak je to poměrně blízko od místa činu, jednak ten kluk bydlí v Pitkovicích, je to červenej favorit a ačkoli je teď nabouranej z pravýho boku, tak má rozbitý levý světlo a odřenej levej blatník. Jistý to sice není, ale máš u mě pivo, jestli to není von,“ shrnul své postřehy Krejdl.

„To je slušná kombinace,“ pochválil ho Saxl.

„No kromě toho jsme na něj už měli typ. Já jsem totiž celej den strávil v Pitkovicích a okolí. Takže dokonce vím, že jezdil za holkou právě do Újezda.“

„Jo takhle. Já si říkal, že se hned sázíš,“ zasmál se Saxl, „No tak se ho jdeme zeptat.“

Černovlasý kluk, který řídil zbořeného favorita, měl přes ramena přehozenou deku, kterou mu půjčili záchranáři. Byl dost vyplašený. Oči mu tékali ze strany na stranu, když k němu oba kriminalisté k němu přistoupili, jeho napětí se ještě vystupňovalo. Dokonce začal zadržávat.

Saxl si prohlédl jeho řidičák, který mu podal jeden z přítomných uniformovaných policistů.

„Tak hele mladej. Jak tak koukám, řidičák máš ještě mokrej, sotva měsíc starej a už máš druhou bouračku,“ spustil Saxl přísně.

„Co... co... cože?“

„No říkám už druhá bouračka. Teda jestli jich nebylo víc.“

„Ja...ja...jak to...to m...mmm...myslíte?“

„No dneska to je jasný, no a ta mezi Pitkovicema a Újezdem, ne?“

„Ja...jak to ..., ale já...já ho ne...ne...“

„Myslíš nezabil?“

„Jo, jak to...to víte?“ zeptal se udiveně.“

„Hele my toho víme celkem dost, ale pěkně si nám to, ale i sobě, zkomplikoval. Chceš cigaretu?“ řekl Saxl smířlivěji a pak zvedl hlavu k záchranářům, kteří přikývli.

Mladík také přikývl a kriminalista mu jednu podal. Sám si také jednu vložil do úst, ale ještě než oběma připálil, tak se zeptal: „musíš nám říct, kam si ho odvezl. Sice asi přijdeš o řidičák, ale byla by škoda se ještě nechat zavřít za napomáhání trestnému činu.“

„Jo ja...jasně. Já vás tam hned do...dovedu. Já až když jsem ho chtěl scho...schovat, tak jsem zji...zjistil, že byl zastřelenej.“

„A to sis nevším, že už je mrtvej dýl. Vždyť už nemohl krváct.“

„Jenže já ho vi...viděl, jak na mě mává u kraj...krajnice a pak mi vlez před auto. Chtěl jsem to strhnout a právě pro...proto jsem skončil v pangejtu.“

„Počkej ty si ho viděl na tebe mávat? To není možný. Musel bejt mrtvej už několik hodin,“ zapojil se Krejdl.

„Já...já si to nedovedu vy...vysvětlit, ale já ho vopravdu viděl na silnici.“

„Tak to seš už druhej,“ řekl Saxl spíše pro sebe.

„No tak na to se zeptej doma. Třeba ti to Radka vysvětlí, protože já to taky nechápu a hlavně to není možný. V každém případě do zprávy to psát nemůžem, nebo nám doporučí aby Radka vyšetřila nás dva,“ dodal Krejdl.

„Jo v lepším případě mě pošlou rovnou za Mirkem Zachem do Bohnic,“ vzpomněl Saxl svého známého psychiatra, se kterým nedávno řešili společně jeden z případů.

Naložili mladíka do služebního vozu a vyrazili hledat ztracenou mrtvolu. Mladík je dovedl až za Říčany do lesa, kde jim ukázal úkryt, kam jí schoval, když se bál, že ho sám zabil svým vozem. Když odkryli věci naházené na oběti, Saxl vyťukal na mobilu číslo na výjezdovku: „tak jsme konečně našli mrtvolu z těch Pitkovic. Přijed' nám to tady zdokumentovat, ale jsme až za Říčánama.“ Pak popsal místo kde je najdou a zapálil si cigaretu: „Chlape vy jste nám to pěkně zkomplikoval,“ adresoval poznámku mladíkovi, která však byla zároveň jistou úlevou. Teď už začne klasické vyšetřování. Jen ještě musí zjistit o koho se vlastně jedná. Samozřejmě, aby to zas tak jednoduché nebylo, neměl zavražděný u sebe žádné doklady.

Celý týden strávili obcházením rodinných domků, firem i obchodů v blízkém i širším okolí místa činu. Předpokládali, že by někdo mohl zavražděného znát. Po týdnu byli konečně úspěšní. V jednom hypermarketu zaznamenali stopu. Jeden člověk z ochranky ho poznal. Sice ho poznal, ale nic o něm nevěděl. Odkázal je na jednoho z managerů. Po několika minutách přišel muž, středního věku v dobře padnoucím obleku. Představil se jako technický manager, který má, mimo jiné na starost úklidovou firmu. Ta je najatá a zaměstnance dodává ona. Nabídl jim kontakt na šéfkou úklidu pro jejich objekt. Ukázali mu fotku. Poznal ho.

„Jo, tak toho znám. Ten tu u nás dělal, ale neřeknu vám jak se jmenoval. To víte, pro mne to jsou cizí zaměstnanci, často se mění, takže si ani nesnažím pamatovat jejich jména. Snad Vasil, nebo tak nějak, ale jak dál, to fakt netuším.“

„Jaký byl pracovně? Nechodil za ním někdo?“ zeptal se Saxl.

„Já opravdu nevím. Raději kontaktujte tu jeho šéfovou.“

„Tak snad víte jaký byl v práci, ne?“ vyzval ho k přímější odpovědi i Krejdl.

„Tak pokud se ptáte na práci, tak velice špatný. Už měsíc jsem žádal o jeho výměnu. Nejen, že naší firmě několikrát způsobil škody, nakonec ty za něj zaplatila jeho firma a z firemního telefonu provolal asi tři tisíce za jediný měsíc, to nakonec taky za něj zaplatili. No a s jeho prací jsem taky nebyl vůbec spokojen. A nejen já.“

„Jak to myslíte?“ chtěl upřesnění Saxl.

„No já zase dostával vynadáno od svého ředitele. Abych řekl pravdu, sice je mi to líto, ale na druhou stranu jsem rád, že už tady nebude.“

„To zní dost drsně, vzhledem k tomu, co se mu stalo, ne?“

„Pardon, ale nikoho od nich jsem se nemohl zbavit tak dlouho jako jeho.“

„Možná si s vámi budeme muset ještě popovídat. Měl jste totiž motiv.“

„No dovolte!?! Přeci nebudu zabíjet někoho jen proto, aby jsem se ho zbavil jako pracovníka. To bych musel být masový vrah.“

„To musíte vědět vy. Ale zájem jste na jeho likvidaci měl,“ rýpl si Krejdl.

„Tak to jsou snad trochu silná slova,“ bránil se manager.

„Samozřejmě, kolega to tak nemyslel, ale i tak to pro nás může být důležité. Děkuje vám,“ uklidnil managera Saxl.

Vedoucí úklidu, která měla na starosti objekt ve kterém, před svou smrtí pracoval i zavražděný, se jmenovala Vlasta Šochtlová. Předvolali si ji na kriminálku. Na předvolání se dostavila asi padesátiletá šlachovitá blondýna, z její řeči okamžitě byla znát ráznost a neústupnost. Zřejmě by ani nemohla jinak svou práci dělat. Jak zjistili z její výpovědi, měla na starosti jen samé pracovníky z Ukrajiny. Ti podle jejích slov vždy přijdou velice pokorní, šťastní, že dostanou práci, ale po čase se otrkají a jsou stále hůře zvládnutelní.

„Říkáte, že jsou stále hůře zvládnutelní. Nikdy vám nepřerostou přes hlavu?“ zeptal se Krejdl se zájmem.

„No, když je nejhůř, tak zavolám jejich bossům a voni si je dají zase do klidu,“ řekla rezolutně.

„Počkejte. Jak to myslíte? Jakým jejich bossům?“ chtěl vědět Saxl.

„No, to se tak říká,“ začala se ošívát.

„Já bych byl rád, kdyby jste mi to vysvětlila. Jaké bosse jste měla na mysli,“ naléhal Saxl.

„Víte já bych nechtěla mít problémy.“

„Ty by jste mohla mít, pokud nám nebude odpovídat na to, na co se ptáme. Takže co je to za lidi,“ přitvrdil Krejdl, neboť vycítil informaci.

„No neříkejte, že nevíte o co jde?“ zeptala se jich, jako že odpověď je veřejně známé tajemství.

„Raději nám to vysvětlete.“

„No bossové. Ty jim sháněj práci i bydlení a přes ně oni dostávají i plat. Takže když něco podělaj, boss to za ně zaplatí a strhne jim to z platu.“

„Takže oni tu ty lidi nejsou asi úplně legálně, co?“ položil upřesňující otázku Krejdl.

„To já nevím. To není moje starost. Já dostanu lidi a těm řeknu co mají dělat. Jestli tu jsou legálně nebo ne, to je jejich věc.“

„No tak jednoduché to není. Samozřejmě, pokud je vám známá skutečnost, že tu nejsou v souladu se zákonem, je vaší povinností toto oznámit příslušným úřadům, jinak se dopouštíte sama nezákonného jednání. To jen tak na okraj. Na druhou stranu mě osobně to až tak nezajímá. Jestli jste si nevšimla, tak tady jsme na kriminálce. A mě teď spíš zajímá kdo toho Vasila zabil, než to jestli měl v pořádku papíry,“ upřesnil jí Saxl.

„Takže k věci,“ přidal se Krejdl, „někdo mu prostřelil hlavu...“ a hodil na stůl před ní fotky

zastřeleného. Její oči sjeli pohledem na obrázky a celá se otřásla. I když byla otrkaná životem, moc fotek, kde by jejímu bývalému zaměstnanci zela do čela díra a velká část temene byla roztříštěná, to neviděla každý den. Na rukou a zřejmě i jinde po těle jí naskočila husí kůže. Celá jakoby se schoulila do sebe. Sáhla po cigaretách a třesoucími se prsty si připálila. Zhluboka vyfoukla kouř.

„To je hrozný,“ cigaretou ukázala na fotky.

„To je. A my musíme zjistit, kdo to udělal,“ řekl Saxl a podepřel si rukou bradu.

„Já o tom nic nevím. Jen sem se ho chtěla zbavit, totiž ne zbavit, jako odeslat ho někam pryč. Někam jinam. Na jedné straně na mě tlačil ten manager z obchodáku, že ho tam nechce, na druhý straně můj ředitel, že jim chce ten obchodák snížit fakturaci. No a ten parchant, pardon, Vasil, ten už na to prostě kašlal. Víte oni když se zatvrdí, tak už s nima nikdo nehne.“

„Takže jste řekla těm jeho bossům, aby ho ...,“ Krejdl naznačil pohybem palce pod krkem, jakoby podříznutí.

„Ne proboha, ne. To by mě ani nenapadlo. Já jim jenom říkala, aby mě ho zbavili. Teda jako aby ho dali jinam a mě dali náhradu,“ bránila se.

„No a oni?“ pokračoval Saxl.

„No oni pořád slibovali. Prej už někoho maj, ale ještě musím pár dní počkat. Jindy to nikdy netrvalo tak dlouho. No a situace byla stále neúnosnější. Několikrát jsme museli s naším ředitelem v tom obchodáku slibovat, že už se tak špatný úklid nebude opakovat, a vždycky jsem to pak dostala sežrat já. Tak jsme zase volala bossům a snažila se na ně trochu přitlačit.“

„Ještě než budete pokračovat. Upřesněte mi. Kolik těch bossů, jak vy říkáte je?“ zastavil ji Saxl.

„No voni jsou dva, ale já vždycky mluvila jen s tím jedním. To je tak nějak zažitý, že o nich mluvím v množném čísle.“

„Jak se jmenuje ten, s kterým jste mluvila?“ opět se přidal Krejdl.

„Igor.“

„A dál?“

„Dál, dál. Já vlastně nevím, jak dál se jmenuje. Von se mi možná někdy představoval, ale já mu vždycky říkala Iгоре. Promiňte, ale vážně si nevzpomínám.“

„Telefon na něj, předpokládám, máte?“ zeptal se Saxl pro upřesnění.

„Jo to mám.“

Na poradě u náčelníka kriminálky majora Hajnuka Saxl s Krejdlm informovali o všem, co zatím k případu měli. Vyjádřili se i ostatní přítomní. Major Hajnuk to vše shrnul: „takže prověřte všechny přihlášení jeho telefonu v inkriminovanou dobu. Já zařídím odposlech jeho mobilu a vy,“ ukázal na další dva zúčastněné policisty, „zařídte jeho sledování. Mareš s Ceplem zase zjistí, jestli nemá na svědomí ještě někoho dalšího. Prověřte lidi, který pod ním dělali a zároveň porovnejte se zatím neznámejma mrtvolama. Ten Igor je prostě naše zájmová osoba. Shromažďete všechno co se dá. Jestli se nám něco vyrýsuje, tak zavoláme URNU a s velkou parádou ho sejmeme. O.K.“

Všichni vyjádřili jasný souhlas. Každý teď věděl jaký je jeho úkol a co má dělat.

„Paní Vlasto“ oslovil nadporučík Saxl vedoucí úklidu, která je přivedla na stopu pachatele, „my teď už víme, jak to asi bylo. Ale potřebujeme od vás určitou službu.“

„Ale já...“

„Nebojte se. Není to nic složitého. Pouze si s Igořem sjednáte schůzku.“

„Ale já se trochu bojím. Oni mě pak sejmou.“

„Nebojte se. Naši lidi spolupracují i cizineckou policií a máme teď zmapovanou celou jejich činnost. Zjistili jsme, že Vasil nebyl jedinej, koho zabili. Zjistili jsme, že z jeho mobilního telefonu bylo voláno z místa činu v čase, kdy Vasil zemřel.“

„Jak jste tohle zjistili?“

„No neměl bych vám to říkat, ale každý mobilní telefon stále vyhledává nejbližší vysílač. Pokud nevoláte, tak se sice přihlásí, ale není tam zápis, jenže jakmile tam zavoláte, tak se zaktivuje a dá se zjistit, že v okruhu toho vysílače bylo voláno z toho konkrétního mobilu. Tak jsme zjistili, že byl na místě činu v inkriminovanou dobu. Tedy v době smrti Vasila. Navíc z jeho odposlechů jsme zjistili, že se o něm baví v minulém čase. Jako že byl durak, to jako blbec a že moc věděl. Zjistili jsme, že asi věděl o někom dalším, kterého se zbavili stejným způsobem. Asi proto si byl tak jistý.“

„Nojo, to asi máte pravdu. Vždyť on říkal, že se Igora nebojí. Dokonce, když jsem mu jednou vyhrožovala, že mu řeknu, jak na to sere, tak mi odpověděl, jakože Igor ho nevyhodí, protože by měl problémy. Nevěděla jsem jak to myslí. Řekla jsem ať si dá na Igora pozor, ale on se mi jen smál. Hrozně mě tím vytočil, tak jsem Igorovi zavolala a řekla mu, jak ho má na háku a dělá si z něj prdel. Igor tehdy řekl, že on skončil. Prý to slibuje.“

„No vidíte. V souvislostech, které teď už známe je jasné, kdo za Vasilovou smrtí stojí. My od vás teď chceme jedno jediné. Zavolejte mu, aby přijel před ten obchodník. O ostatní se už postaráme my,“ shrnul Saxl.

„Vám se to mluví. Vy jich pár seberete, ale přijdou další a ty se pak pomstěj,“ obávala se Vlasta Šochtlová.

„Vždyť vy jste je nepráskla. Jen jim zavoláte, aby přijeli k tomu obchodníku. Nic víc. Vždycky můžete tvrdit, že jste absolutně nic netušila. Navíc i kdyby přišli další. Nebudou mít návaznost na ty dva.“

Petr Saxl se právě krásně pomiloval se svou přítelkyní Radkou. Vychutnával si cigaretu a hleděl do stropu. Radka mu ležela hlavou na rameni a pozorovala ho.

„Petře, tobě něco vrtá hlavou, že jo?“

„Ne nic. Bylo to krásný, ne? Mě se to alespoň moc líbilo.“

„Mě taky, ale já to na tobě vidím. Ve chvíli kdy sis zapálil, jako by si se přesunul duchem jinam. Na něco myslíš. To nezapřeš. Víš že jsem na to odborník.“

„Já vím. Ale nic se neděje,“ políbil jí na čelo, aby si nedělal starosti.

„Petře!“ sedla si a jeho zrak opět zaujala její nádherná plná ňadra, která ve světle, jež poskytovala lampa v kombinaci s měsícem, který byl právě v úplňku, byla absolutně dokonalá a lákala k dalšímu laskání. Típl cigaretu a políbil jí vztyčenou bradavku. Odstrčila ho. Rázně a přitom něžně.

„Počkej! Já vidím, že nad něčím přemýšlíš. Něco ti vrtá hlavou. Tak řekni co?“

„Ale, prostě. Ten poslední případ. Jak jsem ti o tom povídal. Všechno prakticky víme. Kdo je zavražděný. Kdo je vrah. Ale jedno mi vážně vrtá v hlavě. Totiž. Jak ten svědek, tak i ten kluk, co nám tu mrtvolu přemístil, tvrdí, že toho mrtvého viděli na silnici. A to není možný, protože byl mrtvej. Máme všechno po kupě. Případ prakticky uzavřenej, ale tohle nám tam prostě nehraje.“

„Pěťo, a tohle ti dělá starosti?“ řekla něžně.

„No, prostě mě štve, že tomu nemůžu přijít na kloub.“

„Tak se s tím netrap.“

„A ty bys to snad dokázala vysvětlit?“

„A co kdybys se smířil s tím, že je to nevysvětlitelné“

„Ale já jsem policajt. Já nemůžu do protokolu napsat: některé slova z výpovědi jsou nevysvětlitelná.“ Oponoval Petr.

„Tak to tam prostě nepiš. Jen se s tím smiř.“

„Ale jak?“

„Petře za své praxe vím, ale i z různých skutečných případů, že existují věci mezi nebem a zemí. Prostě to tak je. Lidi ještě stále nedokážou vysvětlit všechno. Jestli chceš příklad, tak už se několikrát stalo, že na místě zločinu byla vidět oběť ještě několik let po události. Je na to mnoho svědků a přesto, to reálně není možné. Buď rád, že jsi vyřešil reálný případ. Vždyť ten mrtvý se třeba jen snažil pomoci na sebe upozornit.“

„Radko, to mi říkáš jako psycholožka. Vždyť přeci není možné, aby mrtvý stopoval na silnici.“

„Já taky vím, že to není možný, ale taky vím, že s tím nic neudělám. Prostě se s tím smiř, do protokolu uveď jen jasná fakta a uzavři případ jen podle reálných argumentů. Toť vše.“

„Takže podle tebe mám zamlčet část výpovědi, jen proto, že ji nikdo neprokáže?“

„Miláčku, ty sám víš, že ti ani nic jiného nezbyvá. Tedy jestli se nechceš objednat u mě, popřípadě u Mirka Zacha v Bohnicích. Navíc by si tím dal zbraň obviněným a proti těm máš snad nezvratný důkazy z tohoto světa, ne?“

„To jo. Ty jsou nezpochybnitelný a skutečný. Máš pravdu. A děkuji ti,“ políbil jí a rukou jí znovu začal hladit ta nádherná ňadra.

Slunce bylo vysoko na nebi. Již několik dní nepršelo a parkoviště před obchodním domem bylo vyprahlé. Stromy, které byly v zelených pásích oddělujících jednotlivé řady parkovacích míst, byli už dost suché. Potřebovali zalít, nebo déšť. Tlak vzduchu sice napovídal, že by déšť mohl přijít, ale to trvalo již několik dní a stále nic. Přimo před obchodním domem byl zákaz zastavení. Tam zaparkoval obrovský černý mercedes s tmavými skly. Z něj vystoupili dva udělaní, na jezka ostříhaní chlápci s černými brýlemi na očích, v perfektně padnoucích oblecích. Opodál stála bílá felicie s emblémem uklízací firmy. Vlasta Šochtlová stála opřená o felicii a kouřila nervozně cigaretu. Ve chvíli, kdy přijel mercedes, tak se snažila uklidnit. Moc jí to nešlo. Jen doufala, že to půjde rychle a oni nepoznají, že je sem vylákala ona.

Na parkovišti bylo zaparkováno v tu dobu kolem dvou set aut. Nikdo nemohl tušit, jestli některé z nich patří policii. Ani Igor se svým komplicem netušil, že se smyčka pomalu stahuje. Rozvážným krokem se vydali k Vlastinu vozu. Za jedním zaparkovaným džípem v tu chvíli jeden zakuklený muž právě odpočítával poslední vteřiny před zásahem. Ve chvíli kdy udělal z prstů kroužek, jako O.K. vyrazili ze všech stran zakuklenci v černých uniformách se žlutým nápisem policie. Celým parkovištěm se v tu chvíli, ze všech stran, rozléhal řev.

„Policie! Jménem zákona! Lehněte si na zem a ruce za hlavu! O nic se nepokoušejte! Tak kurva, lehněte na zem a ruce za hlavu! V tu chvíli se dva ze zakuklenců, vrhli na dva Rusi v oblecích a srazili je k zemi, div jim nevyrazili dech. Oba byli tak překvapení, že se nezmohli na odpor, přestože oba měli pistole za pasem. Ty jim okamžitě byly odebrány a zacvakla se pouta. Vše trvalo jen několik vteřin. Paní Vlasta držela křečovitě cigaretu, která téměř celá vyhořela. Dlouhý neodklepnutý popel zůstal v křečovitě sevřených prstech. Rty měla rozkousané strachy a nervy, které jí způsobila akce policistů, kterou sice čekala, ale připravená na ni nebyla. Něco takového v životě nezažila a už ani zažít nechtěla.

Oba zadržené právě odváděli zakuklení policisté v poutech do připravených vozů, když jí vyhořelá cigareta spálila prsty. Rychle ji zahodila. V tu chvíli k ní přistoupil Saxl s Krejdlm.

„Paní Šochtlová, moc vám děkujeme. Teď už nás čekají jen výsledky, ale důkazů proti nim máme

tolik, že už nemají šanci se z toho dostat. Je jasné, že kromě Vasila zabili další čtyři nepohodlné soukmenovce. Vasil o tom věděl, protože jedním z nich byl i jeho bývalý spolubydlící. Ten, než ho zavraždili se Vasilovi svěřil, že má z Igora strach, protože mu vyhrožuje zabitím a dokonce mu prý ukázal i mrtvolu jistého Olega. Možná jste ho také znala, protože ten pro vás také dělal. Někde v Michli.“

„Oleg byl taky jejich práce?“ zeptala se nevěřičně. Nemohla tomu celému věřit. Bylo to všechno pro ní neskutečné. Předpokládala, že takové praktiky existují, ale teď pro ní byli tak skutečné. Zdráhala se tomu věřit a přitom musela.

„Ano. Dle našich zjištění to byla také jedna z obětí. Paní Šochtlová budeme vás ještě potřebovat vyslechnout.“

„Ale nechcete, abych svědčila i u soudu?“

„Já doufám, že to nebude nutné, ale k nám si vás ještě předvoláme.“

„No dobře, ale nevím co vám můžu ještě říct?“

„Nezapomínejte, že tím, jak jste na Igora tlačila, jste se přičinila o Vasilovu smrt,“ rýpl si Krejdl.

„No dovolte, to snad ne?“ bránila se nařčení, které sice sama tušila, ale nechtěla si ho připustit.

„Ale ano. Některé věci si holt nechceme připustit, ale musíme se s nimi naučit žít.“

„Ale já jim přece neřekla, aby ho zabili?!“

„Paní Šochtlová. Nikdo nic takového neříká, ale ještě s vámi budeme chtít mluvit. To je vše,“ zakončil Saxl.

Konec

Já ho znám!

„To je dobře, že už vaši odjeli,“ řekl Luboš Navrátil, když zavíral okno, z kterého s manželkou mávali odjíždějícímu favoritů.

„Taky si se mohl k mé mámě, chovat trochu vstřícněji. Chtěla ti pomoci. Sehnala ti dobré místo, kde by si vydělával minimálně o pět tisíc víc, než máš teď,“ vyčetla mu jeho žena Jana.

„Jani, já se k ní choval dobře a to místo je sice dobrý, ale já jsem schopný se o sebe postarat,“

„Ale postarat se o rodinu, to už je horší. Děláš za pár šupů holku pro všechno,“

„Jenže já jsem tam spokojenej. Já vím, že bych si mohl vydělat víc, ale jsem tam prostě rád,“

Luboš Navrátil byl čtyřicetiletý muž. Špinavý blondák, který si před lety zakládal na své bujné kštici, která však už nebyla tak bujná. I jeho dříve atletická postava doznala časem určitých změn a tak se dnes již řadil mezi plnoštíhlé občany. I to byla jedna z věcí, které mu poslední dobou jeho žena, štíhlá, stále opálená, udržovaná blondýna, vyčítala. Sice jí její opalování na solárku trochu prohloubilo vrásky, ale stále si připadala velice atraktivní. Bydleli na kraji Prahy v malém rodiném domku, s jehož financováním jim také kdysi pomohli její rodiče. Jejich syn byl už dospělý a v současné době byl na zkušené ve světě. Už rok pracoval v Anglii a jednou za čtvrt roku se ozval telefonicky. Naposled byl doma před půl rokem o vánocích a ještě před Silvestrem zase odjel do Londýna.

Luboš se nehodlal hádat. Došel si do lednice pro pivo, které si v kuchyni otevřel a pak zasedl do křesla v obýváku a zapnul televizi. Chvilku přepínal programy, aby nakonec zakotvil na jednom, kde běžel pořad, který vyzýval obyvatele k pomoci policii při pátrání po zločincích. Tenhle program ho bavil. Vždy čekal, jestli někoho z hledaných nepozná. Tentokrát měl být osudem překvapen. Když zahlédl záběry z průmyslové kamery jedné vyloupené banky, tak téměř vykřikl: „Jano, pojď se honem podívat,“

Než však jeho manželka přišla k televizi, tak už byl na obrazovce jen moderátor, který vyzýval ty co by poznali někoho z pachatelů bankovní loupeže, aby neprodleně kontaktovali policii, aby je pomohli dopadnout.

„Co jsi tam viděl?“ zeptala se Jana, když ho viděla, jak téměř nepřítomně zírání na obrazovku.

„Ten v kšiltovce. Jeden z nich. Já ho znám!“ blekotal Luboš.

„Tak se vymáčkni. Kdo tam byl.“

„Jednoho z těch lupičů v bance. Ukradli půl miliónu.“

„No a kdo to byl?“

„To byl Franta Jelínek. No určitě to byl on,“ ujišťoval se Luboš.

„To mi nic neříká. Odkud ho znáš?“ vyzvídala Jana.

„No tady od nás z hospody. Von tam chodí s takovou partičkou. Ale určitě to byl on. No to je teda síla. Tak von vykrádá banky?“

„No jestli si ho poznal, tak bys měl zavolat na policii, ne?“

„No, když já nevím...?“

„No jasně. Ty zase nevíš. Tak byl to von, nebo ne?“

„No asi jo.“

„Tak proč to neohlásíš?“

„Víš, když já...“

„Ty nevíš. Nevíš, jestli bys mu náhodou neublížil, vid’“

„No právě. Co když to von přeci jenom není. A i kdyby byl. Proč bych ho měl zrovna já prásknout?“

„No jasně tvoje falešná solidarita. Ani ho neznáš, ale co kdyby si mu ublížil, vid’? Ty chceš být s každým za dobře. A nechceš jít náhodou do tý hospody a říct mu aby si dal pozor. Třeba ti za to varování něco dá. Ty jsi tak útlocitnej. To je hrůza,“ mávla rukou Jana a odešla do koupelny.

Minulo pár dní, kdy Luboš musel myslet na to, co viděl v televizi a přemýšlel, jak se má zachovat. Seděl v hostinci U raka a popíjel s několika štamgasty. U vedlejšího stolu něco oslavovali. Mezi slavíci byl i Jelínek. Několikrát u jejich stolu bouchlo šampaňské a všichni byli náležitě veselí a hluční. Někdo od stolu štamgastů poznamenal, kde na to ti mladí berou. V Lubošovi se vylíhl nový nápad, jak z informacemi, které má, naložit. Počkal si, až půjde Franta Jelínek na záchod a vydal se stejným směrem. Jak tak vedle sebe stáli, zeptal se Franty, „je u vás veselo, to asi něco slavíte, co?“

„Jo, to jo,“ odpověděl mu Jelínek nevrle. Neměl chuť se s tím tatínkem vybavovat. Jelínkovi bylo dvacet a Luboš pro něj byl už jiná generace.

„No víš, já bych měl pro tebe asi zajímavou informaci,“ zkusil ho Luboš zaujmout.

„Jo?“ otočil se na něj Franta a zapnul si poklopec.

I Luboš se zapnul a kvůli zdramatizování situace odešel k umyvadlu si opláchnout ruce.

„Tak vo co jde?“

„No víš, viděl jsem tě v docela choulostivé situaci,“

„Jak to myslíš?“

„No, bylo to v televizi.“

„Tak to je blbost. Já v televizi nikdy nebyl.“

„Ale byl. Minulý týden v jedné relaci jsi byl. Měl si sice kšiltovku, aby ti nebylo vidět do obličeje, ale určitě si to byl ty.“

„Co to kecáš strejdo!“

„No ty ses asi nedíval. Myslím, že by si se sám poznal, no a já tě poznal taky.“

„Nechápu?“

„No hned po těch záběrech vyzývali, aby ti co někoho poznali informovali policii.“

„Kecáš?“

„Ne nekecám. Ale vzhledem k tomu, že tě ještě nesebrali, tak předpokládám, že tě ještě nikdo nepoznal, nebo tě ještě nikdo neudal.“

„Cos to řek“ chytil ho náhle Franta pod krkem.

„Klid. Já to taky nemám v plánu,“ odstrčil mu ruce Luboš, nedržel ho tak pevně, „myslím, že by bylo lepší si na to sednout a hodit řeč. Co ty na to?“

„O.K. Půjdeme si sednout kousek stranou.“

„Tak jakej máš pro mě návrh?“ vyzval Jelínek Luboše k povídání, když si sedli stranou k volnému stolu.

„Já si myslím, že jsi to přeci jen byl ty. No, ale samozřejmě můžu si to nechat pro sebe. Taky na to můžu úplně zapomenout. Jenže potřeboval bych nějaký stimul, jestli mi rozumíš,“ naznačil Luboš.

„Jak si to jako představuješ?“

„No prostě bych si chtěl taky smočit zobáček.“

„Snad nechceš, aby jsme tě přibrali do party, co? Měl bys na to? Co? Myslíš, že by si to dokázal?“ snažil se ho vyhecovat Jelínek.

„No to je právě to. Já ti to řeknu na rovinu. Já bych to asi nedokázal.“

„No tak to ale nemůžeš smáčet zobáček. Kdo nic nedělá, nemůže mít zisk.“

„A co když budu mluvit?“

„Tak to bych ti neradil. Dobře. Možná si poznal mě, ale to by se ti nevedlo dobře, kdyby mě sebrali. Táhle u stolu je pár mých kamarádů. Ty už by se postarali, aby sis na moje slova vzpomněl.“ Od stolu, kde slavila jeho společnost, se na ně dívali dva namakanci s vyholenými hlavami, zatím co ostatní se bavili, oni dva je celou dobu pozorovali. Do této chvíle si jich Luboš nevšiml, ale teď ho trochu zamrazilo v zádech a začal ztrácet původní odvalu.

„Klid. Já jsem říkal, že nemám v plánu spolupracovat s fízlama. Ale už za to upozornění bych si snad něco zasloužil, ne?“

„Dobře. Kolik by sis představoval. Desítku?“

„No já spíš myslel,tak,sto?“ řekl nesměle Luboš.

Jelínek se začal smát.

„Venco, pocem, to ti musím vyprávět,“ přivolal jednoho z hromotluků a nepřestával se smát, zatím co Luboš ztrácel půdu pod nohama.

Venca přišel k jejich stolu a Jelínek mu řekl, co po něm Luboš chce za to mlčení, že ho poznal. Oba vybuchli smíchy. Hromotluk Venca přitom silně poplácal Luboše po zádech, až se z toho rozkašlal.

„Víš co? Ten mě pobavil,“ poznamenal Venca, „ale když má takovou odvalu, tak bys mu mohl nabídnout práci, ať si je vydělá, ne?“

„Hovno odvalu. Na práci by neměl,“ Zhodnotil Franta.

„Tak nemusí hrát hlavní roli. Může jezdit, může hlídat...“ naznačil Venca.

„Tak jo. To by šlo. Tak hele strejdo...“

„Luboš“

„Tak hele Lubo, možná se dohodnem. Dneska dostaneš desítku a zbytek máš možnost si vydělat. To je myslím fér, ne?“

„No, to jo,“ odpověděl Luboš nesměle.

„Takže ve středu si udělej volno. Ráno ve vosum se sejdeme u pošty. A buď tam přesně.“

„U pošty?“

„Neboj, o tuhle poštu nemáme zájem. Tam skoro nikdo nechodí. Tam maj hovno.“

„Mám si něco vzít?“

„No. Bouchačku.“

„Ale já nemám...“

Venca s Frantou opět vybuchli smíchy.

„Já vim že né. Si dělám srandu, ty vole. Nic si neber, jen tam buď jasný?“ a podal mu z kapsy vytažené dvě pětistovky.

„Jo, jasný,“ kývl Luboš.

Minul měsíc. Luboš přišel domů, na věšák za dveřmi pověsil klíče.

„Jsem doma. Zlato! Jsi doma?“

Žádný ohlas. V bytě bylo ticho. Luboš šel do kuchyně, otevřel lednici a vyndal láhev piva. Na lince si jí otevřel. Bylo mu divné, že nikdo není doma. Vzal mobil a vytočil číslo své ženy. Nikdo to však nebral. Položil mobil na stůl, když náhle se rozezvučelo jeho zvonění. Rychle to zvedl:

„Ano miláčku?“

„Tady není žádný miláček!“ ozvalo se ze sluchátka.

Luboš se zarazil a nesměle promluvil? „A kdo je to?“

„Ty šmejde! Ty si přeci jenom prásknul Fandu!“

„Cože? Kdo volá?“

„Jo ty nevíš kdo volá, jo? Tak já ti to povím. Volá tvoje noční můra. Ty debile, ty nevíš, že v tom jedeš s náma?“

„To seš..., to seš ty, Venco?“ zadrmolil nesměle a postrašeně.

„Jo tos uhád.“

„Ale Venco, jak si můžeš myslet, že bych to mohl udat já? Vždyť, jak sám říkáš, já v tom jedu s váma. Tak proč bych měl něco hlásit. Vždyť bych byl sám proti sobě, ne?“

„My máme hlášku vod policajtů. Takže nemá cenu zapírat. Nechápu co tě k tomu vedlo, ale říkám ti. To je tvůj konec. Tak se na to připrav.“

Zavěsil. Luboš měl ještě dlouho sluchátko u ucha a nevěřicně koukal do zdi. Vždyť on nikde nic neříkal. A co tím mysleli, že mají hlášku od policajtů. Co má vlastně teď dělat. Když půjde teď na policii, tak ho nejen zavřou, ale ještě ho sejme Frantova parta, když půjde za partou, sejmou ho taky, protože si myslí, že je prásknul.

Ten den se Luboš neodvažoval vytáhnout paty. Stále se díval přes záclonu oknem, jestli někdo neobchází jejich obydlí. Když šel do předsíně, nezapomněl se podívat špehyrkou, jestli se někdo nenachází na chodbě. Manželka přišla po čtvrté a hned jak vybalila nákup a převlékla se do pohodlnějšího domácího oblečení, tak se pustila do vaření. Jen tak zběžně se zeptala Luboše, co celý den dělal, ale on jen mávl rukou a sledoval odpolední program televize. Nechala ho být, neboť věděla, že když má svůj den, tak s ním prostě není řeč a tak se věnovala svému. Luboš jen dělal, jak ho hrozně zajímá AZ kvíz, ale i když to byl jeho oblíbený pořad a někdy rád nahlas odpovídal na otázky a tak se před ženou chlubil svými vědomostmi, tentokrát se na to absolutně nedokázal soustředit. Stále musel myslet na ten telefonní rozhovor s Vencou.

Když skončil AZ kvíz, přepnul Luboš na jiný program, kde právě vysílali odpolední zprávy. U jedné z nich se mu zastavil dech. Tak přeci! Moderátor, za nímž běželi záběry z bankovní loupeže právě oznamoval, že se policii dnes podařilo zajistit pachatele řady bankovních loupeží. To už se objevila na obrazovce fotografie Franty Jelínka. „Stalo se tak i díky pomoci obyvatel, kteří reagovali na výzvu a pomohli s pátráním,“ pokračoval hlas z televize a Lubošovi se začínali dělat mžítka před očima. V tom, jakoby z dálky, slyšel Janin hlas: „Tak to je super, ne?“

„Co?“ položil zdržovací otázku, aby alespoň o chvíli odsunul čas, kdy jí bude muset nějak odpovědět. Jenže nevěděl co na to říci.

„No, že konečně chytli toho hajzla.“

„No, to ...jo. Jasně.“

„Co je. Ty to říkáš, jako by ti ho snad bylo líto. Víš co je na tom nejlepší?“

„To nevím?“

„Že na tom ještě vyděláme.“

„Jak vyděláme? Co tím myslíš?“ Jakoby se náhle vzpamatoval a začal mluvit normálně.

„Protože ta banka vypsala odměnu za dopadení toho lupiče. Padesát tisíc. Není to bezva?“

„Počkej a co ty s tím máš společného? zeptal se, i když už to tušil.

„No já přímo né, ale maminka tam došla a řekla jim, že si toho lupiče poznal a kam chodí do hospody. Takže by jsme tu odměnu měli dostat, ne?“

O Luboše se pokoušeli mdloby podruhé. Tak proto měl Venca informace, že Frantu poznal on.“

„No, tak mamince vyříd', že jí moc pěkně děkuju.“ řekl ironicky. V tuto chvíli se rozhodl své ženě říci v čem je teď namočen a jak mu tchyně zavařila. Vyprávěl jí o tom, jak Frantu oslovil a jak dostal nabídku si přivydělat. I o tom, jak s nimi byl na jedné akci a dostal za to pět tisíc, jen za to, že hlídal a čekal na ně v nastartovaném autě. Jenže v tuto chvíli ho mají za práskače a hrozí mu tím, že ho sejmou. Manželka si během jeho vyprávění musela sednout. To tedy nečekala. Ten její ňouma, že se dal na dráhu zločinu. To není možné. Ale vzhledem k tomu, jak ho teď slyšela vyprávět a cítila v jeho slovech skutečný strach, tak jí to přesvědčilo.

„Proboha Luboš, co tě to napadlo?“

„Víš, já jsem to vlastně udělal kvůli tobě. Ty sis o mě pořád myslela, že jsem k ničemu a já ti chtěl dokázat, že něco dokážu. Tohle byla příležitost vydělat peníze. Možná velké peníze.“

„Jak by jsi mi vysvětlil, kde si je vzal?“

„No, asi, bych ti řekl, že se mi povedl nějaký kšeft.“

„Já si přeci o tobě nikdy nemyslela, že jsi k ničemu. To já tě vždycky takhle spíš hecovala, ale to by mne nenapadlo, co jsi schopen udělat. Na jednu stranu mě to těší,“ pohládila ho po tváři, „jenže co teď budeme dělat?“

„Tak o tom přemýšlím celé odpoledne, ale na nic jsem nepřišel.“

„Nemám zavolat mámě?“ zkusila navrhnout Jana.

„Ježiši jen to ne!“ téměř vykřikl Luboš. „Alespoň jednou jí, prosím tě, vynechej. Ta už nám zavařila dost. Já vím ona nám to nedělá schválně. Ona nám chce pomoci, ale nejvíc by nám pomohla, kdyby se už konečně o nás přestala starat.“

„A co chceš tedy dělat?“

„No nejhorší je, že když to půjdu ohlásit, tak mě zavřou taky a oni mě sejmou ve vězení, no a když tam nepůjdu, tak si mě sejmou taky.“

„Stejně by si měl raději přeci jen jít na policii. Snad tě můžou alespoň ochránit.“

„Ty si vážně myslíš, že mě můžou ochránit?“

„Asi v tuhle chvíli nemáš na výběr. Lepší mít ochranu policie, než nic.“

„Máš asi pravdu. Hned zítra ráno tam radši zajdu. Třeba mě nezavřou. Možná vyvážnu s podmínkou.“

„Říká se přeci: „přiznání je polehčující okolnost,“ snažila se ho utěšit.

„No, to se opravdu jen říká. Ale budiž. co jsem si nadrobil, to si musím taky vyzobat.“

Druhý den se Luboš vypravil na policii. Poprvé se zarazil, když už měl na dohled zaparkované policejní vozy, velká vrata a na zdi cedule se zelenobílým označením. Po chvíli váhání se rozhodl vstoupit. Policista na vrátnici se ho zeptal co potřebuje. Luboš se zarazil podruhé. Když ho policista vyzval znovu, tak se zeptal, jestli je tu někdo, kdo vyšetřuje bankovní loupeže.“

„Něco konkrétního nevíte?“ zeptal se mladík v uniformě

„Co jako? Zeptal se Luboš nesměle.

„No jako například, kde se to stalo, nebo tak něco. Víte ono těch případů je víc.“

„Víte, byl v tý souvislosti zatčený Franta Jelínek. Teda František Jelínek. Hlásili to v televizi.“

„Vy ho znáte?“

„Ne proč?“

„No, že jste říkal Franta?“ zeptal se strážmistr.

„Já to slyšel v hospodě. Tam nikdo neřekne jinak, než Franta Jelínek.“

„Tak počkejte, já zjistím, kdo to má na starosti a zavolám vám ho.“

Pak zvedl telefon, zapátral v seznamu čísel, který měl před sebou na stole a zavolal. Po chvíli promluvil opět směrem k Lubošovi: „jak se jmenujete?“

„Navrátil.“

„Čeká tady na vás pan Navrátil, pane nadporučíku,“ řekl do sluchátka a zavěsil. „Tak za chvíli si pro vás přijde nadporučík Saxl. Ten to vyšetřuje. Táhle se zatím posadte,“ ukázal na lavici u protější stěny.

„Za chvíli si pro mě přijde,“ zopakoval v duchu Luboš. To ho znovu zneklidnilo. Na vteřinu se posadil, pak ale vstal a strážmistřovi naznačil, že si jde zakouřit. Vyšel ven a začal rychle odcházet. V tu chvíli zahlédl na protější straně ulice Vencu. „To snad není pravda,“ pomysle si, „určitě mně sledovali a teď už ví, že jsem byl skutečně na policii. A přitom jsem jim nic neřekl. Jenže to jim teď a tady asi nevysvětlím.“ Ohlédl se a uviděl právě přijíždět taxík. Vletěl do ulice a mávl na něj. Sláva. Taxík zastavil. Rychle nastoupil, a řekl kam potřebuje. Taxík se rozjel a Luboš si trochu oddechl. Ohlédl se za Vencou. Ten stál klidně na rohu ulice a právě zahodil cigaretu. Pohledem Luboše doprovázel a nebyl to pohled přátelský.

Luboš byl sám doma. Nevěděl co si počít. Měl strach. Chodil za záclonami a pozoroval co se děje kolem domu. Přitom vůbec netušil co by dělal, kdyby přeci jen přišli. Kdyby alespoň měli psa, jenže on se psů od dětství, kdy ho jeden vlčák pokousal, bál. Asi těžko by nějakého psa mohl vycvičit, když měl strach. Strach psi poznají. Strach. Ano strach. To bylo v tuto chvíli to co cítil nejintenzivněji. A najednou to bylo tady. Venku zaslechl hlasy a pak bouchání na dveře. Byl zticha. Ani se nehnul. Třeba si budou myslet, že není doma a odejdou. V tom se mu rozezvučel mobil. Ten ležel na stole v kuchyni. Potichu přiskočil a pohlédl na display. Neznámé číslo. Vypnul zvonění. V tu chvíli se znovu rozeznělo bouchání na dveře.

„Dělej ty svině! Votevři, nebo ti ty dveře vyrazíme! Nemysli si, že jsme tak blbý, abysme ti skočili na to tvoje mlčení! Víme dobře, že si doma!“

Luboš se ani nepohnul. Vlastně ani nemohl. Úplně mu zdřevěněly nohy. V tom se ozvalo řinčení vysypaného skla. Jeden z nich mu rozbil okno. Zahlédl skrze otevřené dveře do pokoje, jak se jeden po druhém vyhoupli do okna a vskočili do pokoje. Luboš potichu vycouval do předsíně a otevřel dveře od sklepa. Jenže náhlá rána do domovních dveří ho úplně překvapila a vylekala. Už nedokázal opravdu udělat ani krok. Dveře se rozlétly, jako by byly z papíru a v nich spatřil zakuklené chlapy v černých kombinézách. Ve své hrůze vůbec nechápal co se děje, ale dělo se to hrozně rychle. Připadalo mu, že vbíhají další a další. Slyšel hrozný řev. Další se objevili v pokoji, když naskákali dovnitř rozbitým oknem. Ani nevěděl jak, ocitl se na zemi tváří k podlaze. Za chvíli ho někdo táhl do pokoje a tam jakoby ho odhodil k ostatním. Všichni tři chlapi z Frantovy party tu teď leželi spoutaní a na krku každého z nich klečel jeden zakuklenec s pistolí v ruce namířenou na jejich hlavy. Náhle vstoupil policista v civilu. Ten zřejmě velel. První naznačil muži, který hlídal Luboše, aby ho uvolnil. Ten z něho sundal koleno a než se Luboš nadál, byl na nohou.

„Jsem nadporučík Saxl. Nesháněl jste se dneska po mě?“ promluvil k Lubošovi.

„Ne, já...“

„Nemusíte se bát. Ale proč jste na mě stejně nepočkal.“

„No, já ...,“ nedokázal odpovědět.

„Tak nic. Necháme si to až k nám. Ten pojede se mnou,“ ukázal na Luboše, „ti ostatní vezměte do tranzita a ať se nedomlouvaj. Díky, jedem.“ Rozdělil úkoly a pak se otočil a vyšel ven. Za ním vyvedli i ostatní.

Luboš už znal v té místnosti, kde ho vyslyšali, snad každičkový předmět, snad každou šmouhu na zdi, či kocoura na stropě. Policisté, kteří ho vyslyšali byli celkem mladí, tak něco okolo třiceti. Nadporučík Saxl, ten který ho i zatýkal a nějaký druhý. Sice se mu představili, ale jeho jméno si nepamatoval. Saxl ho oslovoval Pepčo.

Luboš si nehrál na hrdinu. Pravdivě jim popsal všechno co věděl. Také jim řekl o akci, které se účastnil. Saxl se ho pozorně vyptával na každý detail té akce. Kdy to bylo, datum, čas, kde to bylo, v jakém autě jeli. Každou podrobnost. A Luboš spolupracoval a vzpomínal.

Po tom co akci, respektive, to co si z akce sám pamatoval a co zažil, protože stál tehdy s autem ve vedlejší ulici a čekal na ostatní, vypověděl, se Saxl zvedl a odešel na chvíli pryč. Místo něj vstoupil do místnosti uniformovaný policista. Ten zase odešel, když se nadporučík vrátil. Posadil se za stůl a nabídl Lubošovi cigaretu. Ten odmítl, protože je nekuřák. Saxl si zapálil, když možná ze slušnosti, možná jen jako gesto, požádal Luboše o svolení. Ten jen přikývl. Když kriminalista vyfoukl kouř, znovu se zeptal: „takže jak říkáte, vy jste tam čekal, když přiběhli, tak jste je odvezl a pak jste za to dostal pět tisíc?“

„Jo.“

„Řekli vám, že to dobře dopadlo a zasloužíte si odměnu. Tak vám dali ty prachy?“

„Jo, přesně tak.“

„Tak teď se podržte, pane Navrátilo. Vy jste se žádné akce neúčastnil.“

„Cože?!“

„No, tam co jste na ně čekal, totiž k žádné takové akci nedošlo.“

„Jak to? To přece..., ale...to přeci není možné.“

„Je to tak. Oni si vás jenom chtěli zavázat, abyste mlčel. Mělo to jediný důvod. Vy jste si měl myslet, že v tom jedete s nima.“

„A co ty peníze? Proč by mi platili.“

„Těch pár tisíc, co vám dali, pro ně nebyly žádné peníze. Mnohokrát víc naházeli do automatů. No a takhle to pro vás bylo napínavější. Myslel jste si, že když půjdete na policii, tak vás zavřeme taky a to byl pro ně ten hlavní účel celé té jejich srandy.“

„Srandy?“

„No víte oni se tím výborně bavili.“

„Jak tohle víte?“

„Tak si nějak připadám, jakoby jste tady vyšetřoval vy a ne já?“

„Ježiš, promiňte,“ omluvil se rychle Luboš. Saxl se svým kolegou se zasmáli.

„Člověče, jak může tak poctivý a bezelstný člověk, udělat takovou ptákovinu.“

„Mohl bych se jenom zeptat, jak to víte? To že to na mě jen nahráli.“

No tak zaprvé se tam, kde popisujete opravdu nic nestalo, no a za druhé už máme výpověď Františka Jelínka. On to není zase takový frajer jak si myslíte. Prakticky při druhém výslechu všechno položil a sám všechno vypověděl,“ sdělil mu nadporučík.

„A vy mne nezavřete?“

„No já vám to řeknu takhle,“ opřel se Saxl o stůl a pokračoval, „vy jste se svým jednáním dopustil napomáhání trestnému činu a to tím, že jste věděl o pachateli a neoznámil jste nám to. No a ta vaše akce. No.... Vzhledem k tomu, že se tam nic nestalo, tak ke spáchání trestného činu nedošlo. Takže abych to shrnul. Za to neoznámení bychom vás stíhat mohli, ale já myslím, že teď už dobře víte co máte udělat, pokud poznáte ještě někdy pachatele v televizní relaci s výzvou volat policii?“

„Tak to už do smrti nezapomenu,“ přiznal Luboš po pravdě.

„Tak to tu podepište a vypadněte. A nashledanou.“

„To raděj ne.“ Lekl se Luboš.

„No, snad jste mi něco slíbil,“ řekl Saxl káravě.

„Tak to jo. Já jen doufám, že už nikdy nikoho nepoznám.“

„Tak to chápu. Tak už jděte,“ zasmál se Saxl.

Konec

Fet'áčka

Hlídka městské policie se zastavila na Národní třídě, aby vypsala parkovací lístek a vložila ho za stěrač vozu, stojícímu na chodníku. Oba strážníci se porozhlédli, jestli v nejbližším okolí

nespatří ještě nějakého dalšího hříšníka a když nic, co by stálo za postih nespátřili, tak se vydali dál směrem k Jungmanovu náměstí. Začalo drobně poprchávat, ale obloha už byla dost tmavá a dal se očekávat silný déšť.

„Projdeme Františkánskou zahradou a schováme se v pasáži Světozoru,“ řekl starší z dvojice.

Mladší kývl hlavou a mlčky následoval svého kolegu.

Když vešli do parku skrývajících se v prostoru ukrytého mezi domy, náhle si mladší z hlídky všiml postavy ležící na trávniku. Okolo spěchající lidé si jí nevšimli, neboť na něco takového byli v tomto parku zvyklí.

„Hele, támhle někdo leží. Neměli by jsme se tam podívat?“

„Vykašli se na to, to bude nákej houmelesák. Na toho nemám teď náladu.“

„Ne, to vypadá na nějakou holku.“

„Tak je to feťačka, nech jí bejt. Nikomu tu neubližuje.“

„Ne, počkej. Pojď se tam podívat. Vypadá to, že se nehejbe.“

„Ty se navotravuješ. Tak asi spí.“

Když přišli blíž, zjistili, že nespí. Byla totiž mrtvá. Starší z dvojice mírně pobledl.

„Co budeme dělat?“

„Co asi. Zavoláme stáťáky.“ Vzal do ruky vysílačku a zavolal na operační středisko, aby celou věc nahlásil.

K dešti zatím stále nedošlo. Spadlo sice pár kapek, ale nepršelo. Spíše bylo dusno. Na trávniku ležela mladá dívka a její tvář nebyla vůbec krásná, jak možná kdysi bývala. Nejen že byla opuchlá, ale teď už nabývala šedomodrého nádechu. náhle se nad jejím tělem začali prohánět mouchy. Nejdřív sem tam nějaká, po chvíli jich ale přibývalo. Operační jim přes vysílačku oznámil, brzký příjezd policie a záchranky. Tady už nebylo koho zachraňovat. Ta mladá holka už se neprobere.

Na místo dorazili detektivové z pražské kriminální služby. Přivezli sebou i doktora, který měl za úkol ohledání mrtvolky a technika, jenž pořizoval dokumentaci. Doktor po chvíli vstal a šel k černovlasému, na krátko střiženému detektivovi v civilu, který se prohrabával, mírně prošedivělou bradkou a uhlazoval knírek.

„Není mrtvá dlouho, nanejvýš tak hodinu, i když v tomhle dusnu ... No v každém případě na první pohled nejsou žádné známky cizího zavinění, ale to ukáže až pitva.“

„No jasně. A příčina?“ Zeptal se nadporučík Saxl.

„Drogy. to je jasný. Vždyť je rozpíchaná jak cedník. Nemám pravdu doktore?“ Vložil se do řeči detektivův mladší kolega, stejně na krátko ostříhaný o půl hlavy menší, mírně zarostlý, poručík Krejdl.

„No vypadá to tak, ale...“

„Já vim. Až po pitvě.“ Mávl rukou Krejdl.

„Takže, jestli pitva neukáže nic jiného, tak to budeme moct hned uzavřít.“ Shrnul to Saxl.

„Dám vám vědět, jakmile budu vědět víc. Chcete se tu ještě porozhlídnout, nebo jí už maj odvézt?“ Zeptal se doktor.

„Já se tu ještě mrknu. Minimálně po stříkačce. Tu musí mít u sebe, ne?“

„Taky si to mohla píchnout támhle na hajzlech, pak vyšla ven a tady to s ní seklo.“ Naznačil možnou teorii Krejdl.

„Správně. To by taky byla možnost. Tak se tam jdi Pepčo podívat, jo.“

„Ty vole, že já nedržel hubu.“ Mávl rukou Krejdl a odešel směrem k veřejným toaletám.

Nadporučík Saxl ťuká do počítače hlášení, když do dveří vrazí jeho mladší kolega s velkou obálkou v ruce.

„Nazdar Petře. Nesu tu pitevní zprávu. No, tu feťačku od Františkánů.“

„Jóó. A co? Je tam něco zajímavího?“ Zvedl hlavu Saxl.

„No ani ne. V podstatě to můžem uzavřít. Příčinou smrti je jednoznačně předávkování. Smrtnou dávku si píchla do boku pod žebra.“

„To je divný místo.“

„No v každém případě to technicky možný je.“

„A ostatní vpichy?“

„Ty měla všude po těle. I když to už nebyly jenom vpichy, to byly spíš boláky, který už se jí slejvaly do jedny takový hodně vošklivý hnisavý mapy. Chceš si prohlídnout fotky?“

„Já jsem chtěl jít za chvíli na jídlo, tak snad ani ne.“

„No to by ti nechutnalo hezky dlouho. Já jsem si je prohlížel a snad radši bych šel na pivo a na panáka.“

„Dobrý tak to uzavřem. Napíšeš to? Já tady potřebuju dodělat ještě tohle?“

„No, ale já chtěl jít na to pivo.“

„Jo to máš hned. Já to taky doťukám a pudem k Temlářům.“

Krejdl zasedl na druhou stranu stolu, otevřel v počítači příslušnou složku, zapálil si cigaretu, zhluboka si potáhl a dal se do psaní. V tom začal zvonit telefon. Saxl se po něm natáhl a zvedl ho.

„Slyším.“

„Čau. Tady nadporučík Král. Drogovka.“

„No nazdar. My jsme se už někde viděli. Tobě říkaj King, ne?“

„Jo, dělali jsme spolu nákej záťah na Republice. Teda my dělali záťah a vám jsme tam chytli drbana, co měl na triku elpíčko.“

„Jo, jasně. Už se mi to vybavuje. A co byste vod nás potřebovali. Ted' zrovna uzavíráme jednu vaší klientku.“

„No. Vo tu mi právě jde.“

„Cože? Ta je jasná. Přefikla to. Tam není co řešit.“

„Právě že je.“

„To byla vaše zájmová osoba? Hele, ale i pitva potvrdila předávkování.“

„No to je možný. Jenže my máme informace o tom, že jí sejmuli.“

„Ty vole, to není možný. My tam všechno prohledali. I blízky hajzly. Nic na to neukazuje.“

„Hele já vás přece neobviňuju, že by jste něco zanedbali, ale máme prostě hlášku, že jí sejmuli. Našli jste stříkačku?“

„No to ne. Tu jsme samozřejmě hledali, ale kdo ví kde si to píchla než došla do toho parku.“

„No jasně. Jenže vona byla naše práskačka. A zřejmě to někdo zjistil.“

„Hele, ale to jsou jenom dohady. Pro nás je to uzavřený a jestli vy máte nějaký hlášky od dalších nedůvěryhodnejch osob, jako jsou další feťáci, jako byla vona. Tak jedině, že by jste si to vod nás přebrali.“

„No, to je přesně to, o co mi jde. Akorát, že vy to nesmíte uzavřít úplně. Napište žádost, abychom si vyšetřování přebrali a vy by jste s náma na tom spolupracovali, jestliže se prokáže, že tam bylo cizí zavinění.“

„A jak to chceš prokázat?“

„Já ti zejtra dodám podepsanou svědeckou výpověď. O.K.?“

„Ty máš svědka?! To by byl úplně jinej případ.“

„Hele klid. Já ho zatím nemám, ale zejtra budeš mít jeho výpověď na stole. Jasný?“

„Jo. O.K.“ položil Saxl telefon „Pepo, tak se na to dneska vyser. Všechno bude jinak.“
„No já něco slyšel. Vo co jde?“
„Pojď dem na to pivo. Já ti budu vyprávět. Budem na tom dělat s protidrogovou centrálou.“

„Vsávej ty bejku. Musíme do práce,“ strhnul Saxl deku z kolegy spícího u něj v bytě na gauči v obývacíku. „Tady to vypadá.“ Zhodnotil zároveň nepořádek, který tu po nich večer zůstal. Po zavíračce v hostinci U templáře se vydali k Saxlovi do bytu, aby spolu ještě pokecali a doma pak ztrestali ještě láhev whisky. Popelník přetěkal nedopalky a na stole bylo sklenic, jak kdyby jich tam bylo nejméně třikrát tolik. Saxl otevřel okno, aby se alespoň trochu vyvětralo. Pepa se pomalu posadil a zanaříkal, jak je mu špatně a bolí ho hlava. Vrávoravým krokem pak došel do kuchyně, kde si Saxl už naléval sklenici rajčatové šťávy. Nabídl mu taky, ale ten odmítl a radši se obsloužil sám. Z velké láhve minerálky naráz upil alespoň polovinu.

„Ty vole, to byla žízeň. Co budeme dělat?“

„No, to je to nejhorší. My budeme muset jet do práce. Dneska máme sraz se Kingem. To je ten z drogovky. Chce nám ukázat nějaký obrázky a promluvit si s nějakejma lidma.“

„S feťákama, jo? No to bude senzace.“

„Jak tak na tebe koukám, dneska mezi ně zapadneš,“ zasmál se Petr.

„Vole!“ Strčil do něj Pepa, který skutečně vypadal poněkud zbědovaně. Tričko ve které usnul měl pěkně pomuchlané a jeho, již alespoň dva týdny neholená tvář už také volala po údržbě.

Služební vůz kriminální sužby policie, v civilních barvách zastavil pře jednou dejvickou vilou.
„Tak jsme na místě,“ oznámil Saxl.

„Cože. Tady voni sídlej, jo? Tak to bych neřekl,“ podivil se Krejdl při pohledu na vilu ve čtvrti ambasad, která ani vzdáleně nepřipomínala, že by zde sídlila protidrogová centrála.

Saxl zamkl auto a mobilem zavolal na číslo nadporučíka Krále. Oznámil mu jejich přítomnost a ten slíbil pro ně dojít. Za chvíli se objevil ve dveřích vily udělaný pětatřicetiletý muž. Vlasy na ježka, na sobě džíny a koženou bundu. Hned jak je uviděl, přivítal je širokým úsměvem a pevným stiskem ruky. Během pár prvních vět zjistili, jak je upovídaný a hlučný. Zavedl je dovnitř, kde je představil člověku sloužícímu na vchodě a pak je vzal do prvního patra. Tam je požádal, aby se posadili a chvíli na něj počkali. Na chodbě byla lavice a tak se Krejdl posadil, zatímco Saxl se díval z okna. Okamžitě ho napadlo, jak strategické tohle místo je. Z okna bylo dobře vidět na všechny přístupové ulice v tomto směru. Nepochyboval, že na druhé straně budovy je stejný rozhled po okolí.

Stále se nic nedělo. Král se asi zdržel. Saxl koukl na hodinky. Už tady čekali dobrých patnáct minut. Krejdla to přemohlo a na lavici zaklimbal. Z přízemí se ozvaly kroky. Do poschodí vystoupala podivná postava s dlouhými umaštěnými vlasy a dlouhém tramvajáckém kabátě. Saxla zaregistrovala, ale nevšímala si ho. Její pozornost upoutal spící Krejdl schoulený do sebe na lavici. Individuum přišlo blíž a chvíli na něj koukalo. Pak pohlédl na Saxla a zpět na spícího Krejdla. Najednou mu zničeho nic kopl do nohou. Krejdl ztratil rovnováhu a sesouval se z lavice. Okamžitě se probral, když ho podivná postava uchopila pod krkem a zdvihla do výšky, aby s ním zase praštila o lavici. „Co ty svině! Ty tu budeš chrápat, jo?! Já ti dám tady chrápat!“ křičel tramvaják. Krejdl sice zíral co se to děje, ale už se probral na tolik, aby se začal bránit, jenže tramvaják ho držel celkem pevně. Saxl neváhal a skočil po něm. V té samé chvíli se otevřely dveře a z nich vyběhl nadporučík Král, ještě s jedním kolegou. Král vykřikl na tramvajáka, aby toho nechal. A pak se oba nově příchozí začali hrozně smát. Saxl s Krejldem koukali chvíli na sebe a chvíli na ně a nechápali co se děje. Brzy jim to všechno vysvětlili. Tramvaják totiž patřil

k protidrogovce a Krejdlu pokládal za zadrženého. To už se smál i Saxl, neboť prý to ráno Krejdlovi říkal. Pouze Pepa z toho neměl ten pravý požitek. Tramvaják ho vzal kolem ramen, omluvil se mu a hned mu vyprávěl, ať si z toho nic nedělá, že jemu se to stává podstatně častěji: „Víš kolikrát mě už chtěli sebrat místňáci. Párkrát jsem kvůli akci, abych se neprozradil musel k nim do auta a voni mě vzali eště pendrekem do žeber. No pak čuměli, když jsem jim v autě ukázal placku. Tak dobrý?“

Krejdl se pousmál a podal mu ruku. „Nejhorší bylo, jak jsem se lekl a pak si mě držel tak, že jsem se nemohl bránit.“

„Tak pojd'te dál,“ pozval je Král, který se stále ještě hlučně smál.

„Takže především. Co víme my.“ Začal Král společnou poradou. „Ta mrtvá se jmenuje Květa Holešová. Známa spíš jako Kytka. Bylo jí pětadvacet. Fetovala nejmíň pět let. Párkrát měla snahu toho nechat, ale vždycky do toho spadla znova. Jednou seděla za přepadení. To když ze svým frajerem potřebovali na fet. Tenkrát nebylo těžký je dopadnout. V podstatě je dostali místňáci asi dvě hodiny po činu. Vo dva bloky dál ve sklepe pěkně sjetý. Ten její kluk dostal vo něco víc a tak vylez teprve nedávno. Je to tak půl roku. Zrovna měla jeden z těch pokusů abstinovat. Z radosti se sjeli voba a byla v tom zase. V době kdy vylezla měla ještě jeden malér. Byla nafedrovaná perníkem a rozbila výlohu. Mohli jsme jí rovnou strčit zpátky do basy, ale vona byla v jedny věci úžasná.“

„Prosím tě v čem může bejt takováhle existence úžasná. Dyť to musela bejt chodící mrtvola eště dřív, než zhebla dovopravdy,“ zareagoval Krejdl.

„To máš možná pravdu. Taky jsme si z ní často dělali srandu, že je to spíš zvadlá kytka, ale vona se uměla dostat i mezi ty jejich bosse. Měla mezi feťákama i dealerama dost dobrý kontakty a to bylo to, co jsme potřebovali. Takže jsme jí nezavřeli a vona nám za to chodila práskat. Dostala za to občas ňákou kačku a tak byla spokojená. ňáký výčitky, to ona neřešila. Stejně měla už mozek na sračky, takže aspoň, když dokázala udržet informaci, než nám jí řekla.“

„A jak se jmenuje ten její frajer?“ zeptal se Saxl.

„To je správná otázka. Řikaj mu Felix. Jmenuje se Martin Jablůnek, ale než začal s fetováním, tak prej hrál dost dobře na saxofon. Samozřejmě, že jsme ho začali okamžitě hledat. Projeli jsme to jejich doupě, kde se zdržovali. V jednom baráku na Žižkově, ale zavřela se po něm voda. Nikdo o něm nic neví.“

„King!“ vstřčila do dveří kudrnatou hlavu jedna z jejich kolegyň a Krejdlovi se hned blesklo v očích, „na šestce maj v parádě nějakýho feťáka, kterej chtěl ukráct auto. Teď ho tam maj v parádě místňáci, ale prej něco ví vo Felixovi.“

„Tak jim vyřid', že tam jedem,“ pak zvedl telefon a zeptal se jak se zadržený jmenuje. Pak se otočil na kriminalisty „sorry máme nějakou práci.“

„Tak to by jsme mohli jet s váma, ne?“ zeptal se Krejdl.

„Jestli nám dá nějakej tip, tak vám dáme vědět, ale teď si tam s nim musíme popovídat sami.“

„Tak dík za důvěru, Pepo jdem.“ poznamenal Saxl a chytl svého kolegu za rukáv, aby ho odvedl ven z místnosti i z budovy.

Zhruba o dvě hodiny později volal King Saxlovi na mobil a přizval je k zátahu v jednom žižkovském bytě s tím, že tam určitě pro ně něco bude. Saxlovi se sice moc nechtělo po tom, jak je odpoledne odbyli, ale jakoby tušil, že ani oni ještě neřekli poslední slovo.

Setkali se před domem, který přes všeobecné zlepšování životní úrovně, zřejmě zůstal zapomenut. Jeho fasáda vesele opadávala a smrad se šířil do okolí. Odpadky se váleli nejen před

domem, ale i v přízemí to vypadalo, jakoby obyvatelé neměli popelnice. Na chodníku před ním si hrála malá cikáňata a nevěnovala shluku policistů pozornost.

Došli do druhého patra. Tam zakuklení policisté ze zásahovky zabouchali na dveře. Když jim nikdo nehodlal otevřít, tak dveře vyrazily a vtrhli dovnitř. Po chvíli, kdy zásahovka zpacifikoval obyvatele bytu, vstoupili i policisté v civilu. Na zemi leželo asi deset osob. Na první pohled se jednalo o feťáky. Špinavé oblečení, špinavé, mastné vlasy, nepřítomné pohledy. Jakoby nechápali co se děje. Spíš ani netušili, že se vůbec něco děje. Byli prakticky mimo. Každý vstřebával svou dávku.

Jeden ze zakuklených policistů se najednou ozval.

„Hele tady je ještě jeden pokoj a je zamčený. Mám to vyrazit?“

Král mu souhlasně pokynul. Zakuklenec vyrazil dveře.

„A do prdele! Pojd'te sem. Honem.“

Z právě otevřené místnosti se v první chvíli vyvalil hrozný zápach. Zkušeným kriminalistům bylo okamžitě jasné co tam najdou. Na posteli tam ležel mrtvý mladý muž. Jakmile ho uviděli kolegové z protidrogovky, hned objasnili o koho se jedná.

„Tak a máte případ. To je pro vás, když má díru v hlavě, ne?“ sdělil lakonicky Král.

„Ty víš o koho jde, že jo?“ zeptal se Saxl.

„Jo, jasně. To je Felix.“

„Je ti jasný, že nám všechno neříkaj?“ řekl Saxl Krejdlovi, když byli sami ve služebním voze.

„No, mně je to jasný, ale co to na nás hrajou? To mi jasný není. Vždyť nám jde o stejnou věc, ne?“

„To možná jo, ale každý máme jiné prostředky a trochu jiné zájmy.“

„Jak to myslíš?“

„No, jim jde o drogy, o dealery. Jim nejde o pachatele vraždy. Pro ně je mrtvola Felixe jen vyřešením jednoho z problémů. Byl to hajzl, tak je po něm. Pro ně je to jeden z mnoha, který když chcípnu, tak je jen dobře, ale my musíme hledat vraha.“

Myslíš, že jim je jedno kdo ho zabil?“

„Já myslím, že jo.“

„Jim na nějakým Felixovi totiž nezáleží.“

„Tak ty si myslíš, že by jim bylo jedno, že ho někdo sejmul?“

„Jo to si myslím.“

„Ale vždyť ten kdo ho sejmul, je zároveň ten, kdo měl zájem. Takže i jejich člověk, ne?“

„Víš co je na tom nejlepší? Že jediný svědky, který v tuhle chvíli máme a který můžeme vyslechnout, je ta banda feťáků, který se před chvílí váleli na zemi v tom bytě a prakticky vůbec netušili co se tam děje.“

Když proběhly výsledky zadržených feťáků, bylo jasné oběma kriminalistům, že s případem zavražděného Felixe prakticky nehnuli. Následovala krátká porada u náčelníka kriminálky majora Hajnuka, který z toho také nebyl moc nadšen, ale přislíbil jim pomoc. Zhruba o dvě hodiny později volal Saxlovi.

„Petře, něco se mi přece jen podařilo zjistit. Není to sice oficiální, budete si muset něco vymyslet, ale zkuste vyslechnout Pavla Majera z efedrinky v Roztokách. Prej má máslo na hlavě a hlavně zřejmě bude za únikem efedrinu k feťákům.“

„Ale to šlápne do cestičky, kterou si hlídají chlapi z vily.“

„Já vím. Protidrogovka z toho nebude nadšená, ale pokud máte s tím případem hnout a oni vám pomoci nehodlají, tak jiná možnost není.“

„Od koho to máte náčelníku, nám asi neřeknete, co?“

„Hele Petře, ber to tak, že tě prostě něco napadlo a tak si to zkusil. Ostatně to můžeš použít jako báhorku i pro něj, ale nechtěj po mě víc. Prostě zkus se zeptat tohohle člověka. Když budeš volit vhodný otázku, tak z toho může něco bejt.“

„A když se zeptám špatně?“

„Tak tenhle případ můžeš zahrabat. A já ti budu nadávat, že jsi neschopnej.“

„Tak díky šéfe. Pokusím se to nezkažit.“

Saxl se rozhodl nejprve člověka z efedrinky sledovat, než ho vyslechne. A tak se s Krejdlm vydali do Roztok. Sledovali ho několik dní a zjistili, že bydlí v nedalekých Libčicích a chodí do restaurace Na rozcestí, kde se schází s partou místních. Jeden z nich pracoval v Praze. Dokonce přímo na Žižkově. Několik ulic od domu, kde dělali razii. Bylo to podezřelé, ale moc jednoduché. V každém případě to museli prověřit. Jednoho večera, když seděli v Libčické restauraci Na rozcestí, zpozoroval Saxl, jak z kuchyně k výčepu vyšel kuchař. Oblečen v čistě bílém a dal si malé pivo. Okamžitě v něm poznal svého dávného kamaráda Martina Bílka.

„Nazdar Martine,“ oslovil ho nadšeně, jako člověka, kterého dlouhá léta neviděl.

„Čáu. Co tu děláš?“ odpověděl stejně nadšeně Martin. „Eště děláš u...“

„Počkej,“ přerušil ho Petr. Já tady totiž mám nějakou práci a kdyby si řekl nahlas, kde já to ještě dělám, tak bych mohl jet rovnou domů, jestli mi rozumíš?“

„Jo, jasně. Ale je to let, co jsme se neviděli. Škoda, že si nenajdeš někdy čas zajet jen tak.“

„Martine, já ti slibuju, když se mi podaří rozmotat to co mám teď v práci, tak si udělám alespoň týden dovolenou a pak to oslavíme a všechno za ta léta probereme. A hlavně dáme zase kulébr. Po tom, jak jsme vždycky hodiny hráli, se mi fakt stejská. Od té doby jsem to snad ani nehrál. Ono mě to s jinými lidmi snad ani nebaví. Ale jedna věc mě teď napadla. Ty by jsi mi mohl hodně pomoci. Co když, až tu skončíš, by jsme přeci jen trochu pokecali. Nemáš proti tomu nic?“

„No jasně. Jestli ti můžu nějak pomoci, tak ti určitě pomůžu.“

Pak ještě Petr zavolal na služebnu a dohodl sledování člověka, který dělal na Žižkově.

Člověk pracující na Žižkově se ukázal úplně mimo jejich zájem. Zřejmě trochu okrádal svého zaměstnavatele, ale pro zájmy Saxla s Krejdlm to nebylo. Mnohem zajímavější byla výpověď jedné ze slečen, které byly zadrženy v tom feťáckém doupěti. Asi po týdnu totiž přišla sama do Bartolomějské a ptala se po Krejdlu. Byla poměrně hezká, dlouhé, mírně vlnité černé vlasy, bledá kůže, což zvýrazňovalo zejména tvář. Během rozhovoru s ní si Krejdl uvědomil, že ona není zas tak mimo. Chodila do té party hlavně kvůli Felixovi. To Krejdl zprvu překvapilo, neboť podle jejich informací chodil Felix s Kytkou, tedy z Květou. Alena, jak se dívka jmenovala, mu v tom udělala trochu jasněji. „Jo, von chodil původně s Kytkou, ale vod tý doby co začala donášet vám, tak se pohádali a on se na ní vykašlal.“

„Počkej, jak víš, že Kytka, teda Květa donášela?“ zeptal se Krejdl.

„No já je slyšela se hádat,“ odpověděla jakoby samozřejmě, aniž tušila, jak zásadní to může být zpráva pro kriminálku.

„Tak mi teď vyprávěj, pokud možno co nejpřesněji, co si slyšela,“ vyzval jí Krejdl.

„No já už si to zas tak nepamatuju...“

„To nevadí. Řekni, co si vzpomeneš.“

„No jednou jsme byli takhle u Felixe v bytě. I s Kytkou, ale Felix tam nebyl. Ten přišel pozdě v noci a hned vyjel po Kytce. Řval na ní, že je kráva a co si myslí, že dělá. Já nevěděla co se mu stalo a Kytka byla trochu sjetá, takže se mu začala smát do očí. To Felixe pěkně naštvalo a tak jí dal pár facek, jenže vona se mu stejně furt smála. Tak jí chytl a zatáhl do pokoje,“ v tuhle chvíli jí hlas trochu poklesl a oči jí sklouzly k zemi.

„Myslíš do pokoje, kde jsme ho našli, vid’?“ pochopil Krejdl.

„Jo.“

„Tak prosím tě povídej. Co jsi ještě slyšela.“

„No něco jako, že je blbá, když dává echa chlupejtm. To jako bengum, teda policajtum...“

„Jo, já vím, pokračuj.“

„No a vona mu říkala, že už jí to stejně nebaví a že bengum jí aspoň zaplatěj další fet.“

„No a Felix říkal, že za tohle jí Mojmir zabije, a nebo....“ odmlčela se.

„Co nebo?“

„Nebo, že to udělá sám,“ řekla smutně, jako by až v tuhle chvíli vytušila, že by to skutečně mohl udělat on.“

„Jak je dlouho, co si vyslechla tenhle hovor?“

„Asi čtrnáct dní.“

„Takže Kytku zabil Felix, nebo nějaký Mojmir? Zapřemýšlel nahlas Pepa.

Dívka jen zamrkala očima a pak je opět sklopila k zemi.

„Ty víš, kdo je Mojmir?“ znovu jí vyzval Krejdl stejnou intonací, s jakou se s ní bavil dosud, aby nebylo znát, jak strašně ho zajímá právě toto.

„No moc ne. Já vím akorát, že od něj sháněl Felix perník nebo Háčko. Taky pro něj občas něco obstarával...“

„Co?“

„No, nějaký léky, nebo starožitnosti.“

„Cože? Starožitnosti?“ podivil se policista.

„No, já jsem byla jednou s Felixem v jednom kostele a on tam pak vyřízl jeden obraz a říkal, že z něj bude mít Mojmir radost a že bude Háčka co si budem přát.

„Kde a kdy to bylo?“

„To já už fakt nevím. Někde kousek za Prahou. Jeli jsme tam normálně autobusem z Roztyl.“

Krejdl zvedl telefon a zavolal kolegovi, který má na starosti krádeže starožitností a vykrádačky hradů a kostelů. Ten mu potvrdil, že zhruba před měsícem byl dost amatérsky odcizen obraz svatého Ondřeje v kostele pojmenovaném po tomto světcovi asi 30 km od Prahy.

„Hele Ludvo, a máte někoho podezřelého? Neříká ti něco jméno Mojmir?“

„Čoveče, to né. Tohle byla fakt amatérčina, ale podezření máme, ale ten se jmenuje Lumír. Lumír Machek. Toho podezíráme z toho, že pro něj kradou jiní, zatímco on pak obstarává prodej do zahraničí. Jenže v tom je jeden problém. My mu to nemůžeme dokázat, protože nemáme jedinýho člověka, kterej pro něj krade.“

„No, nerad bych se mýlil, ale možná jednoho člověka, kterej pro něj dělal, aniž by o tom věděl, mám právě v kanceláři. Ještě musím něco prověřit a pak by jsme se s tebou spojili. Jen mi dej ještě adresu toho Lumíra,“ dodal Krejdl.

Saxl se posadil do křesla v bytě svého kamaráda Martina Bílka. Byt měl zařízený střízlivě a zároveň vkusně a upraveně, jak se na starého mládence slušelo. Hostitel nabídl Petrovi

vychlazené pívko a ten s povděkem přijal, jednak protože měl žízeň a jednak aby se atmosféra co nejvíce uvolnila, aby mu Martin pověděl co ví a nebral to zároveň jako výslech, nebo nedej Bože udání.

„Tak na zdraví a povídej. Co si mi chtěl?“ přitukli si a Petr ho vyzval k hovoru.

„No vlastně si chtěl spíš něco ty, ne?“ napil se Martin a s úsměvem připomněl kdo koho tady právě potřebuje, i když zároveň ukázal svým gestem svou vstřícnost.

„Nojo. Jasně dostal jsi mě. Máš pravdu. Já chtěl něco od tebe. Ale něco mi říká, že už pro mě máš nějakou dobrou zprávu,“ uznal Saxl.

„Tak jestli je dobrá, nebo špatná, to já těžko posoudím. V každém případě mě to zjištění zase vzalo další iluze o lidech kolem nás. Tebe to ale asi spíš potěší.“

„Tak povídej. Co víš?“

„No tak teda dobrá. Poslouchej co jsem se dozvěděl. A ani mi to nedalo tolik práce. Stačilo něco zaslechnout a pak už ťuknout na ty správný lidi.“

„Jsem napnutý,“ pobídl ho Saxl, napil se a zalovil v krabičce, aby si zapálil cigaretu.

„No tak přímo tady v Libčicích, bydlí jeden velkej podnikatel. Jmenuje se Lumír Machek. Mimo jiný taky sponzoruje místní fotbalovej klub, i když nikdo pořádně neví v čem vlastně podniká. Ofiko prej s realitama. Jinej zas tvrdí, že půjčuje prachy. Teď navíc, díky tomu, co jsem se dozvěděl, je dost pravděpodobný, že má nějaký kšefty taky s nějakýma feťákama, kamarádí se s ním taky, mimo jiné Pavel Majer, což je taková podivná Libčická figurka o který se určitě dočteš co potřebuješ ve vašich trestních rejstřících, ale co je hlavní, v současný době dělá v efedrince v Roztokách. No a co jse ještě zjistil, tak prej se zajímá taky o umění.“

„O umění? Jak to myslíš konkrétně?“ potřeboval Saxl upřesnit.

„No prej obrazy a starožitnosti. Jeden můj kámoš s ním jednou chlastal a ve tři ráno prej skončili u něj doma. Podle něj se tím dost chlubil co všechno má doma a že navíc němčouří za to platěj zlatem a tady se toho válí a nikdo neví co je to za poklad.“

„Teda Martine. Jestli je pravda, co jsi mi tu řekl, tak si i vážně strašně moc pomohl.“

„No Petře. Já přece nemám důvod si něco vymyšlet. A navíc jsem to udělal pro tebe jako pro kámoše. Pro nikoho jinýho bych to neudělal. To doufám chápeš?“

„No jasně a moc ti děkuju.“

Když Petr Saxl vyprávěl Pepovi Krejdlovi co zjistil a ten mu naopak sdělil své poznatky, začali tušit, že jsou na správné cestě a když byl potom Saxl předvolán k náčelníkovi, měl nabýt úplného přesvědčení.

Když totiž přišel k majoru Hajnukovi, který si ho nechal zavolat do kanceláře, byl tam i nadporučík Král z drogovky a netvářil se zrovna přátelsky. Petr si ho změřil pohledem a zeptal se předisově náčelníka o co jde.

„Hele nech si ty oficiality Petře a řekni mi, jestli je pravda, že se pletete tady protidrogové centrále do práce?“ vyzval ho major.

„Tak o tom nic nevím. My děláme svojí práci a tou je vyšetřování vraždy.“

„Pokud vím, tak jste nám tu vraždu od Františkánů předali, ne?“ vložil se do řeči Král.

„Pokud já vím,“ nedal se Saxl, tak my nevyšetřujeme tu vraždu feťácky od Františkánů, ale vraždu Felixe. A sám jsi říkal, když jsme ho společně našli, že ten s dírou v hlavě, to je naše práce.“

„No tak jestli je to tak,“ vložil se mezi ně opět major, „tak se musím Saxla zastat, ale to má pravdu. V čem je tedy problém?“

„Petře,“ znovu spustil Král, „nechali jste sledovat Majera a Machka?“

„Jo to je pravda. Podle našich zjištění totiž tihle dva mají s tou vraždou něco společného,“ odpověděl Saxl.

„Jenže mi na těchle dvou a samozřejmě i na celé skupině dalších lidí děláme už tři roky,“ skoro vykřikl Král.

„Pokud já vím, tak o ně má zájem taky organizovanej zločin, kvůli vykrádačkám hradů a kostelů a prodeji kradenejch starožitností do ciziny,“ kontroval Saxl.

„Tak dost. Hádat se mi tu nebudete. Jestli je to tak, jak říká Petr, tak je tu hlavně společnej zájem už tomu drbanovi konečně zakroutit krkem a poslat ho do chládku. A to je snad společnej zájem nás všech, ne?“ zastavil jejich při major Hajnuk a oba nadporučíci přikývli.

Po chvíli ticha a přemýšlení promluvil Král: „mám návrh Petře.“

„Jakej?“

„Zařídím, aby jste dostali vraha Felixe a vy stáhnete svoje sledovačky. Jinak nám Machka akorát vyplašíte a nám se celý tři roky práce zboří jak domeček z karet.“

„Nojo, ale podle toho co jsem zjistil, nejspíš právě Machek je objednatelem těch vražd. co ty si o tom myslíš?“

„Jo. To s tebou souhlasím.“

„Navíc bez něj nebudu mít dostatek důkazů, abych toho vraha dostal do krimu.“

„Můžu ti slíbit, že důkazy mít budeš. A taky ti můžu slíbit, když mi to nepokazíte, že ani Machek spravedlivému trestu neujde,“ zakončil Král svou nabídku.

„No já to pokládám za slušný návrh pro další spolupráci, ne? Co ty na to Petře?“ shrnul diskusi náčelník major Hajnuk.

„Tak O.K.“ přitakal i Saxl a podal Královi ruku na usmířenou. Ten mu gesto opětoval a major se usmál, jakoby cítil určité zadostiučinění na této smířčí diskusi.

„Tak co, jaký to bylo včera s tou tvou perníkovou královnou?“ zasmál se Saxl svému vtipu, když ráno nastoupil ke Krejdlovi do služebního vozu.

„Hele, nech si tyhle blbý vtipy.“

„No ale byl jsi včera s ní, ne?“

„Jednak se jmenuje Martina a ...“

„A druhak už nefetuje, protože jsi ji přivedl na víru pravou,“ znovu se zasmál Saxl.

„Ty si fakt vůl. A já myslel, že jsi kamarád.“

„To víš. Ty máš strašně špatnej vodhad na lidi víš? Možná by jsi měl zajít do nějakýho kurzu,“ stále žertoval Petr na Pepův účet.

„Víš co? Víš vid’?“

„No tak se nečil a povídej. Už si vážně nebudu dělat srandu. To byl jen takovej fór.“

„Co že máš tak dobrou náladu po ránu?“ zeptal se Pepa.

„Ále, volal mi Král, že dneska by se to mělo konečně dořešit s tou vraždou Felixe.“

„Jo tak to sem fakt zvědavej. Já mám totiž furt takovej divnej pocit, že nás vojebou.“

„To snad ne. Slíbil mi to před naším náčelníkem. No a co ty tak povídej.“

„No byli jsme spolu. Ona se do mě snad zamilovala. Ale hlavně seká latinu. Už má práci, je čistá...“

„Teď jde jen o to jak dlouho jí to vydrží. Znáš to?“

„No vona spíš jen tak experimentovala. Tak snad jo.“

Ozvala se vysílačka. Saxl zvedl mluvítko a zmáčkl tlačítko příjmu.

„113 slyším Alfo“

„Máte jet do Libčic nad Vltavou, Sídliště pod Saharou. Je tam zastřelený sebevrah.“

„No počkej a co my s tím. To si snad udělají místní, ne?“

„Prej vám na něm záleží. Podle všeho se totiž jedná o Pavla Majera.“

„Ty vole,“ téměř vykřikli oba policisté. Saxl pak jen potvrdil do vysílačky okamžitou změnu směru.

Když přijeli na udanou adresu, bylo kolem domu i v něm samozřejmě dost rušno. Několik policejních vozů, sanitka, dav čumilů a dva pohřebáci opřený zrudně o svůj vůz, čekajíc na to, až jim konečně dovolí přepravit mrtvolu do Prahy na soudní. Netušili, že tu vlastně čekají tak dlouho, hlavně kvůli těmto dvou chlapíkům v kožených bundách, kteří naopak vyrazili z Prahy, aby si toho mrtvého prohlédli.

Vyběhli po schodišti panelákového domu a vešli do otevřených dveří bytu Pavla Majera. Tam se legitimovali jednomu policistovi v uniformě, který je zavedl za člověkem, jenž to tu měl na povel. I tady v tom malém bytě bylo trochu přelidněno. Policisté v uniformách i v civilu. Technici fotící si na zhroucené tělo Pavla Majera spadlé ze židle i jeho bezprostřední okolí. Na stole byl položený list papíru. Trochu byl zacákaný krůpějemi krve. Kromě toho ale obsahoval také doznání k vraždě Felixe a krádežím obrazů. Závěrem stálo zmínění o zkurveném životě, který už nemá cenu.

Když vyšli ven a zapálili si cigaretu, bylo na Saxlovi znát, jak je vzteky bez sebe. Našel v telefonu číslo nadporučíka Krále z drogovky a zavolal mu.

„Čau tady Petr. Kriminálka...“ začal nasupeně.

„Nazdár!! Tak už jste ho našli, jo?“ ozvalo se naopak poměrně spokojeně ze sluchátka.

„Ty vole, co to má bejt za šaškárnu? To je jako vaše práce? To jako mám bejt spokojenej, že si mi ho nechal mrtvýho. Hlavně když jste úspěšný vy vod Goga, co?“ chrlil to ze sebe Saxl našťvaně.

„Si snad děláš prdel, ne? To si jako myslíš vážně?“ ozvalo se nechápavě až uraženě.

„No tak mi prosím tě vysvětli, po tom co si mi slíbil včera, co si o tom mám myslet. Měl jsem si dneska pro něj dojet abych ho mohl zabásnout a on tu zatím ten ksindl leží držkou ve vlastní krvi?“

„Hele klid jo. Já tě v žádným případě nepodrazil. Fakt nemůžeme za to, že ten ksindl, jak říkáš vám takhle proklouzl a místo basy zvolil onen svět. Včera večer jsme museli provést okamžitou akci. Nebyla možnost a vlastně jsem ani nesměl tě o tom informovat. Byla to bleskovka. Museli jsme prostě sbalit toho šmejda Machka. S ním bylo současně pozatýkáno dalších deset lidí. Máme celou partu. Jediněj koho jsme vynechali, byl Majer. Takže buď se lekl, že bude podezřelej z toho, že něco vykecal a bál se svejch lidí a nebo pochopil, že spadla klec a basy se bál. Ale za to fakt my nemůžeme. My vám ho nechali. Ale přiznání tam je, ne? Takže spis v pohodě uzavřeš,“ dodal Král.

„Počkej, jak tohle víš? Vy jste tady přeci jen byli, co?“

„Petře, to neřeš. I kdyby, tak by jsme tam byli pozdě. Tamti měli přednost. Vím o tom, protože jsem už dostal hlášku o něco dřív než vy. Ale jak říkám. Máš případ uzavřenej a to je hlavní. Jediný co šťve mě je, že kdyby nebylo těch vražd a naší dohody, tak jsme jich my mohli zmáčknout asi víc. Takhle jsme to museli utnout hned, aby se nám to ještě víc nerozsypalo. Ale jsem s úlovkem spokojenej. V každým případě díky za spolupráci. S váma dvěma se mi dělalo dobře.“

„Tak dík. Ale popravdě jsem radši na kriminálce. Váš způsob práce by mě fakt nelákal.“

„To víš. Každý má svoje. Já bych zase nechtěl to tvoje.“

„Tak jo. Čau.“

„Čau a ještě Petře?“

„No?“

„Kdyby zase někdy..., tak budu rád dělat zase s váma.“

„Víš co? Kdyby zase někdy..., nechtěl by ses poohlídnout po někom jiným?“ zasmál se Saxl a smích se ozval i z druhého konce. Oba věděli, že přeci jen našli společnou řeč.

KONEC